

ΜΠΟΝΑΖΕΤΟ

ΤΟΣ 11^{ος} Αρ. 562

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

1934

ΧΑΡΟΥ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΝΥΦΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ποιο χρωστό τη ζωή μου και το πέν...

Με λαχτάρα
ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ, υποκόμης ντε Λαφρεναί.

"Ένα μούγκρισμα άνεκλάλητης χαράς κι' αγαλλιάσεως, μά κι' άνεκλάλητης πίκρας κι' απογοητεύσεως, ξεπηδάει απ' τα βα-
θούλα, αδύναμα στήθη του σεβαστού γέρου.

Θεέ μου, είνε δυνατόν; Θυγάει με έκστασι και φρίκη υπερ-
δεμένες. Ζή το αγαπημένο μου παιδί;... Δεν πέθανε;... Ψέμμα
είνε αυτός ο εφιάλτης του χαμού του;... Μά και τί βοδύκος,
Θεέ μου!... Τί θεάματα καταδικάστηκαν τα μάτια μου να αν-
τικρύσουν, κι' από τί φοιχτές κι' οίκτρες άπάτες ή άμοιρη καρ-
διά μου να πικραθί!

Με βιαστική λαχτάρα ο γέρο-κόμης ζητάει τώρα το παλτό
του, το καπέλλο του και το μπαστούνι του, και με νεανική σθελ
πάσα πηδάει σ' ένα άμάξι, ξεφωνίζοντας βραχνά και πνιγμένα:
—Πλάτεια Ιταλίας... Καφενείο «Ιπποδρομίου»!

Θέλει να φτάση πρώτος κοντά στον ζωντανό υιό του, πριν
πάει ή Ζοζεφίνα γλυκαμένη απ' τα πνιγμένα χιλιάρσγκα...
Μετά ένα τέταρτο της ώρας είν' έκει.

Γινητή ή ατμόσφαιρα του καφενείου. Άραιοι οι πελάτες. Μο-
νάχα σ' ένα τραπέζακι κάθονται τρείς μαζί, ένας που φαίνεται
μεσόκοπος με τα γκριζόμαυρα μαλλιά του και δυο άλλοι νεα-
ροί. Μά τα γέλια, τα άστεία, και τα χαχανίσματα και των τρι-
ων βγαίνουν διαυγή, σαν απ' το ίδιο νεανικό λαρύγγι...

—Ε, ζητούμε τέταρτον για πόκερ! ακούγεται ξαφνικά ή φω-
νή του παραδόξου μεσόκοπου.

Δυο-τρείς-τέσσαρες πελάτες, καθισμέ-
νοι χωριστά σε μοναχικά τραπέζακια,
στρέφουν τα κεφάλια τους, μά δεν κου-
νιούνται.

Μόνον ένας γέρος με άρχοντικό πα-
ρουσιαστικό, που μόλις μπήκε τη στιγμή
έκελην στο καφενείο, άνταρριχιάζει στο ά-
κουσμα αυτής της φωνής, τρέμει σύγ-
κορμος, και κατευθύνεται κατόπιν με
λυγισμένα γόνατα προς τα κεί.

—Με θέλετε για τέταρτον, έμένα; μου-
μουριάζει άχνά, κυτώντας βαθεία
στά μάτια τον μεσόκοπο.

—Καθήστε, κύριέ μου! λέει εκείνος με
τη βουθή συγκάθεσι και των άλλων
δυο, και δείχνει μία καρέκλα στο γέρο.

Έκείνος κάθεται. Άπλώνει τα ξερα-
γκιανά χέρια του να πάρη την τράπου-
λα, μὴν παύοντας όστόσο να κυτάζει με
έπιμονή τον συνομιλητή του, μά έκείνος
μένει σαν απόπληκτος έξαφνα. Γέρνει με
άνεκφραστη λαχτάρα το κορμί του προς
τα έμπρός, κυτάζει με φρίκη το πρόσω-
πο του σεβαστού γέρου, και ξεφωνίζει
όπόκωφα:

—Πατέρα!... Έσε', έδω;...

—Άργήσατε να με γνωρίσετε, όποκό-
μη! τραυλίζει ο κόμης ντε Λαφρεναί, με φαινομενική ψυχρότη-
τα και με κρυφό σπαργαμό. Δεν είνε βέβαια σφάλμα μου, άν ο
πατρικός μου πόνος με γέρασε κατά είκοσι χρόνια και μ' έκα-
νε άγνωρίστον!

—Πατέρα! εναουριάζει με φρίκη και τύφν ο νέος, πετών-
τας την ψευτική περρούκα του και γονατίζοντας μπρος στον
δακρύβρεχτο πρεσβύτε.

Ο κόμης διστάζει λίγο. Μά ύστερα λυγίζει, και τα δάχτυλά
του χώνονται οπαμοδικά στα μαλλιά του υιού του και τον
χαιδεύουν με βουθή στοργή. Τα δάκρυά του κυλούν άφθονα
στο κεφάλι του νέου, και τα δάκρυα εκείνου βρέχουν τα ίσχνά
γόνατα του πατέρα του.

Σηκώνει το κεφάλι του ο κόμης, επιτέλους, κι' αντικρύζει α-
δειο το τραπέζακι απ' τούς άλλους. Ή ντροπή κι' ο σεβασμός
τούς είχε φυγαδεύσει. Σηκώνει κι' ο υιός το κεφάλι, κι' αντι-
κρύζει στο άνοιγμα της πόρτας μία καλοντυμένη νέα με άνοιδη
φυσιογνομία να παρακολουθή τη σκηνή αυτή περίεργα κι' ελ-
ρονικά: Είνε ή Ζοζεφίνα!

Σηκώνεται όρθος ο νέος και της στρέφει τη ράχι, με περι-
φρόνησι. Σκύβει ύστερα με εύλαστική στοργή, βοηθάει τον πα-
τέρα του να σηκωθεί, τον κρατάει απ' το μπράτσο σαν κάτι το
"Άγιο και 'Ιερό, βοηθάει τα κλονισμένα βήματά του προς την
πόρτα, και του μουμουρίζει με τύψη πικρή και με κόμπο στο
λαρύγγι:

—Πάμε, πατέρα... Πέθανα πραγματικά... Δεν σε γέλασα... Μά
τώρα αναστήθηκα άλλοιώτικος, και δεν θα λείπω πιά απ' το
πλευρό σου... Ναί, πέθανα για όλους πειά, μά αναστήθηκα για
σένα μόνον, πατέρα μου!...

ΑΠ' ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

"Ένας νέος ρωτά την καλή του:
—"Αν σ' άρπαζα τώρα δά στην άγκαλιά μου και σε φιλού-
σι θάκανες;

—Θά ξεφωνίζα για νάρθη ο πατέρας μου, άπαντά εκείνη.
—Διάβολε! Κι' έγώ που νόμιζα πως ο πατέρας σου λείπει
ταξείδι!

—Πράγματι ταξιδεύει!... άπαντά ή πονηρή νέα με γλυκιά
τα κι' ετοιμάζεται να δεχτή το φίλημα.

Τή νύχτα:
—Τζώρτζ, ρωτά μία φλύαρη γυναίκα τον άνδρα της. Είνε ή
λα κλειστά;

—Όχι, άγαπημένη μου, άπαντά ο σύζυγος. Έκτός... από
στόμα σου!

Ο λοχίας ρωτά τούς άνδρας του:
—Νοιώθει κανένας σας από μουσική;

—Ένας νεοσύλλεκτος (υπερήφανος): —"Εγώ, καί
χία!

Ο λοχίας:—Τότε να πäs να μεταφέρη το πιάνο από
σπίτι του συνταγματάρχου στο στρατηγείο, για την αύριστη
ορτή!...

—Έτσι λοιπόν; Ή γυναίκα σου διά-
λεξε τη νέα γραμματέα σου. Είνε έπι-
θή;

—Όχι, φίλε μου! Είνε... ένας νέος
μελαγχρονός!...

Στο όδοντοιατρείο:
—Θά υπέφερες πολύ, φίλε μου! Σ'
άκουσα που φώναζες.

—Ω! Δεν φώναζα έγώ, αλλά ο γ-
ατρός.

—Ο γιατρός;
—Ναί. Του δάγκωσα το δάχτυλο!

—Ο γείτονάς μου, ξέρετε, βρήκε έ-
να πολύ πρακτικό και φθινό τρόπο
για να σπουδάση τα ΔΙΔΥΜΑ παιδιά
του.

—Πώς αυτό;
—Στέλνει τον έναν το πρωί στο σχολείο,
και τον άλλον το απόγευμα, και
πληρώνει μονάχα για ένα παιδί!

Ή σύζυγος:—Ο γιατρός είπε
πως μου χρειάζεται ένα τονικό, και
ζήτησε να ιδή τη γλώσσα μου.

—Θεέ μου! άπαντά ο σύζυγος με τρόμο. Έλπίζω να μη σο
έδωσε τοντικό για τη γλώσσα σου!

Ένας πάστορ όμιλεί στο κήρυγμά του περί έγκρατειας.
—Παρατηρήσατε, λέγει, ποιοι έχουν το χρήμα; Οι ταπεινοί
ρηδες! Ποιά έχει τα άρκαότερα γουναρικά; Ή γυναίκα του πα-
θερνιάρη! Ποιοι ξεδεύουν τα περισσότερα χρήματα σε γλέτια
και λούσα; Ή οικογένεια του ταθερνιάρη! Και τώρα σας έρω-
τά: Ποιος τα πληρώνει όλ' αυτά τα έξοδα; Έσείς! Μάλιστα!
Γλειντούν και απολαμβάνουν την πολυτέλεια με τα χρήματα που
άφήνεται σεΐς στο καπηλειό...

Ένα μήνα κατόπιν, ένα άνδρόγυνο συναντά τον πάστορα στο
δρόμο και τον ευχαριστεί για τις πολύτιμες συμβουλές του.

—Α! λέγει ο πάστορ, είμαι εύτυχής που παύσατε να πίνετε!

—Ω! Δεν πρόκειται γι' αυτό! άπαντά ο σύζυγος. Άλλά κα-
τόπιν απ' όσα είπατε, αποφασίσαμε κι' άγοράσαμε ένα καπ-
λειό, και τώρα κάνουμε χρυσές δουλειές!!

Κόκκαλο ο πάστορ.

—Άγαπημένη μου Τζίμ, λέγει τρυφερά ή Μαίρη στον άνδρα
της ένα πουλάκι που σφύριξε στ' αυτί πως θά μου αγοράσης για
τη γιορτή μου ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο;

Κι' ο Τζίμ (μ' άπάθεια):—Θάταν κανένας μπουφος, άγά-
πη μου. Κι' οι μπουφοί λένε πάντα βλακείες!...

Ο γιατρός:—Έξακολουθείς να πίνης; Δεν σοι είπα πως
κάθε ποτήρι κρασί είνε κι' ένα καρφι για το φέρετρό σο;

Ο με κρηής:—Τό ξέρω! Μά τί σημασία έχει αν μετά το
θάνατό μου, το φέρετρό που θά με βάλουν, μοιάζει με σκατζό-
χοιρο από τα πολλά καρφιά!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Η κ. Ε. Κ.

Της άνήκουν τα σκήπτρα της άρχοντιδας, λόγω οικογενείας,
μορφώσεως, άνωτερότητας συγχρόνως μιας εξυπνάδας που θέλ-
γει. Είνε ή «σούπερ-Μονταίν». Δεν υπάρχει έκλεκτή δεξίωσις
στην όποία να μη θεωρείται απαραίτητος ή συμπαθεστάτη πα-
ρουσία της. Έχει εισαγάγει τις πλέον ευάριστες και συγχρό-
νως ολιγώτερες πολυσύθετες δεξιότητες, χωρίς επιδείξεις, ζήτα-
σιές, παρατάξεις, συντάγματα μεζέδων. Ή επιτυχία των άνω-
τέρων δεξιώσεων όφειλεται στον εγκάρδιο και φιλόξενο τόνο που
προσδίδει ή οικοδόσποινα στην «περσονελιτέ» που την χαρακτη-
ρίζει και την φασφορίζουσιν από «χιούμορ» όμιλιαν της, την ό-
ποιαν όμως σπάνια απολαμβάνει κανείς. «Τά τερνιά κόποις
κτώνται», έφ' όσον ή έκλεκτή κυρία είνε περιζήτητη και στο μιτρι-
χιστικό «τερραίν» κατέχουσα και το προνόμιον της δεινής μιτρι-
χιστίας.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πολλές απογευματινές και θραυνές δεξιότητες κατ' αύτάς με-
ταξύ των κυριωτέρων: παρά τῷ κ. και τῇ κ. Δ. Βούλτσου. Αί-
θουσις Ιδιαίτερως καλλιτεχνικές. Ή οικοδόσποινα έδέχεται θεη-
θουμένη υπό της κ. Μερκάτη με μάζα και μικρήν κόπ από γούνα,
και διδς Μαίρη η Σταθάτου με μπλέ σε δυο τόνους.

—Παρίσαντο ή κ. Λίνα Τσαλδάρη με άσπρα και «καπ» από
έριμν, ή κ. Γ. Πεσματζόγλου με μαύρο δελουδένιο φόρεμα, ή κ.
Κ. Τσαλδάρη, ή κ. ντε Ρόσι με κίτρινα, πρέσβυς Αύστριας και
ή θωρώνη Βήμερ.

—Η κ. Καθόσθια με μαύρα, ή κ. Σπ. Μεταξά κομψοτάτη με
θελούδο μπλέ, ή κ. Β. Ήλιασκου με μαύρο ταφτά.

—Η κ. Νέλλα Μάσσα με μαύρο και ζώνη ροζέτ, ή δις Θεο-
λόγη ράς, δις Μαρκέττα Δημητρακοπούλου πολύ «οίκ» με άσπρο,
δις Έλλη Πεσματζόγλου κίτρινο.

—Μεταξύ των κεκλημένων ο κ. και ή κ. ντε λά Σέττε, ο κ.
και ή κ. Άραθαντινός, ή δεσ Εύκλειδη, ο κ. και ή κ. Πάλλη,
Μάρτερρ, Γκριλλέντζας, Μάτσα, Ζαρίφης, Ήλιασκος, Πάλ-
λης, Εύταξίας, ή κ. Γ. Μπούμπουλη.

—Εσπερίς μπριτζ την παρελθούσαν Τετάρτην παρά τῷ κ. και
τῇ κ. Μάρτερρ.

—Ωραίες τουαλέττες, παρούσες ή κομψότερες Άθηναίες χα-
ραιμένες σιλουέττες. Πολλά τραπέζα μπριτζ.

—Η τουαλέτα, που εξαυμάθησαν περιωσότερον. της κ. Γ.
Ήλιανόγλου δελουδίνη «Σ.Ε.Λ.», σε χρώμα μορντον, τῇ κ.
Ζαλοκόστα, μαύρη συνδυασμένη με «οί-
ρε» σε γραμμή που άνεδείκνυε την θελκτι-
κή χάριν της σιλουέττας της, της θωρό-
νης Μάρτερρ πράσινο, ή κ. Δρούλια έ-
πισης έφερε χαριτωμένη τουαλέττα από
μαύρη δαντέλλα με μανίκια.

—Θάυμα νοητευτικής κομψότητος ή σι-
λουέττα της κ. Μιχ. Βλαστού με άσπρη,
θαυμασία τουαλέττα.

—Μεταξύ των κεκλημένων, οι πρεσβευ-
ται Τουρκίας και ή κ. Έορίφ Μπέη, Αύ-
στριας και ή κ. θωρώνη Βήμερ, κ. Καπο-
δίστρια, ο κ. και ή κ. Βούλτσου, ή λαίδη
Μαίρη Ουάλκερ, ο κ. και ή κ. Μεταξά, ο
έπιτετραμμένος της Όλλανδίας και ή κ.
Σίλμε, κ. Λυκουρέζου, ή κ. Μπούμπουλη,
ή κ. Π. Καλλιγιά, ναύαρχος και ή κ. Δού-
σηση, κλπ.

—Δεξ ωσις την παρελθούσαν Πέμπτην
άπογευμα παρά τῷ πρεσβευτῇ Αύστριας
και τῇ θωρώνη Βήμερ. Έδέχοντο φιλο-
φρονέστατα. Σειρά αΐθουσών έκτακτως ά-
ριστοτεχνικών.

—Παρίσαντο: Ο πρεσβευτής Ίταλίας
και ή κ. ντε Ρόσι, ή πρέσβειρα Βελγίου
κ. Νεμρύ, ο έπιτετραμμένος Τσεχοσλοβα-
κίας και ή κ. Βισεκ, ή κ. Μαζέιου, ή κ.
Γ. Θεοτόκη, ή κ. Καποδίστρια, ή κ. Άν-
νέτα Χωρέμη με μαρρόν, ή κ. Ελένη Στα-
τικού, ή κ. Καλ. Καραπάνου μαύρη
μπλέ σιέλ. Ή δεσ Εύκλειδη Γρυπάρη, ή
κ. Ζαλοκόστα κλπ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Κ. Ι. Κ.—Σας συμβουλεύω να κάνετε ένα πολ-
τό μαρρόν από ύφασμα μπουκλέ ή κοτελέ. Πιο
λουστό και πιο πρακτικό χρώμα είνε το μαύρο,
άλλά δεν είνε πολύ νεανικό. Να το κάνετε ίσιο,

χωρίς πολλές γαρνιτούρες, με μία άρα α μπουκλ και δυο άράια
κουμπιά. Γιακά να προτιμήσετε ένα προσθετόν από καστόρι μαρ-
ρόν ή από άστρακάν. Για τη γιορτή που θέλετε να δώσετε στις
φίλες σας, θά έπρεπε να σας γράψω πολύ έκτενώς. Ένα άραίο
τοάι με περιποιημένα θουτήματα είνε το καταλληλότερο απ' ό-
λα. Για να περάση ή άρα, έκτός από το πιάνο, μπορείτε να κά-
νετε και διάφορα ευάριστα παιχνίδια συναναστροφής, π. χ. να
κάνετε ένα διαγωνισμό ποιά απ' όλες θά κάνει γρηγορώτερα
και καλλιτεχνικώτερα ένα καπέλλο με μία παλιά εφημερίδα ή
άλλα παρόμοια. Στις ύπόλοιπες έρωτήσεις σας θ' άπαντήσω
πρочеώς.

Ελίαναν Α. Μ.—Ώς ρούζ σας συνιστώ να χρησιμοποιή-
τε το κομπάκι Mystikum του Scherk, που δεν έχει οδράγγυρον
και ασφαλώς δεν θά σας θλάση, θθάνει το θρόδυ να το θγάζετε
με μία κόλ-κρέμ. Ώς κρέμα χρησιμοποιήτε την έξης που είνε
ή ηλή και άφέλιμη.

Λanoline anhydre 25 gr.
Pommade de concombe 50 >
Axonge benjoinée 25 >
Eau de roses 10 >

Γκρέτα ν Γκάρμπο. Λάρισα.—Παντοτεινό μαύρισμα
των φρυδιών δεν είνε δυνατόν να γίνη. Για να τα μαυρίσετε τ' ά-
λειψετε τακτικά με το έξης ύγρό, χρησιμοποιώντας ένα ψιλό πι-
νέλλο:

Gomme arabique 1 gr. 50
Encre des Indes 2 gr. 50
Eau de roses 100 >

Κυρίαν Μ. Δ. Κ. Κύπρον.—Για τα σπυράκια που θγάζετε
στη μύτη σας, πρέπει να κάνετε την έξης θεραπεία: Τά σπυ-
νίζετε με άφράτη σαπουνάδα, την όποία αφήνεται επί δέκα λεπτά
και κατόπιν τα σπάζετε. Μετά ξεπλένετε και τα περνάτε με μία
διάλυση καθαρού οινόπνεύματος και αϊθέρος (9 μέρη οινόπνεύ-
ματος 1 αϊθέρος) και τα αλείφετε με την έξης πομμάδα:

Lait' de soufre 3 gr.
Oxyde de zinc 10 >
Amidon 10 >
Vaseline americaine 80 >

Πλένετε το πρόσωπό σας με νερό χλιαρό, στο όποιο έχετε ρί-
ξει δυο κουταλιές σόδα. Καθαρίζετε το 4 φορές τη βδομάδα με
την έξης λούση:

Alcool camphré 70 >
Eau de roses 30 gr.
Ώς κρέμα χρησιμοποιήτε την έξης.

Beurre de cacao 15 >
Eau de roses 50 >
Sue de bulbe delys 15 gr.
Teinture de benjoin 5 >
Sulfate d' ammoniaque 2 gr. 50

Κάθε μήνα πριν από την εποχή που
θγάζετε τα σπυράκια παίρνετε ένα έλα-
φρό καθάρσιο.

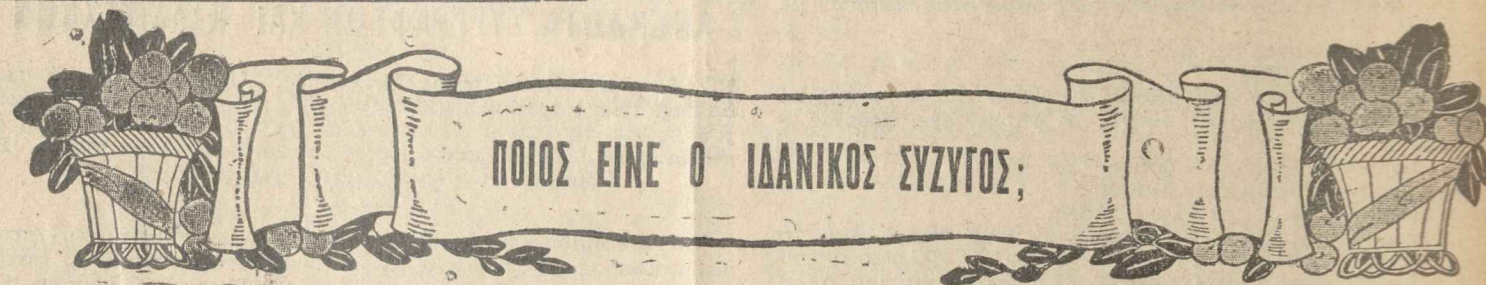
Θ. Ι. Κ. Βόλον.—Δεν καταλαβαίνω τί
έννοείτε με το «πρακτικήν συμβούλην
και όχι φάρμακο». Δεν πιστεύω να σας
είνε πολύ δύσκολο ν' άντιγράψετε τις
συνταγές που θά σας συστήσω και να
τις δώσετε σ' ένα φαρμακοποιό να τις έ-
κτελέση. Άκολουθήστε την θεραπεία
που συνιστώ παραπάνω εις την κυρίαν
Μ.Δ.Κ. και αν έχετε ύπομονή, ασφαλώς
θά άφελήθητε. Για να παχύνετε, πρέπει
να τρώτε όχι υπερβολική τροφή, αλλά
θρεπτική. Άμυλόδη, γαλακτικά, κρέμες,
αυγά, πολλά φρούτα, ξηρούς καρπούς
και να κάνετε υγιεινή ζωή. Θά έπρεπε
όμως να ήξερα και την ηλικία σας.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Λουλούδια από μαλλί, κατάλληλα για να στολίσουν
θάλα, ζαντινιέρες κλπ. Πλένονται με το θελονάκι από
μαλλί διαφόρων χρωμάτων. Για τα κοσάνια και τα
φύλλα χρησιμοποιείται λεπτό σύρμα.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ. Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ. ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ. ΘΑΝΑΤΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ. ΑΧ, ΑΥΤΗ Η ΖΗΛΕΙΑ!... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΗΝ ΤΡΕ ΜΟΥΝ. Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ: ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ, ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΟΣ ΚΑΙ... ΟΧΙ ΚΟΣΜΙΚΟΣ Κ.Τ.Λ.

Η δις Θάλεια, (δδός Κεραμεικού — Αθήναι), μās γράφει απαντώντας στο ερώτημα μας περί του 'Ιδανικού Συζύγου:

«Κύριε Διευθυντά,

Απαντώ στα ερωτήματά σας: Τον σύζυγον πού θα πάρω δεν τον θέλω σαν τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, γιατί καὶ γὰρ δὲν εἶμαι σαν τὴ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ. Οὐτὲ μὲν σὲ κανένα παλάτι. Ἀπλούστατα κατοικῶ σ' ἕνα ταπεινὸ σπιτάκι τῆς οἰκίας Κεραμεικοῦ, μαζὶ μὲ τὴν οἰκονομίδα μου, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐπεζήτησε νὰ στεφθῇ διὰ θαυσιμικῶν δαφνῶν καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ δημοκρατίας... Ἐπίσης ὁ ἀντρας μου δὲν θέλω νὰ εἶνε πτωχός, γιατί τότε θὰ ἐλέγουμε τὸ ψωμί μὲ τὸ τηλεσκόπιο καὶ θὰ ἐφαρμόζουμε τὴ λαϊκὴ παροιμία πού λέει: «Φάτε μᾶτια ψάρια καὶ κοιλία περιδρόμο!» Ἀλλ' οὐτε παραλὴς ζητῶ νὰ εἶνε. Γιατὶ οἱ παραλῆδες εἶνε κοιλιαράδες, οἱ κοιλιαράδες χωνεύουν δύσκολα καὶ γι' αὐτὸ εἶνε καὶ... ἀχώνευτοι. Ἄν εἶνε ἀθλητὴς δὲν τὸν θέλω, ἀλλὰ καὶ εὐρωστος ἂν εἶνε θὰ πάρη τὸ πανί του γιατί καὶ στὴ μιά καὶ στὴν ἄλλη περὶ πτώσι θὰ ὑπάρχη φόβος, στὸ θυμό του, μὲ μιά γροθιά, νὰ με κατεβάσῃ μερικὴς πιθαμὲς ἢ νὰ μ' ἀφήσῃ στὸν τόπο... Τὸν θέλω φυσικὰ ἐργατικό, μὰ δχι πάλι σὲ σημεῖο ν' ἀφωσιώνεται τόσο στὴ δουλειά καὶ νὰ ξεχνᾷ, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὅτι ἔχει γυναίκα. Γιὰ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιών του δὲν δίνω δεκάρα. Μπορεῖ νὰ εἶνε ξανθός, σαν τὸν Φραϊλίχ, κοκκινομάλλης σαν τὸν Βίλλυ Φρίτς, μελαχρινός σαν τὸν Μυρά, Μόνο λευκότριχες εἶνε, φυσικά, γέροι—ἐκτός ἂν ἄσπρισε πρόωρα ἀπ' τὰ βάσανα, ὁπότε εἶνε δύσκατη κάποια ὑποχώρησις—καὶ οἱ γέροι, ἔχει ἀποδειχθῇ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅτι εἶνε ἀνίκανοι νὰ κρατοῦν οἰκονομείαν. Φυσικά δὲν θέλω νὰ εἶνε σαλταροειδὲς μεϊράκιον πού θὰ μὲ πῆβαινε μὲ τὴν ἐρωτικὴ του φλυαρία. Οὐτὲ νύχη τὴν ἴδια ἡλικία μὲ μένα. Νὰ εἶνε μερικὰ χρόνια μεγαλύτερός μου, γιὰ νὰ φέρῃ μὲ ὑπερηφάνειαν τὸν τίτλο τοῦ σεβαστοῦ οἰκονομειάρχου. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνειά του αὐτὴ νὰ μὴν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια καὶ νὰ μὴ νομίζῃ, ὅτι ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἄρα τῆς στέψεως ὁ παπᾶς εἶπε ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ φοβῆται τὸν ἀντρα, ἐγὼ, ἀκολουθοῦσα τὸν κανόνα τοῦτον, θὰ τὸν φοβοῦμαι. Νὰ εἶνε θείσιος ὅτι θὰ ἔχη γελαστό. Μὲ τοῦτο δὲν θέλω νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι πρέπει νὰ μὲ φοβᾶται αὐτός. Ἀλλοίμονον ἂν μεταξὺ ἀντρογόνων ἐπεκράτει ὁ φόβος! Ἀπλούστατα θέλω νὰ πῶ, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέπω νὰ σηκώνῃ τὴ μύτη πέραν τοῦ δέοντος ψηλά, πάντως ὅμως μὲ καλὸν καὶ μευλιχὸν τρόπον. Διότι, πρὸ πάσης ἄλλης συζητήσεως προτάσσω τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς ἐκτιμήσεως. Θέλω ὁ σύζυγός μου νὰ μὲ ἐκτιμᾷ, ὅπως θὰ τὸν ἐκτιμῶ καὶ ἐγὼ. Ἀπλάδῃ ὅπως θὰ τὸν ἐκτιμῶ διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν εὐσιπλίαν του, ἔτσι θέλω νὰ μὲ ἐκτιμᾷ καὶ αὐτός. Γιατὶ, γυρίζοντας σπῆτι μεσημέρι-βράδυ ἀπ' τὴ δουλειά του, θὰ ὀρίσκῃ ἔτοιμο ἕνα καλοστρωμένον τραπέζι, μὲ καλὸ καὶ ἐπιμελημένον φαί καὶ ἕνα ζεστὸ κρεβάτι. Πῆτε μου, σὰς παρακαλῶ, ἂν ἕνας τέτοιος γάμος δὲν εἶνε εὐτυχισμένος καὶ ἂν μὲ τέτοιους γάμους ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δὲν ἔβηκε νὰ συμφιλιώσῃ τοὺς διαπληκτιζομένους καὶ τὸ διαζύγιον ζητοῦντας συζύγους. Πῶς;

Μὲ ἐκτίμησιν Θάλεια

Η δις Ρένα Μαυροάκη, (Αθήναι), μās γράφει: «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ μικρούλα μιά ἀπὸ τὶς πιστὲς ἀναγνώστριάς σου. Διαβάζοντας λοιπὸν τὴν ἔξυπνη ἐρώτησί σου γιὰ τὸν ἰδανικὸν σύζυγον, σοῦ ἀπαντῶ: Τὸν μέλλοντα σύζυγό μου.

τὸν θέλω νὰ εἶνε μελαχρινός, μὲ ὠραία μάτια καὶ δχι πὴ ὠραίος. Νὰ ἀγαπᾷ πρῶτα τὴν ἐργασία του καὶ ἔπειτα ἐμεῖς. Δὲν θέλω νὰ εἶνε πολὺ πλούσιος, γιατί τὰ πάρα πολλὰ πού τὸν καταστρέφουν καὶ τοὺς δύο. Τὸν θέλω νὰ εἶνε πᾶς εὐγενικός καὶ πιστὸς ἀπέναντί μου, νὰ εἶνε τακτικός στὴν ἐργασία πού θὰ ἐρχεται σπῆτι του, νὰ μὴν εἶνε ζηλιάρης καὶ καμπύτος καὶ νὰ μὴ μοῦ δημιουργῇ σκηνὲς ἁδικίας. Δὲν θέλω ἰσχυρὴν χαρτιά. Νὰ μὴ θυαίνῃ πολὺ συχνὰ μόνος του ἔξω, οὐτε νὰ εἶνε καὶ πολὺ—πολὺ κοσμικός καὶ νὰ θέλῃ κάθε ἡμέρα ἐντρα καὶ διασκεδάσεις. Αὐτὸς εἶνε γιὰ μένα ὁ ἰδανικός σύζυγός μου. Πού θὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται καὶ ἐπιθυμῇ τὴ ζωή μου. Ἐάν πάλι παινευτῶ κανένα πού νὰ μὴν εἶνε ὅπως τὸν θέλω ἐγὼ καὶ νὰ μὴν συμμορφώνεται ὅπως θὰ τοῦ ὑποδεικνῶ, θὰ φύγῃ μὲ τὰ τέσσερα! Ἐάν τύχῃ ὅμως καὶ πάρω ἕνα ἄνδρα ὅπως τὸν ἐνιερύομαι, θὰ εἶνε τυχερός γιατί θὰ εἶμαι πρόθυπος συζύγου.

Μὲ πολλὴ ἀγάπη Ρένα Μαυροάκη

Η δις Κ. Γ. Κ., (δδός Ἀσκληπιοῦ—Αθήναι), μās γράφει: «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», Διάβασα τὸν διαγωνισμό πού προκηρῶσατε γιὰ τὸν ἰδανικὸν σύζυγον καὶ σὰς στέλνω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμη μου. Θέλω νὰ εἶνε ἐργατικός καὶ δραστήριος καὶ νὰ ἔχη δημιουργική μιά κατάστασι, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ζῶμε μιά καὶ καλὴ καὶ μετρημένη. Τὸν θέλω νὰ εἶνε λίγο ἐνάρτερος καὶ καλὸς στὸς τρόπους καὶ γλυκός, καὶ νὰ φέρεται λεπτὰ καὶ στοργικὰ ἀπέναντί μου. Ὁ πῶς εὐτυχισμένος γάμος κατ' ἐμὲ εἶνε ἐκεῖνος πού στηρίζεται στὴν ἀμοιβαίαν γάπην καὶ ἐκτίμησι.

Κ. Γ. Κ.

Η δις Καίτη Καρανιοπούλου, (Σέρραι), μās γράφει: «Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο», Ὑστερὰ ἀπὸ τόσες καὶ τόσες ἀπαντήσεις πού θὰ ἔλαβες, θέλω νὰ δειθῇς καὶ τὴ δική μου. «Ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγός;

Εἶνε ἐκεῖνος πού συνδυάζει κατὰ τὸν ὅσον δυνατόν τελειότερον τρόπον, τὸν ἀνθρωπινὸν καὶ τὸν ἀνθρωπινῶς πνεύμα! «Ποῖος εἶνε ὁ πῶς εὐτυχισμένος γάμος καὶ γιατί;» Εὐτυχισμένος γάμος εἶνε ἐκεῖνος πού ὁἰκὴν οὐκ ἀπόδοσιν. Μὲ ἐκτίμησι Μ. Καπετανοπούλου. Ἀνὰ... ἀπὸ τὸν ἡ ἀπαντήσεις τῆς διδός Καπετανοπούλου. Ἐάν πάντως θὰ δημοσιεύσουμε τὶς κρίσεις μας σχετικὰς στὸ τέλος. Περιρῶσιμους δὲν δάσκει. Ἡ δεσποινὶς εἶνε ἐλεύθερος νὰ γράψῃ ὅ, ὅπως καὶ... ἡρωϊκῶς τὴ γνώμη της.

Η δις Ἀργ. Γ. Ροδ., μās ἀπαντᾷ: «Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο», Ἰδανικός σύζυγός κατὰ τὴν γνώμη μου εἶνε ὁ μνηστήρ μου. Ὡς ἰδανικὸν δὲ γάμον θεωρῶ τὸν ἀπὸ ἀγάπης, πού στηρίζεται ὡσαύτως καὶ στὴν ἀλληλοεκτίμησιν.

Μὲ ἐκτίμησι Ἀργ. Γ. Ροδ.

Η δις Δέσποινα, μās γράφει: «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», Ὅταν πρωτοδιάβασα στὶς ἐκλεκτὲς σελίδες σου τὴν πρωτόπαιον κοινωνικὴν ἔρευνά σου, εὐθὺς πήρα τὴν πένα—ὅπως καὶ τὶς ἄλλες δεσποινίδες—γιὰ νὰ περιγράψω καὶ ἐγὼ ἑαυτὸν κατὰ τὴν ἀντιληψί μου εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγός. Κατὰ τὴν γνώμη μου λοιπὸν, ὁ σύζυγός ὁ ὁποῖός θὰ μὲ συντροφεύσῃ ὅς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ἐπιθυμῶ νὰ εἶνε: Μορφωμένος καὶ ἐδγηνός. Νὰ εἶνε γλυκὸς εἰς τοὺς τρόπους του, δίχως θαναυσότητα καὶ νευρικότητα. Θέλω τὸ δίχως ἐμεῖς.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ὁ φλύαρος παπαγάλος καὶ ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Ὅπου τὰ πληρώνει ὁ πνευματικὸς. Ἡ συναυλία τοῦ Πῆρς. Ὁ ἔθνικὸς ὕμνος πού τραγουδήθηκε... γαῖδουρινά!... Πῶς ἔκτισε τὴν ἐκπαιδεύσει τοῦ Ἀλεξάνδρου ἱστῶν. Ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος στὴ Παρίσι. Τὰ γλέντια τοῦ. Τὶ κάνει ἡ γενεαλογία.

Μιά μέρα—ἀπὸ τὶς τελευταῖες τῆς ζωῆς τῆς—ἐνῶ ἡ βασίλισσα Βικτωρία, στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ πνευματικοῦ της, περνοῦσε ἀπὸ ἕνα διάδρομο τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Βαλμοράλ, ἕνας παπαγάλος φώναξε μέσα ἀπὸ τὸ κλουβὶ του:

—Φύγε, παληόγρη!... Ἡ γρηὰ βασίλισσα στάθηκε ἀποτόμως καὶ ρώτησε τὸν πνευματικὸν της:

—Τί φώναξε αὐτὸ τὸ ἀνόητο καὶ φλύαρο πουλί;... Μοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνετε...

Ὁ πνευματικὸς κέρωσε. Θερμοπαρακάλεσε τὴ βασίλισσά του νὰ μὴν ἐπιμείνῃ, μὰ ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἔμενε ἀνένδοτη, ψιθύρισε στὸ τέλος:

—Φώναξε... φώναξε: —Φύγε, παληόγρη!

—Τὸ ἀνόητο πουλί!... Ἀς τοῦ κάνουμε λοιπὸν τὴ χάρη νὰ φύγουμε, «παληόγρη»! εἶπε τότε ἡ Βικτωρία, ξεσπώντας σὲ ἀκράτητα γέλια.

Κάποτε, ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ηλεκτρολόγος Πῆρς διαρρύθωνε χάριν τῆς βασιλείας Βικτωρίας μιά συναυλία στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Ὁσθον, κατὰ τὴν ὁποία θ' ἀκούγαν διὰ τοῦ τηλεφώνου καὶ τὸν ἔθνικὸ ὕμνον. Συνέδεσε λοιπὸν πρὸς τοῦτο ὁ Πῆρς τὰ Ἀνάκτορα μὲ τὸ Λονδόν, ὅπου μιά ὀρχήστρα θὰ ἐκτελοῦσε τὸν ἔθνικὸ ὕμνον τῆς Ἀγγλίας. Ἡ συναυλία ἐπέτυχε. Οἱ προσκαλεσμένοι ἀκούσαν, ἐκτός τῶν ἄλλων, καὶ τὸν ἔθνικὸ ὕμνον, πού παιζόταν μακριὰ, ἀλλὰ ἡ βασίλισσα εἶχε ἀργήσει. Ὅταν ἔφτασε, ἡ ὀρχήστρα εἶχε πάμει. Τότε ὁ Πῆρς θέλησε, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴ μουσικὴ. Ὁρμήσε λοιπὸν στὴν ἀκρὴ τοῦ σύρματος καὶ ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸν ὕμνον. Μετὰ πῆγε μπροστὰ στὴ βασίλισσά του καὶ τὴ ρώτησε: —Μεγαλειότης, ἀκούσατε; Καταλάβατε τὸ σκοπὸ; —Ναί. Ὁ ἔθνικὸς ὕμνος, ἀλλὰ λὲς καὶ τὸν τραγουδοῦσε κανένας γαῖδαρος! ἀποκρίθηκε ἡ Βικτωρία.

Ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς Κομμῦνας τοῦ Παρισιῶ πῆγε στὰ Ἀνάκτορα γιὰ νὰ κοινοποιήσῃ στὸ Λουδοβίκο τὸν ἱστῶν τῆς ἀπόφασις τῆς ἐκπτώσεώς του ἀπὸ τὸ θρόνον, εἶπε: —Δὲν εἶδατε πᾶσι βασιλεῖς! Ἰδοὺ μιά ὠραία εὐκαιρία γιὰ νὰ γίνετε καλὸς πολίτης. Ἀλλωστὲ, παρηγορηθῆτε, διότι ἡ πτώσις τῶν βασιλέων πρὸς τὴν Κομμῦνα εἶνε τόσο προσήχη, ὥστε καὶ ἡ πτώσις τῶν φύλλων! Σημειώσῃτε ὅτι ἦταν τότε Σεπτέμβριος.

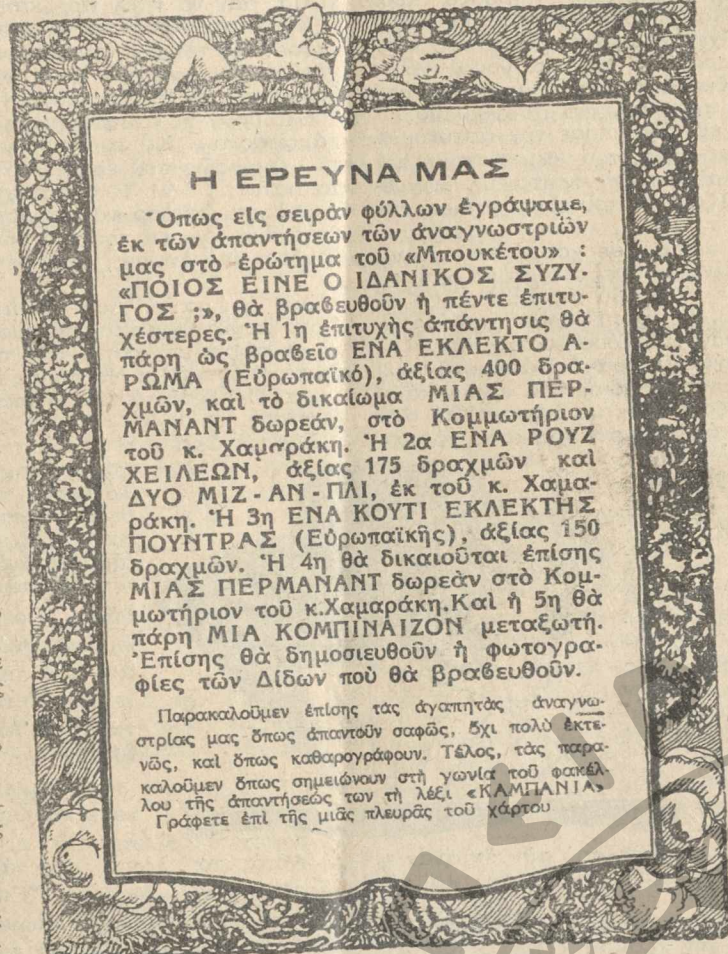
Ὁ πάππος τοῦ πῶς βασιλέως τοῦ Βελγίου, ὁ Λεοπόλδος ὁ Β', ἦταν περίφημος γλεντζῆς. Ἐποκεπτόταν τακτικὰ τὸ Παρίσι καὶ δὲν παρέλειπε νὰ κάνει κάθε βράδυ μιά βόλτα στὴν ἀγαπημένη του Μονμάρτη.

Μιά νύχτα μάλιστα ὁ Λεοπόλδος, μαζὶ μὲ ἕνα φίλο του, κατέβηκε στὰ «Μαύρα Γάτα», τὸ περίφημο καμπαρέ, ὅπου διασκεδάζουν οἱ πρῶτοι διάφοροι ἐλαφρόμυθοι νεοὶ καὶ νέες. Ὁ Λεοπόλδος φοροῦσε μακρὸν σαγῶν παλτό καὶ πλατύφυλλον ρεμπουτίλλο, πού τοῦ σκέπαζε τὸ μῖσθ πρόσωπο, ἀλλὰ οἱ θαυμάσι τοῦ κέντρου τὸν καταλάβαιναν ἀμέσως, ἀπὸ τὴ γενεαλογία του, καὶ ἀρχισαν νὰ ζητωκραυγάζουν:

—Ζήτω ὁ ἀγαπημένος μας Λουίπολ!

Μερικὲς γυναῖκες μάλιστα τὸν περικύκλωσαν καὶ δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ φύγῃ. Τότε ὁ Λεοπόλδος εἶπε στὸ φίλο του:

—Καταραμένη γενεαλογία! Μὲ πρόδωκε!... Χίλιες φορές λέω νὰ τὴν κόψω, μὰ δὲ τὸ βαστάει ἡ καρδιά μου!

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Ὅπως εἰς σειρὰν φύλλων ἐγράψαμε, ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀναγνωστῶν μας στὸ ἐρώτημα τοῦ «Μπουκέτου»: «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;», θὰ βραβεύοι ἡ πέντε ἐπιτυχῶς ὁ βραβεῖο ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ (Εὐρωπαϊκὸ), ἀξίας 400 δραχμῶν, καὶ τὸ δικαίωμα ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ Δωρεάν, στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμηράκη. Ἡ 2α ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΚΕΙΛΕΩΝ, ἀξίας 175 δραχμῶν καὶ ΔΥΟ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΛΙ, ἐκ τοῦ κ. Χαμηράκη. Ἡ 3η ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Εὐρωπαϊκὴ), ἀξίας 150 δραχμῶν. Ἡ 4η θὰ δικαιούται ἐπίσης ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ Δωρεάν στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμηράκη. Καὶ ἡ 5η θὰ πάρῃ ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ μεταξωτῆ. Ἐπίσης θὰ δημοσιεύοι ἡ φωτογραφία τῶν Δίδων πού θὰ βραβεύοι.

Παρακαλοῦμεν ἐπίσης τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνώστριάς μας ὅπως ἀπαντήσῃ σαφῶς, δχι πολὺ ἐκτετασμένως, καὶ ὅπως καταγράψουν. Τέλος, τὰς παρακαλοῦμεν ὅπως σημειώσῃν στὴ γωνία τοῦ φακέλου τῆς ἀπαντήσεώς του τὴ λέξι «ΚΑΜΠΑΝΙΑ». Γράφετε ἐπὶ τῆς μίας πλευρᾶς τοῦ χαρτοῦ.

Η δις Κ. Παρασκευοπούλου, (Περαμῆς), μās γράφει:

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», Εἶνε μιά μικρὴ λεζούλα στὸ γράμμα καὶ στὴν ἐκφρασί μὰ πολὺ μεγάλη στὴν οὐσία καὶ ἐννοια πού κρύβει μέσα τῆς τὸν ἰδανικὸν σύζυγον: ἡ λέξις Ἔρως!!!

Ποῖος ποιητὴς δὲν τὸν ἐξύμνησε, μὰ καὶ ποῖος δὲν τὸν ἐδοκίμασε, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν δύναμίν του, τὴν γλυκεῖα ὑπαρξί του!! Αὐτὸς καὶ μόνον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐννοήσῃ τὴς ψυχῆς καὶ τὰ σώματα, αὐτὸς λεπτύνει τὴς πῶς σκληρὲς καρδιές, αὐτὸς ἐξευγενίζει καὶ ἐξιδανικεύει τὸ μὴ τελειόν, αὐτὸς συγχωρεῖ καὶ μάλιστα δὲν ἐπείκει τὴς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες.

Ποῖα λοιπὸν σημασία μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ εἶδος τοῦ γάμου, ὅταν τὴν ἔκτισαν δύο ἀτόμων δὲν συμβολίζει καὶ μόνον ὁ Ἔρως; Ποῖα εὐτυχία μεγαλειτέρα ἀπὸ τοῦ νὰ νοιώθῃ κανεὶς τὸν ἑαυτό του ἐρωτευμένον;

Τὸν ἀγαπῶ, τὸν ποθῶ... ἰδοὺ ὁ ἰδανικός γιὰ μένα σύζυγός!

Κ. Παρασκευοπούλου

Η δις Ἐλένη Κ., (Θεσσαλονίκη), μās γράφει, διὰ ἐκτὸς τῆς ἐρευνῆς μας περὶ τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου, πρέπει ν' ἀπερῶσσουμε καὶ μιά σελίδα, γιὰ ν' ἀλληλογραφεῖν οἱ ἀναγνώστριάς μας, καὶ τὰς ἀναγνώστριάς μας, ἂλλ' αὐτὸ, δυστυχῶς, εἶνε ἀδύνατον. Δὲν μποροῦμε νὰ διευκολύνουμε ἐμεῖς τέτοιον εἶδος σχέσεις. Ἐστὶ τὸ περιοδικὸ γίνεται ἀμεσάζων, κακὸς καὶ διέθριος. Τὸ «Μπουκέτο» δὲν θὰ κάμῃ ποτὲ τὴν ὑποχώρησιν αὐτήν, γιατί εἶνε καὶ θὰ μένῃ ἡθικὸν καὶ οἰκονομικὸν περιοδικόν.

καινούργια σας παπτοδυναμία...

Καί, κάνοντας μία ειρωνική υπόκληση, διευθύνθηκε προς την πόρτα και βγήκε έξω.

—Είπε πολύ επικίνδυνη, είπε ο Γκονζάγκας στον επιστάτη του. Νά την επιβλέπεις και να προσέχεις μήπως στελλει πουθενά καμιά επιστολή... Σ'ε καθιστώ υπεύθυνο γι' αυτό...

—Μά δεν θα ήταν προτιμότερο ν' απαλλαγούμε απ' αυτή... είπε με τη σφυριχτή του φωνή ο Πεϋρόλ. Δεν θα ήταν προτιμότερο ν' απαλλαγούμε κι' απ' τις δυό;

Ο Πεϋρόλ είχε προχωρήσει χωρίς άλλο πολύ, γιατί ο Γκονζάγκας αναπήδησε και είπε:

—Όχι!... Δεν είν' αυτό το σχέδιό μου... Η Αύγη πρέπει να ζήσει: Είνε το δόλωμα που θα τραβήξει και τους άλλους... Η άσπιδα που θα βάλουμε μεταξύ τους και μεταξύ μας... ο δημωρός με τον οποίο θα εξαγοράσουμε, δτι έχουμε χάσει ως τώρα... Άμα πεθάνει αυτή, δεν μ'ας μένει πια τίποτε...

—Είν' επίσης κι' ένα εμπόδιο, εξοχώτατε, σ'ε δτι σκοπεύετε να κάνετε στη Μαδρίτη... Ο αντιβασιλεύς της Γαλλίας μπορεί να τη ζητήσει από το βασιλέα Φίλιππο 5ο ή σύζυγός σας και μητέρα της νάρη να την πάρη ή ίδια από τ' ανάκτορα του Έσκουριάλ... Θάναγκαστήτε τότε να εξηγηθήτε... και ασφαλώς θα σ'ας εξορίσουν κι' από την Ισπανία, εκτός αν σ'ας συλλάβουν...

Μά το Θεό, είπε ο Γκονζάγκας, σταυρώνοντας τα χέρια του, αρχίζεις να γίνεσαι κούτσος, φτωχέ μου Πεϋρόλ. Ο φόβος μήπως βρεθής εδώ απέναντι στη σκιά του Λαγκαρντέρ, σ'ε κάνει να τ'α χάσεις. Εκτός αν φοβάσαι τη ντόνα Κρούζ την ίδια...

Άκου: Μέσα σ'ε μία βδομάδα, ο πόλεμος θ'α έχη κηρυχτή μεταξύ Γαλλίας και Ισπανίας... Σ'ε αυτό θα συντελέσω και γ'ε με όλες μου τις δυνάμεις... Άν ο Λαγκαρντέρ δεν σκοτώθηκε στο πέρασμα του Πάνκορμπο, όπως με βεβαίωσε, θ'α φροντίσω να τον συλλάβουν και θ'α τον στείλω να σπασίση σ'ε καμιά από τις τρομερές φυλακές της Ισπανίας...

—Δεν έχουμε πια να φοβόμαστε τίποτε από το Λαγκαρντέρ, ύψηλότατε. Μά η πριγκίπισσα σύζυγός σας είνε ακόμα πιο τρομερή. Θ'α φροντίσω να ξαναβρη την κόρη της και ο αντιβασιλεύς θ'α τη βοηθήσει...

—Άν έρθη στην Ισπανία, θ'α φροντίσω πάλι απλούστατα να τη συνοδεύω ως τ'α σύνορα... Ο τίτλος του συζύγου της μ'ε εξουσιοδοτεί σ'ε αυτό... Ό,τι κι' αν συμβή, ιδού ή οδηγίες μου γι'α σ'ενα: Διάλεξε σ'ε αυτό τον τόπο δυό άφωτισμένους υπηρέτες, και μόλις ή δεσποινίς ντε Νεβέρ θ'α μπόρεση να σταθή σ'α πόδια της, εγκατασταθήτε στον πύργο, στον οποίο κανένας άλλος άς μ'η μ'η, εκτός από το γιατρό κι' από σ'ενα... Άλλοίμονο δ'ε σ'ε αυτόν που θ'α τολμήσ'ε ν'ε άγγιξη την Αύγη ή την ντόνα Κρούζ... Δεν χρειάζονται πολλά πτώματα στο παγινίδι μας: Γι'ε νεκροί σηκώνονται καμιά φορά και κατηγορούν!

—Εστω, είπε ο Πεϋρόλ. Άς ζήσουν... μέχρι του θανάτου μας.

II ΣΑΒΕΡΝΥ ΚΑΙ ΝΑΒΑΙΤ

Ο νεαρός μαρκήσιος ντε Σαβερνύ δεν ήταν πια ο ίδιος... Μία ριζική μεταρρύθμιση είχε συντελεστή σ'ε αυτόν. Είχε γίνει σοβαρός κι' αν έπληγαν τώρα στις έσπεριδες του αντιβασιλέως, όπως π'ήγαινε άλλοτε στις έσπεριδες του Γκονζάγκας, τ'ε έκανε κατ'ε ανάγκην, γιατί ο ίδιος ο αντιβασιλεύς τον προσκαλούσε. Μά ή έκφρασίς του ήταν πάντα θλιμμένη και τ'ε γέλιο του δεν άντηχούσε πια, προκλητικό και θορυβώδες.

Έκείνη τη νύχτα, ο Σαβερνύ είχε φύγει από ένα σουιτέ του «Παλαί-Ρουαγιάλ» κάπως νωρίτερα από τ'ους άλλους προσκαλεσμένους, γιατί δεν είχε διόλου διάθεση, ούτε να πιη, ούτε να διασκεδάση.

Τ'ε φεγγάρι φώτιζε τ'ους ξημους δρόμους κι' ο νεαρός ευπατρίδης άκολουθούσε την όθη του Σηκουάνα, συλλογιζόμενος δτι από τότε που είχε φύγει ο Λαγκαρντέρ, δεν είχε άκουσει να γίνεται λόγος ούτε για την Αύγη, ούτε για την άγαπημένη του ντόνα Κρούζ.

—Πρέπει αύριο χωρίς άλλο, σκέφτηκε, να πάω να ζητήσω πληροφορίες από την εξαδέλφη μου την πριγκίπισσα Γκονζάγκας... Είχε φτάσει πια στην Καινούργια Γέφυρα, όταν εξαφνα άκουσε συγχρόνως βήματα και μπροστά του και πίσω του.

Ο Σαβερνύ έριξε γρήγορη μία ματιά κι' είδε δτι μπροστά του ήταν ένας άνθρωπος και πίσω του άλλοι τρεις.

Έκείνοι που τον άνηκούσαν, ήταν αυτοί που έρχόντουσαν από πίσω του, γιατί κρατούσαν τ'α σπαθιά τους σ'ε χέρι, ενώ αυτός που ήταν μόνος, είχε τ'ε δικό του σ'ε τη θήκη του. Ήταν τυλιγμένος σ'ε ένα σκοτεινόχρωμο μανδύα και προσπεράσε τ'ε νεαρό μαρκήσιο, χωρίς καν να τον κυττάξη.

—Ηουχος πια απ'ε αυτή τη μεριά, ο Σαβερνύ γύρισε και κύ-

ταξε τ'ους άλλους τρεις και, εξαφνασμένος, άντελήφθη δτι τον είχαν πάρει τ'ο κατόπιν κι' δτι τον έπλησίαζαν δύο σ'ενα, κουβεντιάοντας μεταξύ τους με ύποπτο τρόπο.

Ο Σαβερνύ τράβηξε τ'ο σπαθί του και τ'ο κόλλησε κατά μήκος τ'ου μηρού του, έτσι που να είνε έτοιμος ν'ε άμυνθ'ε. Κάποιν έδράδυνε ο βήμα του κι' εξαφνα γύρισε πίσω με τ'ο σπαθί ύψωμένο.

Ήταν καιρός πια, γιατί οί άγνωστοι τον είχαν φτάσει κι' ύψωναν κι' αυτοί τ'α σπαθιά τους.

—Είμαστε, τ'ο έλεπε τότε ένας απ'ε αυτούς, φτωχοί ευπατρίδες χωρίς πεντάρα, άναγκασμένοι να ζητάμε έλεημοσύνη από τ'ους διαδότες. Νά τ'ο καπέλλο μου, εξοχώτατε... Θ'α έχετε την καλωσύνη να βάλετε σ'ε αυτό τ'ο πουνγι'α σας...

Καί, λέγοντας τ'α λόγια αυτά, άπόθεσε τ'ο καπέλλο του έπάνω σ'ε τ'ο κρηπίδιμα τ'ου ποταμού, ενώ συγχρόνως, τόσο αλφ'ε, όσο κι' οί σύντροφοί του, λάθαιναν έπιθετική στάση.

Οί τρόποι σας μου φαίνονται πολύ περίεργοι, παλληκαράδες μου, άπάντησε ο Σαβερνύ γελώντας. Έγ'ω όμως συνήθισα να άφηνω χρήματα γι'α τ'ους φτωχούς σ'ε τ'ο δίσκο της έκκλησίάς τ'ου Σαιν-Μαγκλουέρ και χωρίς να μου τ'α ζητάη κανείς.

—Θωρήστε τότε και τ'ο καπέλλο μου γι'α τ'ο δίσκο, είπε ο νεοκοπίος, που είχε μιλήσει και πρίν.

—Καθόλου, άπάντησε ο Σαβερνύ. Είνε βρωμερό και θ'α λερώση τ'α χέρια μου.

Καί, δίνοντας μία σ'ε καπέλλο με τ'ο σπαθί του, τ'ο έριξε σ'ε τ'ο Σηκουάνα.

Τ'α σπαθιά άρχισαν άμέσως να διασταυρώνονται κι' από την πρώτη στιγμή, ο μαρκήσιος άντελήφθη π'ως είχε να κάνει με γερούς άντιπάλους. Οί όποιοι έξεραν να χρησιμοποιούν καλά τ'α σπαθιά τους.

Την ίδια στιγμή, ο άνθρωπος με τ'ο μαυρίδι που προχωρούσε μόνος του μέσ'ε σ'ε σκοτάδι, στάθηκε άπότομα, άκούγοντας τον ήχο τ'ων σπαθιών και χωρίς να διστάση καθόλου, άρχισε να τρέχη π'ρος τ'ο μέρος της σύμπλοκής.

—Διάβολε! συλλογίστηκε ο Σαβερνύ. Άν είνε κι' αυτός δικός τους, σίγουρα δεν θ'α ξανααίδη ποτέ π'ρα τ'η ντόνα Κρούζ.

Μά, καθώς έκανε τη σκέψη αυτή, ο άγνωστος τ'ου φώναξε:

—Κρατάτε καλά, φίλε!... Είμαι δικός σας!...

Τ'α λόγια αυτά τ'ου άγνώστου τράβηξαν την προσοχή τ'ων κακοποιών, οί όποιοι γύρισαν συγχρόνως τ'ο κεφάλι τους π'ρος τ'ο μέρος του.

Η ευκαιρία ήταν μοναδική κι' ο Σαβερνύ δεν την έχασε. Μ'ε μ'ε άστραπιαία κίνηση, άπλωσε τ'ο σπαθί του και κάρφωσε τ'ο μπράτσο τ'ου ένός απ'ε αυτούς σ'ε τ'ο κορμί του.

Μά, παρ'όλο τ'ο άφθονο αίμα που κυλούσε απ'ε τ'ο τραύμα του, ο πληγωμένος δεν κατέθεσε τ'α όπλα και πήρε τ'ο σπαθί του με τ'ο άριστερό του χέρι, με τ'ο όποιο τ'ο χρησιμοποιούσε εξ'ε Ισου σχεδόν καλά και με τ'ο δεξί... Ήταν όλοφανερό πια π'ως οί τρεις κακοποιοί έξεραν πολύ καλά την τέχνη τ'ου σπαθιού.

Όσοι μάλιστα να ήταν έπαρχιώτες όπλοδιδασκαλοι, που είχαν πάει να κάνουν την τύχη τους σ'ε τ'ο Παρίσι... Μά ο τρόπος με τον όποιο την άναζητούσαν ήταν κάπως τολμηρός και καθόλου πρακτικός... Ο Σαβερνύ κι' ο καινούργιος σύντροφός του τ'ους τ'ο άπέδειξαν αυτό...

Μόλις ο νεαρός μαρκήσιος ένοιωσε ένα σπαθί π'ρα σ'ε τ'ο δικό του, ξαναπήρε όλη την όρμη του κι' άρχισε την έπίθεσι. Οί δυό σύντροφοι κατάφεραν τώρα σπα-τρομερές, ώστε, έπειτ' από δυό-τρεις στιγμές, δεν είχαν μπροστά τους, παρά μόνο τ'ο κενό. Οί κακοποιοί είχαν θεωρήσει φρόνιμο να τ'ο βάλουν σ'α πόδια και να πάνε να ζητήσουν έλεημοσύνη άλλου... Ο π'ο άναιδής μάλιστα απ'ε τ'ους τρεις είχε χάσει τ'ο καπέλλο κι' είχε κερδίσει μία γερή σπαθιά.

Οί δυό σύντροφοι, όταν έμειναν μόνι, κυττάχτηκαν και μία κραυγή έκπληξ'εως έξφυγε από τ'α χείλη τους:

—Σαβερνύ!

—Ναβ'άι! Δεν έφυγες λοιπόν μαζί με τον Γκονζάγκας;

—Όχι, άπάντησε ο Ναβ'άι. Αυτό όμως δεν μ'ε έμπόδιζε να έχω έξοριστή μαζί με τ'ους άλλους π'ρων φίλους μας.

—Εξόριστος;... Έσ'ε;

—Ναί, ναί... Τ'ονιά μου φιγουράρει σ'τον κατάλογο τ'ων έξορίστων φίλων τ'ου Γκονζάγκας, που έγραψε και υπέγραψε ο ίδιος ο αντιβασιλεύς. Κι' επειδή δεν έχω καμιά δουλειά να με κλείσουν σ'ε Βασιλίη, γι' αυτό βγαίνω μόνι τ'η νύχτα...

—Όστε σ'ε αυτό χρωστάω την ευτυχία δτι βρέθηκες εδώ και με βοηθήσεις;

—Ναί...

—Έ λοιπόν, άγαπητέ μου Ναβ'άι, με όποίεςσες και θ'α έπιπρήσω κι' εγ'ω... Αύριο θ'α ιδ'ε τον αντιβασιλέα και μεθ'ε-ρια θ'α μπόρης να περιφέρεσαι ελεύθερος κάτ'ε απ'ε τ'ο φ'ε τ'ου

—Μάθετέ τ'ο, κύριε πρίγκιπ! Μ'ην ύπολογίζετε στην ύποταγή μου! Φό-ξε ή Ντόνα Κρούζ.

ήλιου, όπως όλος ο κόσμος. Μά άπάντησέ μου σ'ε κάτι: Γιατί δεν άκολουθήσατε τον Γκονζάγκας;

Ο Σαβερνύ ήξερε δτι απ'ε όλους τ'ους χθεσινούς φίλους του, ο Ναβ'άι ήταν ο π'ο τίμιος κι' ο π'ο γενναίος. Καί γι'ε αυτό τ'ο λόγο, τ'ο έθεσε μία τέτοια έρώτησι όρθο-κοφτά:

—Γιατί τ'ον έγκατέλειψες και σ'ε ο ίδιος; ρώτησε ο Ναβ'άι, αντί ν'ε άπάντησι, άνορθώνοντας συγχρόνως περιήρανα τ'ο κεφάλι του.

Οί δυό άντρες κυττάχτηκαν μία στιγμή, χωρίς να μιλάνε.

—Γιατί; φώναξε έξαφνα ο Σαβερνύ, σφίγγοντας τ'ο χέρι τ'ου συντρόφου του. Γιατί ούτε σ'ε, ούτε εγ'ω γεννηθήκαμε γι'α τ'ο κρηπίδιμα δολοφόνους... Άγαπητέ μου Ναβ'άι, εμείς έχουμε κάποια ίχνη συνειδήσεως μέσα σ'τη σύγχρονη σπείρα... Άν ήσ'ουν ώστόσο με τ'ο μέρος μου, αντί να είσαι έναντιόν μου σ'ε κοιμητήρι τ'ου Σαιν-Μαγκλουέρ, ίσως τ'α πράγματα να είχαν λάθει έντελώς διαφορετική τροπή.

Ο Ναβ'άι χαμήλωσε τ'ο κεφάλι του και δεν άπάντησε, γιατί αυτός, καθώς θ'α θυμούναι οί άναγνώσται μας, είχε τραυματίσει τ'ο Σαβερνύ, ο όποιος άντελήφθη την ντροπή του και είπε:

—Είμαστε άλλοτε τρελλοί, φίλε μου. Είνε καιρός πια να γίνουμε σοφοί... Έλα τώρα σ'ε τ'ο σπίτι μου... Θ'α περάσουμε τ'ο ύπολοιπο της νύχτας μας κουβεντιάοντας και θ'α σ'ε άνακουνώσω σ'ενα σχέδιο, που είμαι βέβαιος π'ως θ'α σ'ε κάνη να χαμογέλασης...

Καί οί δυό νέοι, πιασμένοι απ'ε τ'ο μπράτσο, διευθύνθηκαν π'ρος τ'ο μέγαρο τ'ου Σαβερνύ, που βρισκόταν σ'την όδ'ε Άρράς.

—Επειτ' από λίγη ώρα, οί δυό φίλοι βρισκόντουσαν καθισμένοι σ'ε δυό πολυθρόνες, σ'ε ένα σαλόνι τ'ου μεγάρου.

—Σ'ε άκούω, είπε ο Ναβ'άι.

—Άκούσε... Μεταξύ τ'ου τρελλού, που ήταν ο παλαιός Σαβερνύ και τ'ου συγχρόνου Σαβερνύ, υπάρχουν όχτ'α μέρες και μία πολύ μεγάλη διαφορά... Τ'α γεγονότα όριμάζουν τ'ους άνθρώπους περισσότερο από τ'α χρόνια...

—Νομίζεις λοιπόν π'ως όριμάσεες και σ'ε; ρώτησε ο Ναβ'άι, χαμογελώντας.

—Ποιά είνε ή γνώμη σου γι'α τον ίπποτή Λαγκαρντέρ; ρώτησε ο Σαβερνύ, αντί ν'άπαν-τήση.

—Υπάρχουν ακόμα γενναίοι σ'τη Γαλλία, άπάντησε ο Ναβ'άι, μά κανένας δεν είνε π'ο γενναίος απ'ε αυτόν. Είν'ε επί πλέον, τίμιος και μεγαλόψυχος, π'ραγμα πολύ σπάνιο σ'την έποχή μας.

—Θ'α ήσουν πρόθυμος να τ'ον ύπηρετήσης;

—Υπηρετήσαμε τ'ο Γκονζάγκας έναντιόν του. Τ'ο άντίθετο, θ'α ήταν πιο άξιο γι'α μ'ας...

—Αυτή είνε κι' ή δική μου γνώμη... Καί τώρα, π'ες μου τη γνώμη σου γι'α τη δεσποινίδα ντε Νεβέρ;

—Είνε έντελώς άξία του... Άν μ'ορη τ'ο σπα-θί μου να τ'ο φανή χρήσιμο, είνε σ'ε διάθεσί του... Έσ'ε σ'ε τ'α χέ-ρες π'ο τυχερός από μ'ενα... μπόρεσε να τ'ο προσφέρει τ'ο δικό σου σπαθί...

—Δεν τ'ον εξυπηρετήσε, δυστυχώς ες τίποτε... Μά δεν σ'αίω έγ'ω... Μά π'ες μου ακόμα, τί σκέφτεσαι γι'α τη ντόνα Κρούζ;

—Άν είχα την ίδια γνώμη με σ'ενα άπάντησε ο Ναβ'άι, γε-λώντας, δ'ε χ'ηλευε... Η ντόνα Κρούζ θ'α γίνη μαρκησία... Έ-χω τ'ο προαίσθημα και τ'ης τ'ο εύχομαι...

—Ναί, θ'α γίνη μαρκησία... Άλλά πρέπει να την πάρουμε π'ρω-τα μαζί με τ'ην Αύγη από τ'ον Γκονζάγκας.

—Μά π'ο θ'α β'σκονται τώρα κι' οί τρεις; ρώτησε ο Ναβ'άι, ένοώντας τ'ο Λαγκαρντέρ, την Αύγη και τη ντόνα Κρούζ.

—Δεν έξω τίποτε... Κι'ε αυτό με άνησυνεί τρομερά...

—Υπάρχει όμως ένας τρόπος να τ'ο μάθουμε.

—Ναί, άπάντησε ο Σαβερνύ, κυττάζοντας τον σ'α μάτια. Έ-τοιμαζόμουν να σ'ο τ'ο προτείνω...

—Θέλεις να φύγουμε μαζί, ε;

—Είσαι έξυπτος, άγαπητέ μου Ναβ'άι... Άν δεν σ'ε συναντώ-σα απόψε, θ'α έφευγα μόνος μου... Ήθελα μάλιστα να ζητήσω τη σχετική έξουσιοδότησι από τη μητέρα της Αύγης και τ'ον άντιβασιλέα... Πρέπει να τη ζητήσω τώρα και γι'α τ'ους δυό μας...

—Μπορείς να με κάνη δτι θέλεις, άγαπητέ μου μαρκήσιε... Δεν πρόκειται βέβαια, όπως ο Λαγκαρντέρ και σ'ε, ν'ε άποσπάσω τ'η μνηστή μου από τ'α χέρια τ'ου Γκονζάγκας, μά θ'α έπιλύνω τ'ου-λάστιον έτσι τ'α χέρια μου, που εξυπρέτησαν τ'ο δολοφόνο τ'ου Νεβέρ...

Ο Σαβερνύ τ'ον άγκάλιασε και τ'ο φώναξε:

—Ευχαριστώ... Άφ'ε ο ίπποτής δεν έαναγύρισε, αυτό σημαί-νει δτι ο Γκονζάγκας κρατεί ακόμα τ'η λεία του... Μπορούμε να τ'ον άποσπάσουμε, χωρίς ν'ε άναγκαστώμε ν'ε αυτ'α να χυπισώμε τον Μονταμπέ, τ'ο Νοσέ και τ'ους άλλους φίλους μας... Ίσως κι' αυτοί θ'ανοίξουν τ'α μάτια τους μία μέρα...

Οί δυό φίλοι πέρασαν τ'ο πρίνι μαζί, κάνοντας τις προετοι-μασίες τους γι'α την προσηγή άναγνώσθ'ε τους. Σ'ε τρεις τ'ο άπόγευμα, παρουσιάστηκαν κι' οί δυό στην πριγκίπισσα μητέ-

ρα της Αύγης: Ο Ναβ'άι δεν φοβότανε πια τη Βασίλισση.

Από την ήμερα που ο Σαβερνύ είχε πάει σ'την Αύγη τ'ο μαν-τήλι, έπάνω σ'ε όποιο ο Λαγκαρντέρ, φυλακισμένος σ'ε Σα-τελέ, είχε γράψει λίγα λόγια με τ'ο αίμα του και προπάντων ά-πό τ'ο βράδυ, που είχε πληγωθή, ύποστηρίζοντας την Αύγη, ή πριγκίπισσα ένοιώθε μία βαθειά σ'οργη γι'ε αυτόν.

Γι'ε αυτό, ένα χαμόγελο φάνηκε σ'ε πονεμένο πρόσωπό της, καθώς τ'ο έδινε τ'ο χέρι της γι'α να τ'ο φιλήση.

—Κυρία πριγκίπισσα και άγαπητή μου εξαδέλφη, τ'ης είπε, ή μέρες περνάνε και τ'α παιδιά σας δεν έαναγύρισαν ακόμα.

Δάκρυα κύλησαν σ'α μάγουλα της πριγκίπισσας.

—Κλαίω και προσεύχομαι, είπε. Ο Θεός δεν με είσ'ακούει...

—Κι'ε εγ'ω έρχομαι να σ'ας ζητήσω μία χάρι, είπε ο Σαβερνύ.

—Μιλήστε, σ'ας την παραχωρώ εκ τ'ων προτερών.

—Άκούστε, ο κ. ντε Ναβ'άι κι'εγ'ω...

—Ο κ. ντε Ναβ'άι δεν είν'ε ένας απ'ε τ'ους εύνουμένους τ'ου πρίγκηπος; ρώτησε ή πριγκίπισσα κατσουφιάζοντας.

—Μάλιστα, κυρία, άπάντησε ο Ναβ'άι, που ήταν παρών κι'ε-κείνος—και γι'ε αυτό θέλω να έξιλειωθ'ω γι'α τ'α σφάματά μου.

Βοήθησα άλλοτε τ'ον Γκονζάγκας, μά την ήμερα που είδα π'ως ή τιμή μου άρχισε να κηλιδώνεται, έκανα μεταβολή... Νά ο λό-γος τ'ης παρουσίας μου σ'ε τ'ο μέγαρό σας...

—Ο Θεός να σ'ας συγχωρήση, όπως σ'ας συγχωρώ τώρα κι'εγ'ω... ψιθύρισε ή πριγκίπισσα. Άφ'ε ο κ. ντε Σαβερνύ σ'ας φέρτατε έτσι, αυτό σημαίνει π'ως είνε βέβαιος γι'α σ'ας...

—Άν μ'ας τ'ο επιτρέπετε, κυρία, είπε ο μαρκήσιος, αύριο θ'α βρισκόμαστε σ'ε τ'ο δρόμο της Ισπανίας... Ίσως τ'α σπαθιά μας να φανούν χρήσιμα σ'ε Λαγκαρντέρ... Έχουμε κορμιά, που μπορ'ον να τ'ο χρησιμεύσουν γι'α προχόματα...

—Προχόματα σ'α όποια δυστυχώς τ'α καταραμένα σπαθιά τ'ων έχθρών μας άνοιξαν τ'ρότες... είπε ή πριγκίπισσα. Π'ως πάει ή πληγή σας, μαρκήσιε;

Ο Ναβ'άι γλώτισσε, μά βρήκε τη δύναμη να τη διακόψη και να π'η μ'ε άξιοπρέπεια:

—Τ'ο καταραμένο σπαθί που τ'ον πλήγωσε, ή-ταν τ'ο δικό μου... και γι'ε αυτό τ'ο πέταξα... Αυ-τ'ο που έχω τώρα σ'ε τ'ο πλευρό μου, είνε παρθέ-νο... Άφ'ε πρόκειται να συντελέση σ'τη σωτη-ρία της κόρης σας, εύλογηστε τ'ο, κυρία...

Καί, βγάζοντας τ'ο σπαθί του από τη θήκη του, ύποκλήθηκε μ'οσοσ'ε στη χήρα τ'ου Νεβέρ.

Έκείνη γάρφαξε έπάνω σ'ε τ'ο σπαθί τ'ο σημείο τ'ου σταυρού και έφερε κατόπιν τ'α χείλη της σ'ε τ'ο άσάλι του.

—Αυτό τ'ο σπαθί, αφιερώνεται σ'ε ε'εξ'ε σ'α παιδιά σας και σ'ε σ'ας, είπε έπίσημα ο Ναβ'άι. Δεν θ'α εξυπρετήση κανένα άλλο.

—Καί τώρα, μ'ας επιτρέπετε να φύγουμε, γι'α να συναντήσου-με τ'ο Λαγκαρντέρ; ρώτησε ο Ναβ'άι.

Η πριγκίπισσα μ'ηκε σ'ε προσευχήτ'ηό της και γ'ονάτισε μία στιγμή μπ'ρος σ'τον Έσταυρωμένο, που ήταν πάνω απ'ε την εικόνα τ'ου Νεβέρ.

—Κι'ε εγ'ω θ'α φύγω μαζί σας, είπε, όταν ξαναγύρισε. Είνε κυρίως δικό μου καθήκον να πάω να βρω τ'ην κόρη μου...

—Μά θ'ε τ'ο επιτρέψη ο αντιβασιλεύς; παρατήρησε ο μαρ-κήσιος κατάπληκτος.

—Ο Φίλιππος της Όρλεάνης δεν μπορεί ν'ε άρνηθ'ε τίποτε σ'τη χήρα τ'ου Νεβέρ.

Ο Σαβερνύ ήξερε δτι ή άποφάσις που έπαιρνε αυτ'η ή γυ-ναίκα, ήταν άνέγκλητες. Δεν τόλμησε λοιπόν να έπιμεινη πε-ρισσότερο.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, είπε ο Σαβερνύ, να είστε βεβαί-α δτι ή ζωή μου σ'ας ανήκει...

—Κύριοι, είπε ή μητέρα της Αύγης, ή σημερινή σας διαγωγή σ'ας εξιλιώνει από τ'α σφάλματα τ'ου παρελθόντος. Άπόδειξτε, ή εύνουμοσύνη μου σ'ε σ'ας... Θέλετε να με συνοδεύσετε ως τ'ον αντιβασιλέα;... Αύριο, χωρίς άλλο, θ'α μπόρεσουμε να φύγου-με και ο Θεός θ'α έξασφάλισ'ε τ'α παιδιά σ'τη μητέρα τους!

III

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ο Φίλιππος της Όρλεάνης σ'απ'ώς εγκατέλειπε τις διασκε-δάσεις του, γι'α ν'ε άσχολήθ'ε με τις ύποθέσεις τ'ου Κράτους. Μά αψ'η τη στιγμή, ή κατάσταση ήταν πολύ σοβαρή.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΡΟΜΟΙ

ΕΒΑΙΑ... Η ζωή είχε πολύ ήσυχη στη χώρα του Ζααντάμ, κ' οι άνθρωποι απλοί, όπως στο παλιό καιρό.

Στη χώρα του Ζααντάμ πηγαίνουν τρεις δρόμοι. Ο πρώτος, ο πράσινος δρόμος, είναι δολομπίρος από το δροσερό χορτάσι, γεμάτος λουλούδια του κάμπου και περνάει μέσ' από τα λειβάδια της σίκαλης και τις θοοκές. Πλάι σ' αυτόν τον δρόμο περνάει ένας άλλος, που ακολουθεί την ίδια διεύθυνση. Αυτός είναι μαύρος, σκεπασμένος από τη σκόνη του κάμμου. Τα πέταλα των αλόγων αφήνουν θαβεία τ' αποτυπώματα τους πάνω στο μαύρο δρόμο. Και πλάι στους δυο δρόμους, τον πράσινο και το μαύρο, περνάει ο τρίτος, ο γαλαζίνος δρόμος. Αυτός είναι όμως ο όμορφότερος απ' όλους γιατί είναι φτιαγμένος από μια κορδέλλα ολοκάθαρου νερού και μέσα του καθαρεύει ο ούρανος, απαράλλαχτος όπως είναι. Όταν θέλεις να μάθεις τι γίνεται στον ούρανο, δεν έχει ανάγκη να σηκώσει ψηλά το κεφάλι του, φτάνει μονάχα να ρίξει μια ματιά στο νερό: Θά δει εκεί και το μικρότερο σύννεφο και μπορεί εύκολα να μετρήσει τα χελιδόνια και τους γλάρους.

Αιώνια παράλληλοι, τραβούν έτσι συντροφισμένοι οι τρεις δρόμοι: ο μαύρος, ο πράσινος κι' ο γαλαζίνος, διαγράφουν όμορφες καμπύλες στην ήσυχη χώρα του Ζααντάμ και δίνουν την εντύπωση πως δεν τελειώνουν πουθενά: ώσπου θα γίνουν κ' οι τρεις στη θάλασσα. Δεν φαίνεται η θάλασσα, τόσο ίσιο είναι το μέρος. Την καταλαβαίνει μόνο κανείς απ' την ελαφρή άρμυρα που φέρνει στα χελι' ο άνεμος.

Πάνω σ' αυτούς τους τρεις δρόμους πηγαίνονται άντρες και γυναίκες που ζούνε πολύ διαφορετικά: Οι άνθρωποι του πράσινου δρόμου είναι χωρικοί, καλλιεργούν τα χωράφια και θοσκούν τα ζώα. Γυρνούν τα θρόνα στα κτήματά τους, στις αγροικίες τους και στους μύλους τους που είναι σκορπισμένοι σ' όλο το μέρος του σμαράγδινου αυτού δρόμου και καθώς είναι ντυμένοι με ζωηρόχρωμα φορέματα, μοιάζουν σαν κούκλες της παλιάς εποχής που πηγαίνουν να κρυφτούν στο κουτί τους. Οι άνθρωποι του μαύρου δρόμου είναι μαύροι κι' ο ιδρώτας τους ανακατεύεται με τη σκόνη. Όδηγούν θαρεία άμαξια, που τα φόρτωσαν μέσα στα μεταλλεία και πάνε τώρα να τ' αδειάσουν απ' άμμο και τ' αλάτι. Οι άνθρωποι, τέλος, της γαλαζίνιας διαδρομής περνούν άργα-άργα πάνω στα φρεσκοθωμένα και θεονικωμένα καϊκια τους, που αστράφτουν σαν όμορφα θάλα από πορσελάνη.

Η Μαρία Ντενάλντ, στο παραθύρι του μεγάλου μύλου του πατερός της παρακολουθούσε την κίνηση των πολυσύχλων ανθρώπων των τριών δρόμων. Ήταν ψηλά το παράθυρό της κι' έβλεπε από κει, σαν μικρή βασίλισσα και τους τρεις δρόμους κάτω απ' τα πόδια της κι' όλ' οι διαβάτες καθώς περνούσαν την κούρτση απ' αυτή. Γιατ' ήταν όμορφη και πολύ καλά στολισμένη με το άσπρο της δαντελλωτό φόρεμα. Είχε πλούσια σγουρά κι' δόχρυσμα μαλλιά κι' ήταν λεπτή, καλοκαυωμένη, γεμάτη φως και χαρά. Το χαμόγελό της γοήτευε κι' η ματιά της τάραιε κάθε καρδιά. Ο μύλος ήταν χτισμένος κοντά στο νερό, και τα μεγάλα του φτερά λές κι' έγενεφον σ' όλη τη χώρα, σαν να προσκαλούσαν τους κατοίκους να πάνε κει να ιδούνε κάτι εξαιρετικό. Κι' όταν πήγαιναν κοντά βλέπανε τη μικρή Μαρία με τα γουαζ της τα μαλλιά και τα στολίδιά της. Καθύσαν ψηλά στον στρογγυλό πυργο του μύλου και κεντούσε, ενώ κάτω μούγκριζε ή θαρεία μολύβητρα αλέθοντας το σάρι.

Η Μαρία έπρεπε να παντρευτεί μια μέρα με το γιοι' ενός γεωργού. Τον ήθελε τον νέο ο πατέρας της, η Μαρία όμως δεν ήξερε ακόμη τίποτε. Αυτός ο γάμος θα εξασφάλιζε και στους δυο νέους την ευτυχία, όπως την καταλαβαίνουν στη χώρα του Ζααντάμ, γιατί κ' η νέα ήταν όμορφη και πλούσια και το παλληκάρι ήταν γερό και καλόκαδρο και τα παιδιά τους έτσι θα γίνονταν όμορφα. Η Μαρία δεν τον έβρισκε άσχημο το Ντίρκ και τον έβλεπε μ' ευαρίστησι. Μόλις όμως έφευγε από κοντά της, δεν τον συλλογιζόταν καθόλου.

Ήταν όμως κάποιος άλλος, που κάθε φορά που περνούσε από το μαύρο δρόμο, σταματούσε για να την κυττάξει. Αυτός οδηγούσε μια γραμμή από κάρρα γεμάτα μεταλλεύματα, φρεσκοθωμένα, γυαλιστερά κι' ήταν τα μάτια του κι' αυτά μαύρα κι'

δολομπίρα. Πρόσεχε τους ανθρώπους του με τα κ'έρρα ήταν πολύ πλούσιος, αν και πάντα μαυρισμένος από τη σκόνη και λερωμένος. Όλα εκείνα τα συνεργεία, τα ζώα και τ' άμαξια ήτανε δικά του. Η Μαρία τον παρακολουθούσε με το βλέμμα της κι' αναισιότανε μ' άπορία μήπως αυτός ο άνθρωπος κατοικούσε στα έγκατα της γης. Και το βλέμμα αυτού του σκοτεινού γεγαντα είχε κάτι το διαβολικό που τη φόβιζε τη Μαρία.

Μά και πάνω στο γαλαζίνιο δρόμο του νερού πηγαίνονταν ένα μεγάλο τριγωνικό πανί που αντιέγγιζε δυνατά καθώς χτυπούσε το φως του ήλιου. Πάνω σ' αυτό το πανί έπεφτε η σκόνη των φτερών του μύλου σαν νταντέλλα.

Στο τιμόνι στεκόταν ένα παλληκάρι με ήλιοκαυμένο πρόσωπο και κάπασπρο στήθος μέσ' από το μισανιγμένο του πουκάμισο. Τα μαλλιά του ήτανε σγουρά, το μικρό κεφάλι του έδειχνε δυνατά θέλησι, το στόμα του λεπτό, είχε ύψος άγερου. Η Μαρία τον κυττάζε απ' τη στιγμή που τον καίει πρόβαλε στην καμπή του καναλιού ως τη στιγμή που γανότανε πίσω απ' την άλλη στροφή. Μά ο νεαρός ναυτικός δεν την εκύτταζε.

Ένα θρόνο, ο γέρο-Ντενάλντ είχε στην κόρη του. Πρέπει πεινά να παντρευτεί! Θά πάρης τον Ντίρκ, το γιο του γείτονά μας, γιατί είναι πλούσιος και σ' αγαπάει.

Η Μαρία όμως φώναζε την ίδια στιγμή:

—Όχι, πατέρα μου!... Δεν τον θέλω!

Ταραγμένη, κλείστηκε στο δωμάτιό της κι' έκλαψε. Ύστερα παρατήρησε πως το έλεγε αυτό χωρίς διόλου να σκεφθεί και δεν μπόρεσε να καταλάβει πως της έπεσε έτσι μονομιάς στα χείλη της εκείνη η άνοιξη. Ο πατέρας της τη λάτρευε και δεν την ενόχλησε περισσότερο.

Την άλλη μέρα, άκουσε τον πατέρα της που κουβεντιάζει με τον Ντίρκ στο ξύλινο πατάρι που ήταν δόλογο στο μύλο. Κι' την ώρα περνούσε από το μαύρο δρόμο ο άνθρωπος με τα κάρρα. Σταμάτησε και την κυττάζε τόσο επίμονα, τόσο ζωηρά, που η φτωχή νέα απόμεινε ακίνητη, σαν γοητευμένη, στη θέσι της.

Τότε βγήκε απ' το μύλο ο Ντίρκ, με θλιμμένο πρόσωπο. Βγαίνοντας είδε τον μαύρο άνθρωπο. Είπε τη Μαρία στο παράθυρο. Και κυττάζοντας πίσω απ' το τζάμι, η Μαρία κατάλαβε το μίση που γανιέται ανάμεσα σ' αυτούς τους δυο άντρες. Γιατί ο άνθρωπος του μαύρου δρόμου σκεφτηκε πως έβλεπε κει τον άρραβωνιστικό της κοπέλλας που ποθοούσε κι' ο άλλος θάρρυνε πως κατάλαβε την άγνητη Μαρία και για ποιά λόγο τον αφήνει.

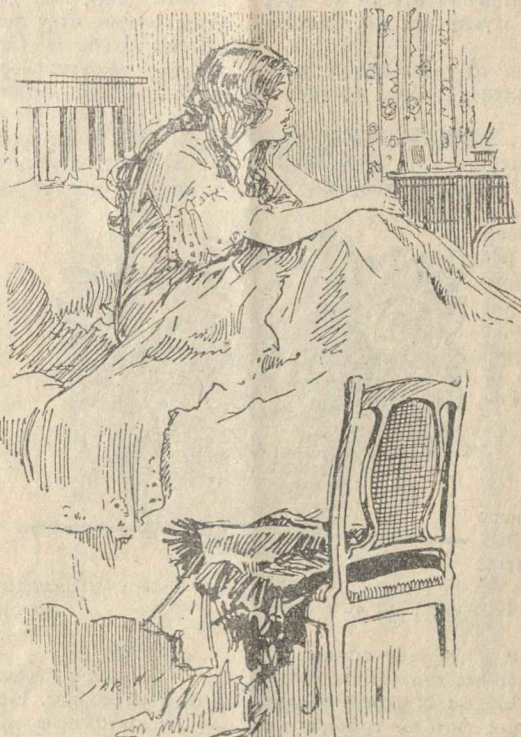
Πέρασε η μέρα. Η Μαρία είχε διαμυστωμένα τα μάτια του ανθρώπου του μαύρου δρόμου. Ποιά δρόμο ν' ακολουθούσε στη ζωή της όταν θαπρεπε να κατέβηκε απ' το μύλο; Καταλάβαινε πολύ καλά πως δεν της άρεσε διόλου ο πράσινος δρόμος, την στενοχωρούσε. Δεν τον αγαπούσε τον Ντίρκ. Ο μαύρος δρόμος την φόβιζε μά και την τραβούσε. Ο άντρας που την ποθοούσε θά την πήγαινε στα μαύρα του παλάτια, κάτω απ' τη γη.

Ξαφνικά όμως συλλογιστηκε με πείσμα τον ναυτικό του κόκκινου καϊκιού, που δεν γύρισε να την κυττάξει ποτέ του.

Φάνηκε όμως κι' ο ναυτικός κατά το σούρωπο. Όπως πάντα, στεκότανε όρθιος στο τιμόνι κι' ο ήλιος ρόδιζε το πρόσωπό του. Τότε η Μαρία τον κυττάζε, τον κυττάζε κι' ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά: γιατί, ξαφνικά, κείνος της έγνευε με το χέρι... Χωρίς να ξέρει τί κάνει, έγειρε η Μαρία το κεφάλι της και τουστειλε ένα φιλά.

Κι' την ώρα που η Μαρία δεν έκλεισε μάτι. Κατά τα ημερομηνία άκούστηκε μεγάλη ταραχή και φωνές στον πράσινο δρόμο. Ξαφνικά άκούστηκε, δυνατώτερη απ' όλες, η φωνή του γέρο-μυλωνά. —Έπειτα άνοιξαν την πόρτα του φράγτι κι' έμπασαν τον Ντίρκ λαβωμένο, ενώ άλλοι πήγαιναν τον άνθρωπο του μαύρου δρόμου στο γειτονικό χωριό. Κ' οι δυο είχαν παραινόμενα ο ένας τον άλλον κάτω απ' το παράθυρο της Μαρίας. Πιάστηκαν στα χέρια. Ο μεταλλωρύχος όμως τράβηξε μαχαίρι.

Όταν ο υπάλληλος άποφάσισε να καλέσει τη Μαρία, με την έλπίδα πως θα συγκινόντανε βλέποντας πληγωμένο γιο την άγνητη της το παλληκάρι, δεν την όρθηκε πουθενά. Είχε διαλέξει κι' έφυγε. Κι' όταν ο ήλιος φάνηκε στον ούρανο, η Μαρία απ' το Ζααντάμ όρισκότανε πάνω στο κόκκινο καϊκι, που κατέβαινε προς τη θάλασσα. Γελούσε μέσα στην άγχαλιά του ναυτικού που την κέρρισε μ' ένα νύμφιο, γιατί μπόρεσε τόσον καιρό να προσποιηθεί τον αδιάφορο.

Εκείνη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι.

ΤΟΥ ΚΑΜΙΛ ΜΟΚΛΑΙΡ

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μουρμουρίζοντας αγανακτισμένος ανάμεσα στα δόντια του αυτές τις φράσεις ο Ουακτέγνο, άνασηκώθηκε συγχρόνως, κρατώντας στα χαλύδβινα μπράτσα του το κορμί του άρχιγαμβούζινου. Έπειτα, αναρρίχωντάς το στον άμο του, και χωρίς να πολυενοχλήται απ' το πρόσθετο αυτό βάρος, ξαναγύρισε στο λημέρι του.

Εκεί, άπόθεσε τον πληγωμένο κοντά σε μία φωτιά, και ρίχνοντάς της καινούργια ξύλα, μπόρεσε στη ζωηρή άναλαμπή της να περιεργαστεί με την ήσυχία του το βουβό εκείνο κορμί του Πολυλογά. Τα χαρακτηριστικά του άρχιγαμβούζινου ήταν πελιδνά, ψυχρά, ιδρώτας σε χονδρές σταλαγματιές γυάλιζε στο μέτωπο και στους κροτάφους του, κι' από μία βαθειά πληγή του στήθους του το αίμα έτρεχε άκόμη.

Παληκοτασάρδες! Έκανε με περιφρόνηση ο θηριώδης και πραγματικά «έφταψυχος» λήσταρχος. Με το παραμικρό ζύσιμο του τομαριού των λιποθυμούν!... Άς έλπισω τουλάχιστον, πως πριν τα τινάξει για καλά, θά μπόρεση να μου εξηγήσει τί του συνέβη και τί άπόγινε ο Κέννεδυ!...

Όπως όλοι οι άνθρωποι των δάσων και του ύπαιθρου, έτσι κι' ο Ουακτέγνο είχε άρκετές γνώσεις πρακτικής Ιατρικής. Χάρις λοιπόν στις φροντίδες του, ο πληγωμένος δεν άργησε να συνέλθει. Στέναζε βαθειά, άνοιξε τα μάτια του, κι' έπειτα από άρκετές άδύσπηρες προσπάθειες να μιλήσει, κατάφερε να ψελλίσει άσπανά:

—Όλα χάθηκαν, άρχηγέ! Ματαιώθηκε το σχέδιό μας... Κατάρτα! Βλαστήμησε ο Ουακτέγνο, χτυπώντας το πόδι του με λύσσα στο έδαφος. Πώς μάς βρήκε αυτή η κακοτυχία;

—Ιδού... Η κοπέλλα που πόθησε, είναι δαίμονας σωστός... Αυτή σκότωσε τον Κέννεδυ και χτύπησε και μένα... Μά δωσε μου ρούμι να πιώ... Θά με στείλει έθείσαι μία ώρα γρηγορότερα στο διάβολο, μά θά μπόρεσω τουλάχιστον να σου διηγήθώ με λεπτομέρειες αυτά που μάς συνέβησαν.

Αδιάφορος ο Ουακτέγνο για το ψυχροπαγήτο του άθλιου έ κείνου, τον πότισε γερά με το παγούρι του. Ο Πολυλογός ρούφηξε λάιμαργα όσο ρούμι μπόρουσε, μία πυρετώδης κοκκινίλα έθαψε τα γλαμιά του μάγουλα, και τα σθησιμένα σχεδόν μάτια του φωτίστηκαν από ζωηρές λάμψεις. Με φωνή που κοβόταν κάθε τόσο, και που άδυνατίζε κάποιον σιγά-σιγά, διηγήθηκε στον τρομερό άρχηγό του όλες τις γνώσεις μιας λεπτομέρειες των νυχτερινών συμβάντων στον καταλιμωό των Μεξικανών. Τελειώνοντας, και μ'ην εξηνώντας την άπαισία συνιθεία του να ειρωνεύεται και τις πιο ίερές άκόμη στιγμές της ανθρώπινης ζωής, τραύλισε με διαβολικό χαμόγελο:

—Και τώρα, καλή άντάμωσι στην κόλασι, άρχηγέ!... Είμαι παλινός της ύποψήφιος, έχω τα μέσα στο φίλο μου τον άρχισαν να, και θά σου έτοιμάσω μία πρώτητη γραμμή ύποδοχη όταν άποφασίσης να ρθής εκεί κάτω κι' έσύ... Μονάχα, το νού σου μη μάς έρθης πρώϊμα!

—Καλό ταξείδι! μουρμούρισε αδιάφορα ο Ουακτέγνο, δίνοντας μία περιφρονητική κλωτσιά στο μισοπεθαμένο έκείνο σκύβαλο, το όποιο έπαψε πειά να του χρησιμεύη στους σκοπούς του.

Κι' ενώ ο Πολυλογός, άναίσθητος τώρα απ' την ποσέγγισι του θανάτου, παράδινε μουγκρίζοντας την τελευταία του πνοή στο θεό, ο λήσταρχος φώναζε έναν όπαδό του τουδίζει το κορμί έκείνου, που γινόταν σιγά-σιγά πτώμα, και του έλεγε:

—Θάπτε το κάπου αυτό το κουφάρι, να μην το φάν τα όρνια!

Έπειτα, πλάγιασε σκεπτικός κοντά στη φωτιά, τυλίχτηκε στο μανδύα του κι' έκλεισε τα μάτια του να κοιμηθί, ψιθυρίζοντας:

—Σε λίγες ώρες θά φέξω... Τότε θά δούμε τί πρέπει να γίνη!

Την αυγή τινάχτηκε σθέλλος έπάνω κι' έδωσε διαταγές σύντομες να έτοιμασθί η συμμορία του για το ξεκίνημα. Είχε άποφασίσει κίολας πως έπρεπε να ένεργήσει, κι' έβρισκε συμφέροτερο να χτυπήσει τους Μεξικανούς

με βίαιη επίθεσι, πριν προλάβουν εκείνοι να ένισχυθούν και με τους τόσο έπιφθους κυνηγούς της πάμπας, τους όποιους σίγουρα θά μάζευε η Μεγάλη Καρδιά γύρω της, μόλις άντιλαμβάνονταν τον κίνδυνο.

Έπειτα έδωσε το σημείο του ξεκινήματος. Κι' η συμμορία άρχισε να βαδίζει κυριολεκτικώς κατά τον τρόπο των Έρυθροδέρμων: Λοξοδρομώντας δηλαδή και καταφεύγοντας σ' ένα σωρό τερτίπια για να μπερδευί τα ίχνη της.

Όταν ο Ουακτέγνο κι' η συμμορία του έφθασαν σε μία τοποθεσία που τους φάνηκε κατάλληλη για το σκοπό τους, ξεπέψαν όλοι. Έμπιστεύθηκαν κατόπιν τα έσώγα τους στη φύλαξι μερικόν συντρόφων τους, και εξαπλώνοντας στο έδαφος με την κοιλιά σαν σμήνος έχιδνών, άρχισαν να γλυστρουν, με όλες τις γνώστές μας προφυλάξεις προς την πραγματική αυτή τη φορά κατεύθυνσι: Προς το στρατόπεδο των Μεξικανών δηλαδή, το όποιο, σύμφωνα με το σχέδιό τους, σκόπευαν να χτυπήσουν άξαρνα, αϊφνιδιστικά...

III

Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Όπως θά θυμάστε από προηγούμενο κεφάλαιό μας, ο παχουλός και καλόκαρδος Ιατρός είχε φύγει βιαστικά απ' το στρατόπεδο, έπιφορτισμένος με τη σπουδαιότατη παραγγελία της δόνας Λούθ προς το Μαύρο Ζαρκάδι, σχετικώς με τον κίνδυνο που την άπειλούσε από στιγμή σε στιγμή.

Όπως όμως όλοι οι σοφοί, κι' όπως όλοι άνέκαθεν οι Ιατροί, ο καλός μας δόκτωρ, κοντά στα τόσα προτερήματά του, είχε και το πατροπαράδοτο έλάττωμα όλων των έπιστημόνων: Ήταν δηλαδή τρομερά άφηρημένος!

Έτσι, μόλις χώθηκε στο δάσος και μέσα στην πύκνη βλάστησι των ποικίλων βοτανών που τον περιγύριζαν, το έπιστημονικό του ενδιαφέρον γι' αυτά έζητησε άπτόμα. Άρχισε ν' αναρωτιέται, τότε, αν δεν θά ήταν προτιμώτερο ν' άφισιωθί στο μάζευμα των, παρά να τρέχει προς το ράντισο ενός μισοαγρίου νεανία, κομιστής μιας παραγγελίας, της οποίας δεν καταλάβαινε καλά-καλά το νόημα...

Η άφηρημάδα του από στιγμή σε στιγμή μεγάλωνε. Χαλαρώνοντας τα ήνα του άλόγου του, κυττάζε τα δοτάνια χάμα, ξεφώνιζε πότε-πότε τα έπιστημονικά των όνόματα, μόλις ξεχώριζε κανένα σπάνιο από αυτά και σε μία στιγμή ψιθύριζε:

—Άχ, το καπριτσιόζικο το κορτάσι!... Τί μου ήρθε να με στείλη τώρα κατεμής στη ζούγκλα, δίχως λόγο και αττία!... Και πότε θά ξανόρω άργα, τόσο άβνοια και πρόχειρα, τα βότανα που βλέπω!...

Η τελευταία σκέψι του ήταν άποφασιστική, γεμάτη πειρασμούς και μοιράια. Ο δόκτωρ μας ξεπέψανε παρευθός, με το σκοπό να βοτανήσι λίγο κι' ύστερα να συνεχίση την έκτέλεσι της κοριτσίστικης έκελής ιδιοτροπίας—όπως τη νόμιζε—και δεν άργησε ν' άπορροφήθί τελείως απ' την προσφιλή του ασχολία.

Ένωμεταξύ, η όρες περνούσαν. Κοντεύε πειά μεσημέρι. Ο Ιατρός έπρεπε να είχε γυρίσει πειά στο στρατόπεδο, κι' όμως ακόμη δεν φανόταν.

Η άγωνία κι' η άνησυχία άρχιζε τώρα να κυριαρχή στις ψυχές των Μεξικανών.

Ο στρατηγός κι' ο λοχαγός δούλ' άγκουλάρι, διαφώνωνσαν άσάφως μία άμπα ισχυρή, για κάθε ένδεχόμενο. Η έξασφάνισι του δόκτωρος κι' η άπόλυτη σιγαλιά γύρω τους, αντί να τους καθησυχάζη αντίθετα τους φόβιζε περισσότερο. Μυρίζονταν όλοι κάποια παγίδα κρυμμένη, και κάποιον αϊφνιδισμό προσεχί εκ μέρους των ληστών.

Η δόνα Λούθ έσφάδαζε κυριολεκτικώς από την άγωνία της. Με τα μάτια της καρφωμένα προς την πάμπα έρευνητικά, προσάθοντας συγχρόνως να υψείλει σε κοσάναν την υπέρτατη άνησυχία της, περιμένα από στιγμή σε στιγμή την άνακουφιστική έμεάνισι του άπεσταλμένου της.

Ξαφνικά, και καθώς κυττάζε επίμονα της

φάνηκε πώς τα ψηλά χορτάρια της πάμπας άρχισαν να παρουνσιάζουν έναν κυματισμό άνεξήγητον, δόλοτελα άφύσικον...

Πραγματικά, ούτε το ελάχιστο αεράκι δεν φυσούσε. Μιά ζέστη άποπνικτική, μολυβένια, πίεζε την ατμόσφαιρα. Τα φύλλα των δένδρων τουρουφελίζοντουσαν άπ' τον φλογερό ήλιο, άκίνητα σαν μαρμαρωμένα. Κι' όμως... Έκει, κάτω στην πάμπια, ό μυστηριώδης κι' άνεξήγητος κυματισμός των ψηλών χορταριών εξακολουθούσε, προσεγγίζοντας όσο πήγαινε και περισσότερο, προς τον καταυλισμό!

Τα καρσούλια των Μεξικανών τ'δωναν, λαχανιάζαν από αγωνιάδες άπορίες, κι' όμως δεν καταλάβαιναν τί σήμαινε ό κυματισμός αυτός που περπατούσε...

Ό στρατηγός, έμπειρος στρατιωτικός, κι' έχοντας πολλά άκούσει για την έπιτηδειότητα των Έρυθροδέρμων να ούρωνται με την κοιλία πολλές ώρες, όταν ήθελαν να φθάσουν κάποιο άπαρτήρητο, φοβήθηκε καμιά έχθρική επίθεση των και θέλησε να πάη ως εκεί προφυλακτικά, για να εξακριβώσει τί ήταν.

Μά τη στιγμή που άρσασκέλιζε το πρώτο χαράκωμα, άποφασισμένος μόνος του να έπιχηρήση την άνίχνευση αυτή, για να μην έκθέσει σε άνώφελο κίνδυνο τους άλλους λιγότερο έμπειρους ύπερασπιστάς του στρατοπέδου, ό λοχαγός Άγκουιλάρ ώρθώθηκε με σεβασμό μπροστά του, και του είπε χαϊρετώντας τον:

—Στρατηγέ μου, μαντεύω το σκοπό σας... Έπιτρέψτε μου όμως να σας ύπενθυμίσω ευλαβικά, ότι αυτή ή ύποχρέωσις άφορά έμέναν κι' όχι εσάς!

—Άπουρθώτε, φίλε μου! Έκανε στοργικά μά κι' αύστηρά ό συγκινημένος στρατηγός.

—Στρατηγέ μου, συγχωρήστε μου την έπιμονή μου! άποκρίθηκε σταθερά ό δόν Άγκουιλάρ. Στο διάθεμά σας ύπάρχει κίνδυνος άμεσος θανάτου... Είστε ή διοικούσα κεφαλή όλων μας, κι' ό χαμός σας σημαίνει την καταστροφή όλων μας... Ένώ έγώ, ένας φτωχός κατώτερος αξιωματικός, που σας όφείλω κιόλας το πόν ο' αυτόν τον κόσμο, δεν έχω τίποτε που να μ' έμπούδξη να έκτεθώ σ' αυτόν τον κίνδυνο...

—Εύχαριστώ, λοχαγέ! διέκοψε ό στρατηγός, σφίγγοντάς του το χέρι διαχτυτικά. Μά ή κατάσταση εις είνε τόσο σοβαρά, ώστε δεν μπορώ ούτε σε σας να έμπιστευθώ αυτή την άνίχνευση... Μόνος μου πρέπει να...

—Στρατηγέ μου, συλλογιστήτε τη δόνα Λούθ! φώναξε με ύστατη ίκεσία ό λοχαγός. Καί γι' αυτήν και για όλους μας είστε ό προστάτης, ό σωτήρας, ό πατέρας, μέσα σ' αυτά τα ύπουλα μέρη που μας τριγυρίζουν και που ή κάθε τους σπιθαμή είνε κι' από ένας άνοιχτός τάφος για τον καθένα μας... Τί θα άπογίνουμε, άν σας σκεθώ κακό;... "Ω, βεβαιωθείτε, στρατηγέ μου, που φανήκατε για μένα πάντα σαν δεύτερος πατέρας, ότι άν μπορούσα να σας άναπληρώσω στον ευγενικό σας ρόλο κοντά στη σενορία και στους άλλους, δεν θα έπαινα τόσο αυτή τη στιγμή... Μά σε τί θα τους χρησιμεύσω έγώ, έπειρος και νεαρός, άν χάσουμε εσάς;

—Ετσι, με την ευλαβική έπιμονή του και την άθρη άποφασιστικότητά του, άνάγκασε τον μισοδακρυμένο γεροστρατηγό να ύποχωρήση. Έπειτα, με σβέλο πήδημα, άρσασκέλιζε τα χαράκωματα, ρίχτηκε προς την κατηφορία, και το νεανικό κορμί του φάνηκε σε λίγο κοντό στη χορταριασμένη πάμπια.

Ό στρατηγός τον άκολουθήσε με το βλέμμα του, ως που τον έχασε άνάμεσα στα ψηλά χορτάρια. Έπειτα σκούπισε με το χέρι του το ιδρωμένο μέτωπό του, και στράφηκε προς τον καταυλισμό, μουνιούρίζοντας στοργικά:

—Γειναδιώχος νέος!... Έξαιρετη κι' άφωσιωμένη ψυχή!...

Και ήταν πραγματικά τέτοιος ό χαρακτήρας του νεαρού κι' άτρόμητου λοχαγού. Μόλις έφτασε στα πρώτα χορτάρια των προσόδων του λοφίσκου, έπεσε παρηνθός με την κοιλιά, κι' άρχισε κατόπιν να γλυστράη κι' αυτός προς το σημείο έκεινο της πάμπας, όπου είχε φανή ό μυστηριώδης προοδευτικός κυματισμός. Σε λίγο βρέθηκε μπροστά του ένας μισοσκεπασμένος άπ' τη βλάστησι βράχος, σκαρφώσας αόθρυβα σ' αυτόν, και παραμερίζοντας με τέχνη τα φυλλώματα, κάρφωσε το βλέμμα του προσεχτικό μπροστά του.

Ήσυχια παντού άπλωνόταν τώρα. Στο έκθαμβωτικό άπομνημεριάτικο λιοτύρι, βασίλευε μία νεκρική σιγαλιά κι' άκίνησια. Κι' ό κυματισμός άκόμη είχε πάψει.

—Χμ! Θα γελαστήκαμε ίσως όλοι μας! μουνιούρισε ό λοχαγός. Ίσως να νομίσουμε για κυματισμό των χορταριών τον βράσιμο και τη λαύρα του άέρα άπ' τις καυτερές άχτίδες του

μεσημεριού!

Έτοιμαζόταν τώρα να κατεβή άπ' το βράχο, μά ένα θρόισμα βίαιο άντήχησε πλάγι του, κι' ένα τσακάλι φοβισμένο, με όρθια τα αυτιά του και χαμηλωμένο το κεφάλι του, φάνηκε να τρέχει με έξαλλη ταχύτητα.

—Μπα; Έκανε, σκιρτώντας ό λοχαγός. Τί διάβολο συμβαίνει εδώ τριγύρω, για να τρομάξη έτσι το άγριμο αυτό;

Γλύστρησε κάτω άπ' το βράχο, έκανε λίγα σκυφτά βήματα άνάμεσα στα χορτάρια—και προς την κατεύθυνσι άπ' την όποια είχε φανή το τσακάλι—κι' όρθώνοντας ύστερα το κορμί του κύτταξε γύρω του έρευνητικά.

Δεν πρόλαβε όμως να ξανακρυφτή, γιατί άμέσως πετάχτηκε σαν αυτόματα γύρω του καμιά δεκαριά έτομα πτόππια, και τον κύκλωσαν, σημαδεύοντας τον με πιστόλες.

—Παραδώσου! του φώναζε κάποιος.

—Καλωσώρισατε! άποκρίθηκε περιφρονητικά και είρωνικά ό λοχαγός. Ξέρω τουλάχιστον τώρα με τί «τσανάκια» έχω να κάνω, και μά την πίστι μου, θα παζαρέψω το τομάρι μου άκριβά!

—Παραδώσου, είπα, μοχομουριστό μου γαρυφαλλάκι, γιατί θα σου φυτέψω άφθονο μολύβι στο κορμί σου! μούγκρισε πάλι ό πρώτος έκείνος άγνωστος.

—Μά κι' έγώ με μολύβι έχω γεμάτο το πιστόλι μου, κι' όχι βέβαια με ρεθύθια! σάρκασε ό λοχαγός.

Η κατάσταση, τραγική στην εμφάνισή της, γινόταν και κρμική συγχρόνως με την παράκαιρη εκείνη φλυαρία. Αυτό κίνησε ύποψια τον λοχαγό, κι' έτοιμος τώρα να εξαπλώσει νεκρό το πρώτο που θα κουνιόταν άπειλητικά εναντίον του, άναρωτιόταν την ίδια στιγμή, γιατί δεν τον ξεμπερδεύσαν δέκα αυτοί έναυστον ένός, παρά περιερίζοντουσαν σε άνώφελες κουβέντες.

—Θά σου χαρίσω τη ζωή, άν παραδοθής χωρίς όθρυβο και φασαρίες... Λόγον τιμής... Ό Ουάκτέγιο δεν πατάει το λόγο του ποτέ! ξανάπε πάλι ό άγνωστος έκείνος, που ήταν πραγματικά ό λήσταρχος.

Αυτό ήταν. Μιά άστραπη φωτίσε παρηνθός τις άπορίες του λοχαγού, και το κορμί του άνατρίχιασε: «Χωρίς όθρυβο!... Η λέξεις αυτές του λησάρχου, φανέρωναν και το άπαίσιο σχέδιό του, συγχρόνως! Σκόπευε να χτυπήσει άυποπτους τους Μεξικανούς για την προσέγγισή του, να τους έξοντώσει εύκολότερα έτσι, και... τότε; Τί θα άπογινόταν τότε ό λατρευτός του στρατηγός;... Τί θα άπογινόταν τότε ή άθρη σενορία στα χέρια αυτών των κτηνωδών;...

Ό νεαρός αξιωματικός, κάνοντας αυτές τις άστραπιαίες σκέψεις, ένοιωσε ότι ή σωτηρία των άγαπημένων του κρεμόταν άπ' τα ίδια του τα χέρια κι' άπ' την ίδια τη ζωή του. Χωρίς διαστροφή χωρίς λιγοψυχία άποφάσισε παρηνθός να τη θυσιάση προς χάρη των, να την προσφέρει όλοκαύτωμα στο βωμό της

εύγνωμοσύνης, της τιμής, και του καθήκοντος... Κι' ώμορφος σαν Άπόλλων άκτινοβολώντας άπ' το άπειρο μεγαλείο της σεμνής του αυταπαρήσεως, με τη σκέψη του προσηλωμένη στα λευκά μαλλιά του προστάτου και θετού σχεδόν πατέρα του στρατηγού, ούρλιαξε βροντερά:

—Στά δπλάσα!...

Συγχρόνως άδειασε τα καλογεμισμένα πιστόλια του, που συντάραξαν με τον κεραυνώδη κρότο τους την ατμόσφαιρα μέσα στη μάζα των κακούργων.

Φοβερές βλασφημίες άπαίσιες κατάρες, κραυγές όδυνες κι' άλλεπάλληλοι κρότοι πυροβολισμών άκολουθήσαν την ευγενική κι' ήρωική χειρονομία του νέου. Το περιβάλλον άναστατώθηκε άπ' τη δαιμονισμένη φασαρία που άκολούθησε. Οι λησται, εξαγριωμένοι άπ' το φόνο και τον τραυματισμό τεσσάρων συντρόφων των, κι' άγανακτισμένοι, έξαλλοι για τη ματαίωσι του σχεδίου των, άδειασαν τα όπλα τους κατά το δυστυχισμένο λοχαγό, και ρίχτηκαν κατόπιν επάνω στο χυλιωρημένο κορμί του να το κομματιάσουν με τα μαχαίρια των...

Σε λίγα δευτερόλεπτα, το πτώμα του ήρωικού αξιωματικού ήταν μία οίκτηρή μάζα από λιανισμένες σάσκες, αίμα και κορρέλια που άχνιζαν κάτω από τη λαύρα του ήλιου.

—Φτου, ραχοκόκκαλα των σατανάδων! βλαστήμησε έξαλλος ό Ουάκτέγιο, σκουπίζοντας το αίμα μίας ελαφρής πληγής που είχε δεχτή στο στήθος. "Αν είνε κι' οι άλλοι στο στρατόπεδο, σαν τουτον έδώ τον άτρομο κανάγια, άσχημα την έχουμε!

Μά δαγκάνοντας ύστερα τα χείλη του, και φοβισμένος μήπως δειλάσουν οι όπαδοί του, άκούγοντας τα ελκρινή και άσυνετα αυτά λόγια του θαυμασμού του, ώρμησε προς τον λόφο των Με-

ξικανών πρώτος, ούρλιαζοντας:

—Εμπρός... Άπάνω τους, παλληκάρια μου... Άς μην τους δώσουμε καιρό να μας ξεκάνουν σαν άμυαλες άγριόχηνες!

Οι λησται μνηθήκαν το παράδειγμα του άρχηγού των, κι' ώρμησαν προς την άνηφορία, άνεμίζοντας τις καραμπίνες των και μουνιούρίζοντας με αϊμόδιη μανία.

Κι' οι Μεξικανοί πάλι, μάρτυρες θουβοί της αυτοθυσίας και του ήραίου θανάτου του λοχαγού Άγκουιλάρ, περίμεναν στα χαράκωμάτα των την προσέγγισι των κακούργων, είδοποιημένοι, συγκινημένοι, κι' έτοιμοι...

IV

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Όλες αυτές τις ώρες, κατά τις όποιες ξετυλιγότουσαν τα άνωτέρα δραματικά γεγονότα, ό ιατρός βοτάνιζε μακάρια...

Ό άξιος σοφός μας, θαυμασμένος άπ' την πλουσία βλάστησι των και τόσων σπανίων σε άλλα μέρη φυτών, είχε άφοσιωθεί έντελώς στις φυσιοδιαικές του έρευνες και στο βοτάνισμά των, ξεχνώντας τους πάντας και τα πάντα και μη δίνοντας πενταράκι για όλη την ώφηλιο γύρω του.

Κι' άσφαλώς θα ξεχνιόταν στην ολόήμερη εκείνη άσχολία του ως τη νύχτα, άν δεν ξεφύτρωνε μπροστά του—κατά το άπόγευμα—ένας ήσκιος άνθρωπινου κορμιού, το όποιο στεκόταν μπρος στον ήλιο και του σκίαζε την άνοιγμένη μικρή βαλίτσα που περιείχε τη φυτολογική συλλογή του.

Μηχανικά ό δόκτωρ μας σήκωσε το κεφάλι του, το σκυμμένο στη βαλίτσα του, μόλις άντίκρυσε τη σκιά εκείνη.

Αντίκρυσε τότε έναν λυγερόκορμο ψηλό νέο, που μόλις έκείνη τη στιγμή είχε πλησιάσει αόθρυβα και στηριγμένος τώρα στη μακρά του καραμπίνα παρακολουθούσε τα καμώματα του γιατρού με είρωνικό ένδιαφέρον.

Ό νέος αυτός ήταν το Μαύρο Ζαρκάδι.

—Ω, ώ, μά τί κάνεις αυτό, καλέ μου άνθρωπε; είπε στον ιατρό μας. Έτσι καθώς σερούσουν στα χορτάρια και τα κουνούσες, παρά λίγο να σε νομίσω για άγριοκάτσικο... Καί μά την πίστι μου, ήμουν έτοιμος να σου στείλω μία σφαίρα στο ψαχνό, άν δεν άκουγα το λαχάνισμά σου!

—Υψιστε Θεέ, να σου λείπουν τέτοια άστεα! ξεφώνισε έντρομος ό ιατρός. Ποτέ σου να μην πυροβολής, άν δεν βεβαιώνεσαι πρώτα πως πρόκειται για κυνήγι!

Μά τη στιγμή εκείνη ξεχώρισε πλάγι του κάποιο σπάνιο φυτό, και βάδηκε με εύσυνειδησία να το ξεριζώσει προφυλακτικά.

Σε τί θα σού χρησιμεύουν, καλέ μου άνθρωπε, αυτά τα παληγόρταρα που μαζεύνεις; ρώτησε επέπιέτως, γελώντας το Μαύρο Ζαρκάδι, άφου άρκητή ώρα παρακολουθούσε τις σχετικές προσπάθειες του καταδωραμένου δόκτορος.

—Παληγόρταρα;... Παληγόρταρα τά λες αυτά; ξεφώνισε έκενός με ίερή αγανάκτησι. "Ω, άγνοια... "Ω, της ανθρώπινης μαρίας και άγνοιας!... Μά αυτό, φίλε μου, είνε το φυτό χειροστό ήμιν ό πενταδάκτυλος, ένα δηλαδή άπ' τα σπανιότερα φυτά της Άμερικανικής χλωρίδος!...

Ό νεαρός κυνηγός, άν κι' ήταν έτοιμος να ξεθυμάνη σ' ένα γέλιο τρελλό και σαρκαστικό—που με προσπάθεια τόπνιγε τόση ώρα—συγκρατήθηκε ώστόσο, και κύτταξε τον κοντόχονδρο, σαν ένα περίεργο κι' άξιο θαυμασμού φαινόμενο. Δεν το χωρούσε το μυαλό του το όπλοϊκό, πως ένας άνθρωπος της ήλικίας και τόσο προσόντων του γηραιώτου σχεδόν σοφού έχανε την ώρα του έτσι, ξεριζώνοντας δίχως πρακτικό σκοπό χορτάρια.

Τέλος, ρίχνοντας πάλι το όπλο του στον ώμο, είπε με ύφος προστατευτικό, που το μεταχειρίζονται οι μεγάλοι κι' οι γνωστικοί όταν άπευθύνονται σε παιδάκια ή σε τρελλούς:

—Ε, γιαι-χαρά σου, καλέ μου κύριε... Κάνε τη δουλίτσα σου ήσυχα κανέναν δεν ζημιώνει, κι' όσα χορτάρια να ξεριζώσης της ζούγκλας, πάλι θα της μείνουν άρκετά... "Ωρεθούαρ, τό λουπόν!

Σφύριξε ύστερα στα σκυλλιά του, έκανε μερικά βήματα για ν' άπομακρυνθή, κοντοστάθηκε διαχτυτικά από μία ξαφνική θύμψι, και σταματώντας πάλι είπε:

—Αλήθεια, τί κάνει ή σενορία εκείνη που μ' έπισκέφθηκε με τον θεό της στο ράντισο μου;... Έλπίζω να...

—Φτου, στην άφηρημάδα μου και στην ξεχασία μου! ούρλιαξε τότε ξαφνικά ό δόκτωρ, άναπνδώντας βίαια όρθος και χτυπώντας το μέτωπό του, με δύναμη. Εύτυχως, που διορθώνεται τώρα το κακό, και...

—Για ποιά κακό, μιλάς; Τί συνέβη, λοιπόν; ξεφώνισε βίαια το Μαύρο Ζαρκάδι, και μισοπνιγμένος από άνησυχία πλησίασε τον ιατρό.

—Α, τίποτε το σοβαρό! Έκανε με άφέλεια και χαμογελαστά ό δόκτωρ. Χθες τη νύχτα ή δόνα Λούθ πυροβόλησε τον Πολυλογά και τον Κένεβυ, πλήγωσε τον πρώτο και σκότωσε τον δεύτερο, και σήμερα τη χαρσαυγή μ' έστειλε να σε βρω και να σε είδοποιήσω πως...

Δεν πρόλαβε ό άμοιρος ιατρός να άποτελειώση τη φράση του. Κινδυνεύοντας να σκάση άπ' την αγωνία του το Μαύρο Ζαρκάδι, και καταπόρφυρος συγχρόνως άπ' την αγανάκτησή του, έσφιξε στα σιδερένια δάχτυλά του τα μπράτσα του σοφού μας, τον τίναξε συγκλονιστικά και βίαια πολλές φορές και με μάτι άστραφτερό, με θραχνιασμένη φωνή, του είπε:

—Ανόητε!... Άνόητε!... Γιατί δεν ήρθες να με θρήξ άμέσως;... Άντί να χασομεράς έτσι, σαν ήλίθιος, γιατί δεν με άναχτήσης στο λεπτό;... Ξέρεις ότι αυτή σου ή άργιοπορία μπορεί να στοιχίση τον θάνατο των δικών σου;

—Θεέ μου, είνε δυνατόν; μουνιούρισε ό άποσβολωμένος δόκτωρ, χωρίς να δώση σημασία στα προσδλητικά λόγια και στα τραχεία φερόσιμα του έξαλλου κυνηγού.

—Ναι... Ναι... "Ήσουν κομιστής μνημόσας ζώης ή θανάτου, άπερίσκεπτε!... Καί τώρα τί θα γίνει;... Ίσως είνε άργά πια!...

—Μην το λέτε αυτό, μην το λέτε! ξεφώνισε ό δόκτωρ με θορυκωμένα μάτια. Θα πεθάνω από άπελπισία... Θεέ μου, Θεε μου!... Χτυπιόταν τώρα και τραβούσε τά μαλλιά του από ύπέρτατη έλψη, άφίνοντας έλεύθερα τά δάκρυά του.

Το Μαύρο Ζαρκάδι άναγκάστηκε να τον παρηγορήσει.

—Ε, κουράγιο δά, καλέ μου κύριε! του είπε με ήπιότερη φωνή. Τί διάβολο... Μπορεί να προλάβουμε άκόμη το κακό. Λοιπόν, θα φύγης τώρα άμέσως, και θα ξαναγυρίσης στο στρατόπεδο, όσο πιο γρήγορα μπορείς.

—Ναι... Ναι!... μουνιούρισε ό ιατρός, όλος αυτιά και μάτια.

—Μά χωρίς βοτανίσματα και λουλουδάκια και χασομέρια, αυτή τη φορά... Έτσι!

—Ω, όχι... Σού το άρκίζομαι, φίλε. Καταραμένη να είνε ή ώρα, που ξεχάστηκε έτσι σήμερα!

Ξανάπε ό δόκτωρ με κωμική άπελπισία.

—Καλά... Σύμφωνοι!... Έκανε το Μαύρο Ζαρκάδι. Λοιπόν, μόλις φθάσει εκεί, θα καθιστάς τη σενορία και το θεό της, θα τους συστήσης μία γερή άμυνα άν χτυπηθούν από έξθρους και θα τους πής, ότι φίλοι πολλοί κι' άφωσιωμένοι μαζεύνονται για να τρέξουν προς βοήθειά τους, όσο μπορούν πιο γρήγορα... Καί τώρα καθυλιέστε, και δώστε του όρομο στη στιγμή!

—Κι' έσύ;

—Δώσουτο έρόμο γρήγορα, άδερφέ, και μη σε νοιάζει τί θα κάνω έγώ... Μπρος, και μάς φτάνουν πια τά χασομέρια!

Και λέγοντας αυτά το Μαύρο Ζαρκάδι, έδωσε μία κλωτσιά στα πλευρά του άλλου του ιατρού, το όποιο ρίχτηκε μπροστά με ταχύν καλπασμό προς το στρατόπεδο.

Το Μαύρο Ζαρκάδι παρακολούθησε το άλόγο και τον καβέλαρο του όσο που τους έχασε πια άπ' το βλέμμα του κι' ύστερα, κάνοντας μεταβολή χώθηκε με τρεχάτο βήμα στο δάσος.

Δεν είχε όμως διατρέξει ούτε μισό χιλιόμετρο, κι' έξαφνα δρέθηκε άντικρυστός με τον μαύρο έλ Ευσέβιο, που κρατούσε άναρριχτή στη σέλλα του άλλου του και άσίσθητη άκόμη, τη δυστυχισμένη μητέρα της Μεγάλης Κορδιάς. Ή συνάντησι τους κήτη ήταν πολύ ωφέλιμη και για τους τρεις των. Το Μαύρο Ζαρκάδι έηψε κι' έμασε άπ' τον Ευσέβιο ένα σωρό πληροφορίες, σχετικές με τον άρχηγό του, με την άπελπισμένη θέσι του άνάμεστ στους Έρυθροδέρμιους και με την τωρινή διαμονή στις πάμπες των διαφόρων άλλων κυνηγών.

Έπειτα τράβηξαν στο κοντινό ράντισο του Μαύρου Ζαρκάδι, γιατί έπρεπε πρώτα πρώτα να τοποθετήσουν σε καταφύγιο άσφαλές και προσωρινό τη λιποθύμη κι' άσίσθητη μητέρα του άγαπημένου φίλου κι' άρχηγού των: Τη φτωχή δόνα Ζουσουίτα. ("Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

ΙΑ ώρα ύστερ' από τὸ δράμα, ὁ Σελενὶν διηγέθηκε στὸν ἀνακριτὴ πῶς εἶχε βρῆ νεκρὴ τὴ γυναῖκα του :

— Στις ἑντεκα ἡ ὥρα, ἡ Βέρα κατέβηκε τὴ σκάλα γιὰ νὰ βγῇ ἔξω.

— Θὰ γυρίσω στὶς δύο... μοὺ φώναξε.

— Ποῦ πᾶς; τὴ ρώτησα.

— Ἐκεῖνη ἔξασπε σ' ἓνα ἡχηρὸ γέλιο, γεμάτο εὐνοεῖα.

— Τί σὲ νοιάζει; μοὺ ἀπάντησε. Δὲν φαντάζομαι νὰ ζηλεύεις!

— Μὰ ἡ Βέρα δὲν γύρισε στὶς δύο. Τὴν περίμενα ὡς τὶς τέσσερες...

— Μήπως εἶχατε φιλονεικήσει πρὶν; τὸν ρώτησ' ὁ ἀνακριτὴς.

— Ὁχι! τοῦ ἀπάντησε ὁ Σελενὶν. Δὲν φιλονεικούσαμε ποτὲ!...

— Ποῦ καλὰ. Λέγατε λοιπὸν, διὰ τὴν περιμένετε ὡς τὶς τέσσερες...

— Μάλιστα... Ὑστερα, φυσικά, ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ. Ἐμμενα ὁσὸ σὸ σπύτι ὡς τὶς ἔξη. Κατόπιν, βγήκα σὰν τρελλὸς κ' ἀρχισα νὰ τὴ ζητῶ στὰ φίλικά μας σπιτία.

— Καὶ δὲν τὴν βρήκατε πονεμένα. Γιὰ πέστε μου κάτι : ἔβασατε ζηλιώδης;

— Πῶς νὰ σὰς πῶ... Ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς, γίνεται ζηλιώδης διχως νὰ τὸ θέλῃ.

— Ναι, καταλαβαίνω... Καὶ τώρα, πέστε μου ἄκου : ἔχετε κανένα φίλο, τοῦ ὁποῦ τ' ὄνομα ἀρχίζει ἀπὸ «Κ»;

— Ὁ Σελενὶν κῆρυξε λοῦζὰ τὸν ἀνακριτὴ.

— Βέβαια. ἔχω τὸν Κρόσσιν, τὸν Κατκόβ, τὸν Καρμύλεβ...

— Μήπως κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς ἔκανε κόρτε στὴν κυρία σας;

— Ποτέ! Κανεὶς! φώναξε ὁ Σελενὶν.

— Ὅλοι τοὺς εἶνε παντρεμένοι κ' ἀγαποῦν τὶς γυναῖκες τους.

— Ὁ ἀνακριτὴς τότε ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα σημεῖωμα καὶ τῶδωσε στὸν Σελενὶν.

— Ὁ Σελενὶν τὸ πήρε μὲ φόβο καὶ διάβασε :

«Ἐλὰ! Σὲ περιμένω. Θέλω νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Θέλω νὰ φιλήσω τὰ γλυκὰ χεῖλιά σου. Ἀγάπη μου, σὲ περιμένω μὲ ἀγωνία. Ἐλὰ! Φιλιά, Κ.»

— Ὁ Σελενὶν φαντάστηκε τὴ Βέρα μυστηριώδη στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς ἄλλου καὶ πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ λύπη του. Τὸ ραβασάκι τοῦ ἔφευγε ἀπὸ τὰ χεῖρά κ' ἔπεσε πάνω στὸ κόκκινο χαλὶ.

— Ἐξέρετε πλανοὶ εἶνε αὐτὸ τὸ γράμμα; τὸν ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς.

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω... πλανοὶ... εἶνε, ψιθύρισε ὁ Σελενὶν, προσπαθώντας νὰ συγκρατηθῇ.

— Μὰ δὲν μπόρεσε. Οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπληγαν στὸ λαμῖο.

— Θεέ μου!... Εἶνε φρικτὸ!... ἔκανε μὲ πόνο κ' ἀρχισε νὰ κλαίῃ, ἀπαρηγόρητος.

— Σὲ λίγο, ὅταν ἡσύχασε, μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀφήγησιν του.

— Τί ἄλλο θέλετε νὰ μάθετε ἀπὸ μένα; ρώτησε τὸν ἀνακριτὴ. Γιατί μὲ βασανίζετε;... Σὰς ἔλεγα διὰ ἔτρεχα ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ βρῶ τὴ Βέρα... Μὰ δὲν τὴν βρήκα πονεμένα. Γιῶρξα λοιπὸν στὸ σπύτι, γιὰ νὰ δῶ μήπως τυχρὸν εἶχε ἐπιστρέφει, ὅταν ἔβγαζε στὴ γωνία τοῦ δρόμου, θρόνηκα μπροστὰ σ' ἓνα τραγικὸ θέαμα. Εἶχε μαζευτὴ πολλὸς κόσμος ἐκεῖ πέρα καὶ κῆρυξε μὴ γυναῖκα νεκρὴ, πάνω στὸ χιόνι : ἦταν ἡ Βέρα!... Ἐπειτα δὲν θυμῶμαι πῶς τίποτε ἄλλο... Τὸ μυαλό μου σκοτίστηκε... Ὅλα γύριζαν γύρω μου... Καὶ σωριάστηκα κ' ἐγὼ ἀνάσθηκα, πάνω στὸ χιόνι τοῦ δρόμου...

— Ὁ Σελενὶν ἐλάτρευε τὴ Βέρα. Ἦταν ἡ εὐτυχία του, ἡ χαρὰ του. Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ τὴν ἔβασε, ἔπαυσε νὰ θρηνᾷ ἀπὸ τὸ σπύτι του. Κατόπιν ὥρες δολιχῆρες μπροστὰ στὸ τζάκι, σὰν ἀπολαύσιμος ἀπ' τὸν πόνο.

— Τὸ βράδυ ἐρχόταν ἡ καλὴ φίλη του, ἡ Σίνα. Συγύριζε τὸ δωμάτιό του καὶ τοῦ ἔδινε θάρρος.

— Ποιὸς γάινε αὐτὸς ὁ «Κ», Σίνα; τὴς ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Σελενὶν. Μὰ ἔννοια του! Ὅτι δὲς πῶς θὰ τὸν βρῇ γοήγορα ὁ ἀνακριτὴς...

— Ἡ Σίνα ἦταν ὁμορφὴ, δροσερὴ, μὲ μεγάλα ἔξυπνα μάτια. Τοῦ μιλῶσε μὲ τρυφερότητα, τὸν παρηγοροῦσε, τοῦ κρατοῦσε συντροφιά. Ἦταν μὴ καλὸκαρδὴ φίλη.

— Ὁ Σελενὶν συνήθισε στὴ στοργὴ της καὶ πολλὰς φορὲς ἔγερνε τὸ κουρασμένο κεφάλι του πάνω στὸ τρυφερὸ στήθος της γιὰ νὰ ξεχάσῃ λιγάκι τὸν πόνο του καὶ τὴ συμφορὰ του.

Μιά μέρα ἡ Σίνα δὲν ἦρθε. Ἦταν ἀρρωστή. Ὁ Σελενὶν πῆγε σὺ σπύτι της καὶ τὴ βρῆκε στὸ κρεβάτι. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν πνευτὸ καὶ τὰ μάγουλά της ἦσαν φλογισμένα.

— Ἔσεις; ἔκανε μὲ ραγισμένη φωνή, ὅταν εἶδε μπροστὰ της τὸν Σελενὶν. Καθίστε λοιπὸν... ἐδῶ, κοντά μου! Βλέπετε;... Εἰμαι στὸ κρεβάτι... Πολλὰς φορὲς ἀρρωσταίνω διχως καμιά αἰτία... Ἀπὸ τὴ νευραξία μου. Ἀ! Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο εἶνε μελαγχολικὴ νὰ ζῇ κανεὶς μόνος του!...

— Καὶ τὴν ἀπάντησε τὸ γυνὴ χερί της ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ χεῖ δειπνὸ τὸ δικό του...

— Σὰς εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθατε... τοῦ εἶπε. Θυμᾶστε; ἔχουν περᾶσαι ἑρῖα χρόνια ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ σὰς ἐξομολογήθηκα τὸν ἔρωτά μου.

— Ναι... Τὸ θυμᾶμαι... τὴς ἀπάντησε ὁ Σελενὶν.

— Καὶ τὴν ἀπάντησε σὰς; Τὴν θυμᾶστε; ἔμοῦ ἀρέσετε, Σίνα, μὲ εἰκατε, μὰ εἰμαι παντρεμένος καὶ δὲν θὰ ἦταν τίμο ν' ἀπατήσω τὴν γυναῖκα μου...

— Ὁ Σελενὶν ἔκρινε τὸ κεφάλι.

— Ἡ Σίνα τότε τοῦ εἶπε μὲ πῶς ζωοῦρη φωνή.

— Ἀν ἔξερτε πόσο σὰς ἀγαπᾶτε; τὴν ρώτησε ἄξαφνα ὁ Σελενὶν.

— Καὶ τώρα... δὲν μ' ἀγαπάτε πιά; τὴν ρώτησε ἄξαφνα ὁ Σελενὶν.

— Μὰ καὶ τώρα... Σὰς ἀγαπᾶ πάντα!... τοῦ φώναξε ἡ Σίνα.

— Καὶ πέρασε τὸ γυνὴ μπράτσου της γύρω στὸ λαμῖο του.

— Ἐμοῦ διὰς μου πιά!... διὰς μου! τοῦ εἶπε ἡ Σίνα, σὰν γυνὴ καὶ γέροντας, τὸν φίλησε στὸ στόμα.

— Ὁ ἀνακριτὴς κάλεσε πάλι τὸν Σελενὶν στὸ γραφεῖο του. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ ἔκανε χίλιες δυὸ παράξενες ἐρωτήσεις. Ἐπειτα, μ' ἓνα ἀντικειμενικὸ χαμόγελο, τοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ κάποιον Καρμύλεβ καὶ γιὰ τὴν γυναῖκα του.

— Μήπως αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν Καρμύλεβ; τὸν ρώτησε καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ραβασάκι ποὺ θρόνηκε μέσα σὴν τσάντα τῆς Βέρας.

— Δὲν ξέρω... Δὲν εἶδα ποτὲ κανένα γράμμα τοῦ Καρμύλεβ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σελενὶν.

— Θυμᾶσαι! ἔκανε ὁ ἀνακριτὴς. Δὲν σὰς χρειάζομαι πιά...

— Τὴ στιγμὴ διως ποὺ ὁ Σελενὶν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, τὸν ρώτησε πάλι :

— Ἐμαθα πῶς πρόκειται νὰ παντρευθῆτε, εἶνε ἀλήθεια;

— Ναι, εἶνε ἀλήθεια... τοῦ ἀπάντησε ὁ Σελενὶν, ἔκτακτος.

— Ἐπειτα τὸν χαρέθηκε πάλι καὶ ἔρισε στὸ σπύτι του.

— Τὴ μέρα ποὺ εἶχαν ὀρίσει γιὰ τὸ γάμο τους — θὰ ἔκαναν πρῶτα πομπὴ γάμο — ὁ Σελενὶν πῆγε κατὰ τὴς δὲς στὸ σπύτι τῆς Σίνας γιὰ νὰ τὴν πᾶν ὡς τὴν ἀποχαιρῇ.

— Τοῦ ἀνοῖξε τὴν πόρτα ἡ στατιστικὴ κυρία.

— Δὲν εἶνε δὴ ἡ Σίνα;... τοῦ ἀπαρηγόρησε. Τὸ πρῶτο ἦρθε δυὸ ἀσφυκτικὰ καὶ τὴν πῆραν στὴν ἀστυννομία.

— Στὴν ἀστυννομία; ἔκανε κατὰ πλῆκτος ὁ Σελενὶν. Μὰ γιατί; Τί ἔκανε;...

— Ἐξέρω κ' ἐγὼ;... τοῦ ἀπάντησε ἡ ἀστυννομοκράτης. Ἦθελε νάρθω στὸ σπύτι σας νὰ σὰς ρωτήσω...

— Ἐμμένα; ἔκανε πάλι σὰν χαζὸς ὁ Σελενὶν. Ἀ, βέβαια... Πρέπει νὰ μάθω γιὰ ποὺ λόγῳ ἔπασαν τὴ Σίνα...

— Καὶ παραπατώντας σὰν μεθυμένος, τράβηξε γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Κάνετε πολλὰ καλὰ ποὺ ἤρθατε! τοῦ εἶπε κείνος. Τώρα ἔτοιμαζομαι νὰ σὰς εἰδοποιήσω. Καθίστε... Θέλετε φυσικά νὰ μάθετε γὰρ πῶς πᾶσε τὴ Σίνα Λεόντοβα. Διαβάστε αὐτὸ τὸ σημεῖωμα.

— Ὁ Σελενὶν πήρε στὰ χεῖρά του τὸ χαρτί καὶ διάβασε :

«Κανεὶς δὲν φταίει γιὰ τὸν θάνατό μου. Ἀγαπᾶ... Κι' ὁ μὸς ἐκεῖνος δὲν μὲ ἀγαπάει... Βέρα Σελενὶν».

— Κυττάξτε καλὰ τὸ γράμμα. Εἶνε πραγματικὰ ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς κυρίας σας; τοῦ εἶπε ὁ ἀνακριτὴς.

— Ὁ Σελενὶν πρόσεξε καλύτερα τὸ σημεῖωμα.

— Ὁχι, ψιθύρισε. Δὲν ἔγραφε ἔτσι ἡ γυναῖκα μου. Τὰ γράμματά της ἦσαν λοῦζα... Αὐτὸ τὸ σημεῖωμα εἶνε πλαστὸ... Μὰ πῶς τὸ ἔγραψε;

— Ἡ Σίνα Λεόντοβα! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἀδύνατον! φώναξε ὁ Σελενὶν.

— Κι' ὅμως, εἶνε ἀλήθεια... τοῦ ἔβασε κείνος. Ἡ Σίνα Λεόντοβα

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ἄλλα Κινηματογραφικὰ Κέντρα

Ἡ ΖΩΗ, Οἱ ΕΡΩΤΕΣ, Ἡ ΑΠΙΣΤΙΕΣ, Οἱ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κεντσομπολιό)

ΤΗΝ πόλιν τοῦ κινηματογράφου, στὸ Χόλλυγουντ, συμβαίνουν τὰ πῶς καταληκτικὰ πράγματα. Τίποτε δὲν εἶν' ἀδύνατον ἐκεῖ. Ἡ ζωὴ τῶν ἀστέρων περνάει μ' ἓνα πλῆθος ἀλλοκοτῶν περιπετειῶν. Ἦν αὐτὸ δὲν προκαλεῖται καὶ τόσο μεγάλη ἐντύπωση ὡς τὸν τελευταῖο ἐξωφρενισμό τῆς Μάνταλεν Κάρολ.

Ἡ ὁμορφὴ ἐβεντέτα, γιὰ λόγους διαφημιστικούς, ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν της στοὺς δρόμους τοῦ Χόλλυγουντ ντυμένη σὰν γυναῖκα τοῦ ὑποκόσμου. Φοροῦσε ἓνα φτηνὸ νάκι καὶ ὑποκόσμου.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς περιπετειᾶς τῆς ἦταν νὰ κατασταλάξῃ στὸ ἀστυννομικὸ τμήμα. Ἐνῶς πόλιμαν, κατὰ τὰ ἐξημερωμένα ποὺ τὴν βρῆκε μεθυμένη στὴν πῶς κοίτη σὺν ἑνὶ καὶ τῆς ἀδελφῆς της ἀστυννομίας. Ἡ Μάνταλεν Κάρολ ἀναγκάστηκε τότε ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ταυτότητά της καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ βίλλα της. Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ πλανετὴς ἀμάξι τῆς τὴν μετέφερε πάλι στὸ μέγαρό της.

Μὰ ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος δὲν σκανδαλίστηκε καθόλου ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ἐκεῖνη τὴ μέρα ἦταν ἀποσχολημένη μὲ ἓνα πῶς ἐνδοῦ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Τὰ νέα τραγικὰ ἐπεισόδια τῆς Ἄν Ντὸρρα. Ἡ ἐγνὴ καὶ μὲ τὰ πῶς ὁμορφὰ πῶς εἶχε τραυματισθῇ γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ ἓν αὐτοκίνητο. Σήμερα βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο. Μὰ ἡ ἀσφαλιστικὴ ἔταιρεία ἀρνεῖται νὰ τῆς πληρώσῃ τὸ ὑπερογκοῦ ποσὸ τῆς ἀσφαλείας τῶν ποδιῶν της. Οἱ μέτοχοι τῆς ἰσχυρίζονται διὰ τὸ ἔκανε... ἐπιτήδεια γιὰ νὰ ἐισπράξῃ τὶς δέκα χιλιάδες δολάρια ποὺ τὰ εἶχε ἀσφαλίσει. Κι' οἱ Ἀμερικανοὶ περμένον τώρα μ' ἐνδιαφέρον τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, στὸ ὁποῖο κατέφυγεν ἡ ὁμορφὴ ἐβεντέτα, γιὰ νὰ βρῇ τὸ δικαίωμά της.

Ὁ Ρένν Ράμφρεϋ ἔχει τὸ μεγαλύτερο... σκυλοτροφεῖο τοῦ Χόλλυγουντ! Ὁ Ρένν Ράμφρεϋ εἶνε ὁ ἀνθρώπος ποὺ προμηθεύει στοὺς θαυμαστὰς τῶν ἀστέρων τὰ διάφορα ἐκλεκτὰς ρούσσας σκυλιὰ γιὰ νὰ τὰ χαρίσῃ σὲς ἀγαπημένους ἐγόνους τῶν.

Ὁ Ράμφρεϋ ἀκόμη εἶνε κ' ὁ προμηθευτὴς σκυλλῶν στὰ «στούντιο». Ὅταν πρόκειται νὰ γυρίσῃ ἓνα φιλμ ἀστυννομικῆς ὑποθέσεως, οἱ σκηνοθέτες καταφεύγουν σ' αὐτὸν τὸν παράξενον ἄνθρωπον γιὰ νὰ βροῦν τ' ἀστυννομικὰ σκυλιὰ ποὺ τοὺς χρειάζονται. Κι' ἐκεῖνος εἶνε πάντα μὴ περιφρονητὴ συλλογὴ λυσιδυσκλίων, τὰ ὁποῖα ἔχει εἰδικὸς ἐκπαίδευσις γιὰ τὸν κινηματογράφον. Ἐν' αὐτὰ, αὐτὰ, ὁ Ρόουλ, ἔχει παῖζει μέχρι σήμερα σ' ἑκατομμύρια φιλμ κ' εἶνε μοναδικὸς στὸ ν' ἀνακαλύπτῃ τοὺς διαφόρους γκάγκστερς. Ἀλλὰ κ' ὁ ἀστυννομικὸς τοῦ Χόλλυγουντ τοῦ ζητοῦν πολλὰς φορὲς νὰ τοὺς δανείσῃ τὰ σκυλιὰ του γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃν στὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μυστικοῦ καταφυγίου τῶν κακοποιῶν. Ἐννοεῖται διὰ τὴν διάφορον ἐγκληματικὰν τοῦ Χόλλυγουντ, ἔχουν ἀναστατωθῇ καὶ τὸν ἀπειλοῦν διὰ τὸν σκοτίζουν γιὰ νὰ ἀνακατεῖναι σὲς δουλειὰς τους. Ὁ Ρένν Ράμφρεϋ διως χαμογελάει. ἔχει ἐμπιστοσύνη στοὺς μολοσσὸς ποὺ φυλάει ἀγριότητα τὴ βίλλα του κ' ὁ ὁποῖος τρέφονται μ' ὁμοῦ κρέας, σὰν τὰ θηρία!

Ὁ περίφημος Γάλλος ἄστρος τοῦ κινηματογράφου Κάρολ Μπαρ, ὁ πρωταγωνιστὴς τῶν «Λαλῶν»...

Ὁ Μάρθα Έντρεϋ ποὺ εἶνε σήμερὰ μὴ ἀπὸ τῆς πῶς ἀγαπημένης ἐγόνους τοῦ Ἑβραϊκοῦ κινηματογράφου, ἀρχισε νύκτας νὰ κἀν... ἀπιστίες στὸν ἐπίσης διάσημον σύζυγό της. Ἀν' ἀπεθώμενε σὲς κακοποιήσεις τῶν φίλων της, τ' ἀπὸ τῆς δόνης, διὰ τὸν ἄνδρα τῶν Ζάν Κεπούρα δηλαδὴ. Στους δημοσιογράφους ποὺ τὴν ρώτησαν τελευταίως γιὰ τὴν εὐτυχία της, ἀπάντησε τὰ ἑξῆς :

— Ἡ εὐτυχία ἐρχεται στὴ ζωὴ μας μὴ στιγμὴ γιὰ νὰ ἔξαναβῇ πάλι. Ἡ καθημερινὴ συνθήκας σκοτίζει διὰ τὰ ἰδανικά μας ἐλευθερίας γυναικας. Δὲν ὑπάρχει τίποτε πῶς μονότονον στὸν κόσμο ἀπὸ τὸ συνηθισμὸν βίον. Γι' αὐτὸ φροντίζω νὰ εἰμαι πάντα ἐντυπωσιμένη ἀνευρόντας τὶς τὶς γνώσεις μου!

Τὴ ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ παρρησιαστὴ ἐβεντέτα, αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ ὁλοκλὸ νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς. Ἐννοεῖται, διὰ οἱ θαυμασταὶ τῆς ἔχουν ἀναστατωθῇ. Ἀρχισαν μάλιστα νὰ στέλνουν ἀπειλητικὰ γράμματα στὸν Ζάν Κεπούρα καὶ νὰ τὸν σφοδρίζουν διὰ διὰ ἔχη πῶς ἀσχημὸς τέλος ἀν... ἐξομολογήσῃ νὰ θανατῇ τὴν ἀγαπημένην ἐβεντέταν τους.

Ἡ Κάτε τὸν Νάγκ, στὴν ἰταλικὴν ζωὴ της, εἶνε ἡ πῶς ἐντυπωσιμένη γυναικὴ τῆς Ἑβραϊκῆς. Τὸ μόνον ἐλάττωμά της εἶνε διὰ ἔχει πάρα πολλὴ τρυφερὴ καρδιά. Καὶ ὁ διάφορος φιλανθρωπικὸς σύλλογος ἐκμεταλλεύεται αὐτὴν τὴν ἀδυναμία της καὶ τὴν ἀναθέτουν τὴν διοργάνωσιν ἑνὸς πλῆθους φρογῶν γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀπόρους. Μὰ ἡ Κάτε τὸν Νάγκ ποτὲ δὲν παραπονεῖται.

— Εἰμαι εὐχαριστήσιμη, λέει, ποὺ μπορῶ ν' ἀνακουφίσω τὴ δυστυχίαν τους. Ὅλοι μὲ θεωροῦν γιὰ μὴ στοργικὴν μητέρα. Κι' αὐτὸ εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἰκανοποίησίς μου.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

ΝΑ τιμήσει της Μοίρας της Μεσογείου του 'Αγγλικού στόλου, βρισκόταν άγκυροβολημένο έξω από το λιμάνι της Βαρκελώνης. Ήσαν τρία καταδρομικά κι' έξη τορπιλλοβόλα, με διοικητή τόν αντιναύαρχο Σέρ Τζών Ουάιν. 'Η κακές γλώσσες έλεγαν πως ο Σέρ Τζών είχε χρησιμοποιήσει ως πρόσφασι τόν άνεφοδιασμό του στόλου, για να πάει στη Βαρκελώνη, μά ή άλλη θεία ήταν πως ο Σέρ Τζών είχε πάει εκεί για να συναντηθί με τη χαριτωμένη Μαρκησία ντε Ταλαθέρα-Καρντόνα, ή οποία ήταν στενή φίλη του.

Οι αξιωματικοί του στόλου συζητούσαν για τα κοστούμια που θα φορούσαν την επομένη τόν βράδυ, στο χορό μεταμφιεσμένων, που θα έδινε ή Μαρκησία ντε Ταλαθέρα στο μέγαρο της, προς τιμήν του Σέρ Τζών και τών άλλων αξιωματικών.

Μονάχα ο ύποπλος αρχος του «Γκνάιτ», ο Φρέντερικ Ράγκσον, ήταν μελαγχολικός. Μόνος του, σε μία άκρη της γεφύρας, διάβαζε και εναδιάβαζε τή γράμματα, που είχε λάβει εκείνο τόν πρωτό. Με τόν δικρό του ήταν μελαγχολικός, αφού ή Παμέλα "Ορν, τή κορίτσι που αγαπούσε, μία όμορφη ξανθούλα με γαλανά, τσαχπινικά μάτια, τού έγραφε πως έφευγε για τή Ριβιέρα κι' έτσι δεν θα είχε τήν ευχάριστη να τόν συναντήσει, όταν μετά ένα μήνα, θα επέστρεφε με άδεια στην 'Αγγλία. Μόλις τήν επομένη άνοιξε, ύληρχε έλπίς να συναντηθούν πάλι.

Ο καυμένος ο Φρέντ ήταν τρομερά στενοχωρημένος, γιατί είχε αποφασίσει στην προσεχή συνάντησή τους με τήν Παμέλα να τής επαναλάβει τούς όρκους της αγάπης του, και να τής ζητήσει να γίνει γυναίκα του, πράγμα που ή Παμέλα είχε άρνηθί γελώντας, κατά τήν τελευταία τους συνάντησι. Μά ο Φρέντ ήταν θέβαιος πως αυτά ήσαν καμώματα κι' ότι ή Παμέλα τόν αγαπούσε, μολοντί τής άρεσε να τόν παιδεύη. Τώρα όμως τόν πράγμα τραβούσε πολύ... Κι' ο Φρέντ δεν μπορούσε να ναι βέβαιος αν τήν άνοιξε θα έπερνε άδεια ή θα βρισκόταν, ποιος ξέρει σε ποιά μακρινά λιμάνια.

—Λοιπόν, Φρέντ, τί κοστούμι θα φορέσεις στο χορό της Μαρκησίας; ρώτησε εκείνη τή στιγμή, ο Γάττερς, ο πρώτος αξιωματικός του «Γκνάιτ», ο οποίος είχε πληρώσει άπαρατήρητος τόν οκεπτικό Φρέντ.

—Στό διάβολο, ο χορός της Μαρκησίας! μουμούρισε ο Φρέντ. Χμ! Σκέπτομαι να μεταμφιεσθώ σε Σείχη. Θα μου πηγαίνει, λές;

—Θαυμάσια!... Είσαι τυχερός, φίλε μου, που θα πιάς στο χορό! 'Εγώ έχω υπηρεσία κι' είμαι καταδικασμένος να μείνω στο πλοίο. Θα σκάσω από τόν κακό μου!

—Νά σου πώ! είπε ο Φρέντ. 'Εγώ δεν έχω και τόσο διάθεσι, για τόν χορό. 'Αν βελής λοιπόν, αφού ο χορός θ' άρχισι στις έννέα, μπορώ να γυρίσω να πάρω τή θέσι σου, και τότε πηγαίνεις εσύ κατά τις έντεκα. Σ ύμφωνοι;

—Μέ υποχρεώνεις, φίλε μου, και σε ευχαριστώ, είπε ο Γάττερς μ' έγκαρδιότητα.

Τό άπόγευμα, ο Φρέντ γύριζε στους δρόμους της Βαρκελώνης, αναζητώντας ένα κοστούμι του Σείχη. Τέλος, μέσα σ' ένα σοκάκι, σ' ένα μικρομάγαζο, βρήκε εκείνο που ζητούσε. Πλήρωσε κι' ετοιμαζόταν να φύγη, όταν ο καταστηματάχης, ένας κακόμοιρος γέρος, τόν σταμάτησε.

—'Αφού, κύριε, είπε ο γέρος, θέλετε τόν κοστούμι μονάχα ως τις ένδεκα τόν βράδυ, θα μέ υποχρεώσετε, επειδή πρό όλιγου κι' άλλος πελάτης μου, ζήτησε ένα όμοιο κοστούμι, να μου τόν φέρετε στις έντεκα, προτού επιστρέψετε στο πλοίο σας. Πολύ θα μέ υποχρεώσετε! Βλέπετε, πολλός κόσμος θα πάει στο χορό της Μαρκησίας!

Ο Φρέντ δέχτηκε τή συμφωνία κι' έφυγε. Τήν επομένη τόν πρωτό ένα παιδί τού έφερε στο πλοίο τόν κοστούμι που είχε παραγγεί-

λει. Και τόν βράδυ, ο νεαρός ύποπλος αρχος, λίγο στενοχωρημένος μέσα στο εύρύχωρο κοστούμι του, πήρε ένα τσιγάρο και πήγε στο μέγαρο της Μαρκησίας.

Σείρα θλόκληρη από αυτοκίνητα βρισκόταν μπροστά στο μέγαρο, κι' ή πλούσιας αίσθησε τού σπιτιού ήσαν κιόλας γεμάτοι κόσμο. Ο Φρέντ προχώρησε και χαίρετσε τήν οικοδεσπoύσα. Κατόπιν άνεμίσθη με τόν κόσμο. Δεν είχε διάθεσι να χορέψη και πήγε να σταθί πίσω από μερικά φουκιοειδή. Μά τήν ίδια στιγμή, μία χαριτωμένη «Σπανιόλα» πέρασε δίπλα του κι' άφησε τόν ριπίδι της να πέσι κάτω. Ο Φρέντ έσπευσε να τόν σηκώσει και τής τόν έπέστρεψε. 'Ετσι οι δυο νέοι έπιασαν κουβέντα, κι' ο Φρέντ άναγκάστηκε μάλιστα να χορέψη με τήν άγνωστη.

Κατόπιν πήγαν και κάθισαν σε μία άκρη, κι' ο Φρέντ, κοντά στη γοιτευτική νέα, λημονήσε για λίγη ώρα τόν καυμό του και τόν γράμμα της Παμέλας. Σε λίγο ο νέος είπε:

—'Ονομάζομαι Φρέντερικ Ράγκσον κι' είμαι ύποπλος αρχος στο «Γκνάιτ». 'Εσείς, σενορίτα, δεν θά μου πείτε τ' όνομά σας;

—Τι σας ενδιαφέρει τ' όνομά μου; άπήντησε ή νέα. Θά πρέπει να είστε κάποιος στην διακεδασί μας αν τόν μαζέτε;

—'Οχι, βέβαια! 'Ωστόσο, θα ήθελα να τόν ξέρω!

—'Η νέα γέλασε μ' ένα εθθυμό γέλιο και κατόπιν είπε:

—'Ισως θα προτιμούσατε να ίδητε τόν πρόσωπό μου!

Και με μία γρήγορη κίνησι, έβγαλε τή μάσκα της. Ο Φρέντ πρόφρασε κι' είδε ένα όμορφο πρόσωπο, με θαυμασία μαύρα μάτια και μακρυές θ' αφρίδες.

—'Αμέσως κατόπιν ή νέα φόρεσε πάλι τή μάσκα και σηκώθηκε, λέγοντας πως έπρεπε να συναντήσει κάποιον κι' αν ήθελε να τήν περιμένη εκεί, θα έρχόταν πάλι κοντά του για τόν επόμενο χορό.

Όταν έμεινε μόνος του ο Φρέντ μελαγχόλησε πάλι. Αλλά μετά δυο λεπτά ή όμορφη Σπανιόλα ξαναβρισκόταν κοντά του κι' ή εθθυμη κουβέντα τής νέας τόν απέσπασε από τούς συλλογισμούς του. Σε λίγο ή άγνωστη νέα καληνύχτισε τόν Φρέντ, με τήν πρόφασι πως έπρεπε να επιστρέψη άμέσως στο σπίτι της. 'Ωστόσο, προτού φύγει, παρακάλεσε τόν Φρέντ, αν τυχόν συναντούσε ποτέ, αδιάφορο πότε ή ποδ, να κινή πως τήν άναγνωρίσει...

Κι' ο Φρέντ, αν και παραξενεμένος, τής έδωσε ώστόσο τόν λόγο του.

Ήταν ένδεκα περασμένες, όταν ο Φρέντ έφυγε από τόν περίμενε, κι' έσπευσε να επιστρέψη στο πλοίο του, χωρίς ώστόσο να περάσει από τόν μικρό μαγαζί, για να επιστρέψη τόν κοστούμι του Σείχη, σύμφωνα με τήν υπόσχεσι που είχε δώσει.

Πράγματι, ο Γάττερς, μετεμφιεσμένος ως περρότος, τόν περιμένε άνυπόμονα στην κορυφή της σκάλας, κι' έσπευσε να φύγη με τή βάρκα που είχε φέρει τόν φίλο του. Στο μεταξύ, ο Φρέντ πήγε στη καμπίνα του, έβγαλε τή φορεσιά του Σείχη, τήν παρέδωσε στον ναύτη που τού χρησίμευε ως υπηρέτης, και τού είπε να τή τυλίξη σε δέμα, έτσι που μόλις θα έρχόταν κανείς από τόν μαγαζί, να τήν επιστρέψη. Ο Φρέντ γδύθηκε και πλάγιασε στο κρεβάτι του. Είχε άποκοιμηθί χορδόν, όταν ο υπηρέτης του τόν ρώτησε:

—Τόν περιδέραιο με τις μαργαριταρένιες χάντρες άνήκουν στο κοστούμι, σέρ;

—Ποιές χάντρες; μουμούρισε ο Φρέντ μέσα στον ύπνο του. Τι λές;

—Βρήκα ένα περιδέραιο από χάντρες, μέσα σε μία τσέπη τού κοστουμιού, σέρ, μά δεν ξέρω αν άνήκουν στη μεταμφίεσι.

—'Οψ! 'Αφού με να κοιμηθώ! Ρίξε τόν σε κανένα συρτάρι! Και λέγοντας αυτά τή λόγια ο Φρέντ γύρισε από τ' άλλο πλευρό κι' άποκοιμήθηκε.

Όταν τήν επομένη τόν πρωτό, μετά τόν πρόγευμα, ο Φρέντ άπέθηκε στη γεφύρα του πλοίαρχου, τόν βρήκε να συζητά με τόν Γάττερς.

—'Ε; ρώτησε ο Φρέντ, πως περάσατε, λοιπόν, στο χορό της

μέσα... Τόν μεγάλο του κορμί γέμιζε κατά τή τρία τέταρτα τόν κέδο, τόν καμμένο για γιανονέικα κορμί, λιγώτερο, ογκώδη. 'Η επιδερμίδα του, πολύ καθαρή και διαφανής, κοκκίνιζε κάτω από τόν κρόνο νερό. Τώρα που ήσαν γυμνός, τόν πάντοτε εύρστο που ήσαν από τόν έδωσαν παρουσιαστικό νέου άνθρώπου, παρ' όλες τής άσχημής μορφής τών μαλλιών του και τής γενειάδας του.

Περύρες, οι τρεις μουσιές πλησίαζαν, άπλωναν ένα δάχτυλο, άγγιζαν αττή τήν παράδοξη λευκή επιδερμίδα, για να θεσπισθώδν ότι ήσαν πραγματικά φυσική—κι' όχι φτιασικαίμενη. Καί χαριτωμένα παιδιάστικα γέλια έξέφυναν από τή τρία παιδιάστικα στόματα.

Όταν ο Ζάν-Φρανσουά φέλις θύηκε ότι τόν μπάνο και τυλίχτηκε μ' ένα κίμονό θωλήτ, αττή τή φορά, που μύριζε όμορφα, τού φάνηκε πως ένοιωσε πραγματικό και ψηλαστικό γύρω από τούς ώμους του, τόν καλόκαρδο χέδι της παλιής 'Ισπανίας, της ευγενικής, της άπληξ και γεμάτης υγείας.

XXII

Γύρω από τόν Μόγκι, όλοι οι όρκοι μοιάζουν με δεινροστομίες. Ο Φέλις, αφού περπάτησε μισή ώρα στην τύχη, έχοντας γυρισμένη τή ράχη στη θάλασσα, έφτασε στην άκρη ενός άνθιμένου μονοπατιού στην είσοδο ενός μεγάλου δάσους από μπαμπού.

Ο σόρναος ήσαν πολύ γαλάσιος κι' ο ήλιος άρκετά θερμός. Ο Φέλις είδε ένα κορμό δεινρού ποταμού κάτω στην άκρη τού όρομο, και κάθισε.

Τόν μέρος ήσαν καλό για τούς κουρασμένους ταξιδιώτες. Ο Φέλις, θαυμάζοντας τόν τοπίο που ήσαν από τόν στα πόδια του, συλλογίζονταν ότι ποτέ δεν είχε δι' πιό όρμικό, ούτε πιο πρόσχημο από αυτό. 'Οι ή χάρη κι' όλη ή γιοιωνέικη λεπτότης φανόταν πως είχαν ένωθί σ' αυτές τις πελώριες κι' άνάμεσα σ' αυτά τή σάβαντα, για να σπάζουν έναν κήπο άούγκριτο που κανένας κηπουρός Γαλλίας ή της 'Αγγλίας δεν θα μπορούσε ποτέ να σκεδιάσει ή να φτεψί. Παρτέρια από χλόη άπλώνονταν σε τσάτσες, χωριμένες με φράχτες ή με όρχους. 'Ανθισμένα δεινράκια φύωνταν ανάμεσα από πορφύρες αέ σήφες, από καμφοριές και γιαντίους κέδρους. 'Η κορυφή τού λόφου στρογγύλευε σε σήφη μαστού κι' ύποβάσταζε ένα άρχαιο νόθηκα, καμμένο από δυο σήφες. Μία σκάλα περνούσε από κάτω, προπύλαιο μυστηριώδες, κάποιου ναού εξαφανισμένου.

Τόν θαύμα, μουμούρισε ο Φέλις, είνε ότι αυτό έδώ δεν είνε καθόλου περιβόλι, μά μία γή καλλιεργείας και συγκομιδής. Αύτες οι πελώριες είνε ριζώνες. Αύτά τή περτέρια λαχανόκηποι... Στην Εύρώπη, τή χοράφια σαν αυτό έδώ είνε πολύ άσχημα. Μά, οι καλλιεργηται αυτές της νεραϊδένιας χώρας δεν μοιάζουν με τούς δικούς μας.

Άφογκράστηκε. Πάνω από τόν κεράλι του, τή μπαμπού τραγουδούσαν στήν άνιμο...

Ο Φέλις άκίνητος άπολάμβανε τώρα τή λεπτή γλυκύτητα της ώρας και τούς μέρους. Μπροστά του, στο όρκο, ένας κουρνούμας πέρασε. Μία μουσιή πήγανε μπροστά νοηλική και χαλαρωμένη.

—Στ' άλθβεια, στ' άλθβεια—σέφτηκε ο Φέλις,—θα ήσαν κρίμα αυτός ο τόπος ό τόσο άρσας και γοιτευτικός από τής νεραϊδένιας χώρας δεν μοιάζουν με τούς μπότες.

έπικριτούσε τώρα μία καταγιά γκριζόχρωμη, μόλις όρατη ανάμεσα στή μολυδοχρώμα σύννεφα.

—Αυτός ο καρός δεν μοιάζει και τόσο με τόν ήλιο τού Τραφάλγκαρι! παρατήρησε ο καρίος ο Φέργκαν. Στο Τραφάλγκαρι ο ήλιος κρύφτηκε άμέσως μόλις άποραίστηκε ή ναυμαχία κι' ή νίκη, και μόνο κατά τόν θρόδο έξότασε μία τρικυμία... Μά παρ' όλ' αυτά, έλπιζω πως και οεις θα κερδίσατε τή ναυμαχία.

—'Υπερφολικά καλά ιδέα έχετε για μιά διαμαρτυρία ή ο μαρκήσιος. 'Η ψηλές καμινάδες τών πολεμικών έξερνοσαν κατά διαστήματα παχείες στήλες καύρου καπνού, τις οποίες ο αέρας μεταμόρφωνε παρεμβύς σε καπνοστροβίλους. Κ' ή θάλασσα, σκοτεινή ήδη, σκεπνίσταζε περισσότερο άτανακλώντας τόν καπμό αυτόν σε μακρούλες πελιδνές γραμμές.

Ύποχωρώντας ως τόν πυρήσιο ο 'Αγγλος πλοίαρχος άκούμπησε έκει τή ράχη του: —Πότε θα κλειστήτε σ' αυτό τόν χαλυδώνο κουτί, Γιορίζκα; ρώτησε. 'Αφού λως είνε ή θέσις σας της μάχης, έ;

—Μάλιστα... 'Εγώ κυβερνώ αυτόν τόν πυρήσιο... Σε λίγο θα κλειστώ μέσα του.

—Θα ρβώ να σας έπισκεφθώ, αν μου τόν έπιστρέψετε...

—Θα μου κάνετε μεγάλη τιμή... Βασίζομαι στην υπόσχεσι σας... 'Α, να, ο καμμοίρας...

—Εδειχνε στον όρίζοντα κι' άλλες καμινάδες πολεμικών, μόλις όρατες άκόμη, ή οποίες φανότανσαν μά ξεφάνισαν από τή θάλασσα δυο-δυο ή τρεις-τρεις. 'Α, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

—Θα μείνουμε έπισκεφτής... Συμφωνώ, ρώτησε ο Φέργκαν. —Βεβαίως! Αλλά τή διαταγή επιχειρήσεων... 'Απλός σχηματισμός φάλαγγος, τή θορηκτά μπροστά, τή θορηκτά—καταδρομικών καταδρομικών μέσως ύστερα ξεφάνισαν τή κατάρτινα και τή θάλασσα. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθώδν άκαλοφύδων πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύδως άμέσως τόν καπνικό τών 'αχηματισμώ μάχης'.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
ΤΟ ΧΕΡΙ

Ώραίο είσαι μέτωπο,
που λάμπεις από αγνότη.
Ροδακινένια μάγουλα
όλο δροσιά και νειότη,
Στόμα που μέσ' στη ζάχαρι
μάς δίνεις το φαρμάκι,
Λαχταριστέ χιονόλαιμα,
κυματιστό κορμάκι.
Κι' εσείς μαλλιά, που πιάνετε
μέ τ' αγουρά πλεμμάτια,
Κι' εσ'ς που σαΐτεύτε
μέσ' στην καρδούλα, μάτια.
Ώραία είσθε, αθάνατα!
Μά το δικό μου άστέρι
Δέν εισθ' εσείς, ό άμωρφίες,
δέν εισθε: Είν' ένα χέρι!
Χέρι που πάτε ή προκοπή
και πότ' ή έλεημοσύνη

Τόχουν ή μιά γιά να βοηθή
κι' ή άλλη γιά να δίνη.
Χέρι 'σά μάγισσας ραβδί
που δ,τι 'γγίζη ανθίζει,
Και γιά να κάνη το καλό,
άκόμα ν' ασχημίζη.
"Ω, χέρι, του πτωχού χαρά
και του σπιτιού καμάρι,
'Ατίμητο παρθενικό,
κρυφό μαργαριτάρι:
Μη φύγης από πάνω μου,
Μη λείψης απ' εμπρός μου,
Κι' δόγηας τον άνήξερο
μέσ' στη νυχτιά του κόσμου.
"Αστρο στούς μάγους έδειξε
το δρόμο του Μεσσία.
"Ω, χέρι, δείξε μου κι' εσύ
που είν' ή εύτυχία!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Θέλω να χτίσω ένα σπιτάκι
στη μοναξιά και στη σιωπή,
Ξέρω μιά πράσινη ραχούλα
δὲ θά το χτίσω εκεί.

Ξέρω στη χώρα τη μεγάλη
τόν πλούσιο δρόμο τόν πλατό,
μέ τ'α παλάτια και τους κή-
(πους)

δὲ θά το χτίσω εκεί.
Ξέρω το πρόσχαρο άκρογιάλι,
όλο το κύμα το φιλεί,

κρινόσπαρτ' είνε ή άμμουδιά
(του)

δὲ θά το χτίσω εκεί.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Καθόμαστε σάν πάντα οι δύο
Βράδυ στο σπίτι' αντικρυνά
(της)

Γυρμένος ήμουν στο βιβλίο
Κι' ήταν σκυμμένη στη δου-
(λειά της)

Και το θιβλ'ο αυτό ήταν στί-
(γοι)

Ψυχή από λάμψη και άρωμα
(νία)

"Ετσι εκεί τ' άνοιξα στην τύ-
(χη)

Και να τί διάβασα: "Είπα
(χία)

Λουλουδι, σε ποιά χώρ' άν-
(θίσεις)

Σε ποιά γιάλύ μαργαριτέρι;
'Αστέρι, ποιες περιές φωτί-
(σεις)

Και ποιες καρόεις, ο'ράνια
(χέρι)

Πού, Χερουβείμ, φτερά ά-
(πλώνεις)

Νεράτσα που δροσολογίεσαι;
Είσαι διαμάντι και δὲ λυά-
(νεις)

"Η καταχνιά'σαι και σκορπι-
(σαι)

"Αδης, παράδεισος σε κρύ-
(ζει)

Στόν κόσμο ή στην έρημία,
Μέσ' σε παλάτι ή σε καλύβη,
Πέσ' μου, που βουσκεύ' (Εύτυ-
(χία)

Δίχως τ'α μάτια απ' τη δου-
(λειά της)

Νά τ'α σκώση, 'Εδὲ! άπε-
(κρίθη)

Τρεμουλαστή με τη λαλιά της
Μιά μουσική στο σπίτι έχοθ'η,
Κι' ένα καρδιόχτυπο με πιά-
(νει)

Κι' άμύλητη λαχτάσα αφνί-
(δια)

Γιατί πὼς άκουσα μὸς άόραη
Τὴν Εύτυχία, την ίδια!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

στον, ως πού να παντρευθ' ή κανέναν άλλον!
"Ο Φρέντ άναστένανε, Σκεπτόταν πόσα άπρόοπτα μπορούσαν
να συμβούν, στο μεταξύ, "Η μόνη έλπίς του ήταν, είπε στην πο-
νήχουχη Μαρκησία, ή οποία τὸν άκουγε με τόσο καλώςωνη, να
μπορούσε να συνάτηση γρήγορα την άγαπημένη του.

"Όταν ο Φρέντ σηκώθηκε να φύγ'η, ή Μαρκησία είπε:
"Σ'ας είμαι ευγνώμων, κύριε Ράγκσον, και δὲν θ'ά ξεχάσω
εσα μὸς έμπιστευθήκατε. Μ' δλη την καρδιά μου σ'ας εύχομαι
καλή επιτυχία στην άγάπη σας!

Κι' αλήθεια, ή Μαρκησία δὲν λησιμόνησε! Τουλάχιστον αὐτὸ
ύπέθεσε ο Φρέντ, όταν την έπομένη, από τὴ ναυαρχίδα, έλασε
τὴ διαταγή ν' αναχωρήσει άμέσως γιά την 'Αγγλία μ' ένα φά-
κελλο, έγγράφων έμπιστευτικὸν γιά τὸ Υπουργείο τὸν Ναυτι-
κὸν. "Η διαταγή έπρόσθετε πὼς ο ύποπλοίαρχος τὸς άγκυρῶς
θ'ά θρискόταν εν άδειά μέχρι νεωτέρας διαταγής.

Μαρκησίας;

—Τι ώρα έπέστρεψες; τὸν ρώτησε ο πλοίαρχος, αντί άλλης
ἀπαντήσεως.

—Στις ένδεκα! Σ'άν καλὸ παιδί! είπε ο Φρέντ και γέλασε.

—Λοιπὸν δὲν έμαθες τ'α νέα;

—Ποιά νέα;

—"Οτι έκλάπη τὸ μαργαριταρένιο περιδέραιο τῆς Μαρκησίας.
"Ένα κόσμημα άνυπολογίστου αξίας, ως φαίνεται!...

—Διάβολε!!... μουρμούρισε ο Φρέντ σκεπτικός.

—Ναι! "Η κλοπή έγινε μεταξύ τὸν δέκα κι' ένδεκα. Τὸ μέγα-
ρο άναστατώθηκε. 'Αστυνομία, λιποθυμίες γυναικῶν, φωνές και
φασαρίες... Τέλος μάθαμε πὼς συνελήφθη κάποια γυναίκα...

"Ο Φρέντ δὲν στάθηκε ν' άκούσει περισσότερα "Έσπευσε κάτω,
στην καμπίνα του και φώναξε την δρντινάντζα του.

—Τζόνσον, είπε ο Φρέντ. Χθὲς τὸ βράδυ κάτι έλεγες γιά μαρ-
γαριτάρια. Τί έγιναν;

—Εδὸ σὸ σуртάρι τὸ έβασα, σέρ.

"Ο ναύτης άνοιξε τὸ суртάρι και έβγαλε από μέσα τὸ περιδέ-
ραιο. Μ' ένα βλέμμα, ο Φρέντ άντελήφθη τὴ γνησιότητα τὸν
μαργαριταριῶν και περίεργος ρώτησε:

—Πού τ'α βρήκες. Τζόνσον; Δείξε μου τὸ κοστούμι!

"Ο ναύτης ζετούλιξε τὴ φορεσιά του Σείχη, κι' έδειξε στὸν
κατάπληκτο νέο μιά άκρη τὸ κοστούμιού, ή οποία ήταν δι-
πλωμένη και ραμμένη με τέτοιο τρόπο, ὡστε να σχηματίζη μιά
βαθεία και οίγουρη τσέπη.

"Ο Φρέντ πήρε τὸ περιδέραιο κι' έσπευσε στη γέφυρα, έξη-
γῆσε τὸ παράξενο γεγονός στὸν πλοίαρχο και πέντε λεπτα κα-
τόπιν τραβούσε ίσια γιά τὸ σπίτι τῆς Μαρκησίας.

"Η Μαρκησία τὸν δέχτηκε άμέσως. Μαζύ της βρισκόταν ο'
ναύαρχος Σέρ Τζὼν, ο διευθυντῆς τῆς 'Αστυνομίας και δυὸ μυ-
στικοί άστυνομιοι.

—Σ'ας έφερα τὸ περιδέραιό σας! είπε άμέσως ο Φρέντ, κι'
έδωσε τὸ κόσμημα στὴν Μαρκησία.

—Μάντερε ντὲ ντιός!... Τ'α μαργαριτάρια! φώναξε ή Μαρ-
κησία με τρελλή χαρά. Πὼς βρέθηκαν στ'α χέρια σας, κύριε;
Δὲν ένισώ!

—Πήρε μας σύντομα πὼς βρέθηκε αὐτὸ τὸ περιδέραιο στὴν
κατοχή σας, κύριε Ράγκσον, διέταξε ο σέρ Τζὼν.

"Ο Φρέντς διηγέθηκε πιστὰ τ'α γεγονότα τῆς προηγούμενης
θραύσας. Τέλος, ο διευθυντῆς τῆς 'Αστυνομίας είπε:

—"Ο καταστηματαρχῆς, ο οποίος σ'ας προμήθευσε τὸ κοστοῦ-
μι είνε μέλος τῆς συμμορίας. Γι' αὐτὸ είμαι βέβαιος, κι' ή νέα
με τὴν οποία χορέψατε χθὲς τὸ βράδυ, είνε μιά επιτήδεια γνω-
στη κλέφτρα, ή οποία κατορθώνει και ξεφεύγει κάθε τόσο από
τ'α χέρια μας με πολλή τέχνη. "Αν τὴν ίδιητε, θ'α τὴν άναγνωρί-
σετε:

—'Ασφαλῶς! είπε ο Φρέντ.

Τότε ο διευθυντῆς διέταξε έναν από τὸς άστυνομικούς ν'ά φέ-
ρουν τὴ νέα που είχαν συλλαβεί. Σὲ λίγο, δυὸ άστυνομικοί
μπήκαν στὸ σαλόνι με μιά κοπέλλα, ώμορη σάν μαντόνα. "Ο
Φρέντ τὴν άναγνώρισε άμέσως. "Ήταν ή νέα με τὴν οποία είχε
χορέψει. Τ'α βλέμματα τὸν δυὸ νέων άντικρύστηκαν κι' ο Φρέντ
θυμήθηκε τὴν ύπόσχεσί του.

—Δὲν γνωρίζω τὴ σενορίτα! είπε μ' άπάθεια.

—'Αδύνατον! Είνε άναμφισβήτητο ότι χορέψατε μαζί της!

—Λυπούμαι! Μά δὲν γνωρίζω τὴ σενορίτα.

—'Αλλά, κύριε, σκεφθῆτε! Ξέρουμε θετικά πὼς αὐτὴ είνε ή
κλέφτρα. "Αν δὲν τὴν άναγνωρίσετε, θ' άναγκασθούμε να τὴν
άφήσουμε ελεύθερη, γιατί δὲν έχουμε θετική απόδειξη έναντιον
της... Θά μάς ξεφύγῃ πάλι. Τὸ παιχνίδι της θ'αίχε πετύχει άν
είχατε έπιστρέψει τὸ κοστούμι, μετὰ τὸ χορὸ, ὅπως ε'χατε συμ-
φωνήσει με τὸν καταστηματαρχῆ. "Η βία σας ν'ά έπιστρέψετε
στὸ πλ'σ'ο σας, χάλασε τ'α σχέδιά τους... 'Απόδειξτε ή τσέπη,
που δὲν δικαιολογείται στὸ κοστούμι αὐτό!... Λοιπὸν, κύριε;

—Φίλε μου, είπε ο Φρέντ λίγο άνυπόμονα, σ'ας είπα πὼς δὲν
τὴν γνωρίζω!

—Μὰς ξεφεύγει πάλι, ή άθλία! μουρμούρισε ο διευθυντῆς
φορκισμένος.

—Όταν βρέθηκε ο Φρέντ, μόνος του με τὴ Μαρκησία και τὸν
Σέρ Τζὼν, εκείνη τὸν εύχαρίστησε θερμὰ και παρακάλεσε τὸν
ναύαρχο ν'ά έπιτρέψῃ στὸν Φρέντ να γευματίσῃ μαζί της. "Ο
Σέρ Τζὼν έδωσε πρόθυμα τὴν άδεια.

"Όταν έμειναν μόνοι τους, ή Μαρκησία είπε, κυττάζοντας τὸν
νέο κατάστα:

—Φερθήκατε ίπποτικά, σπέναντι σε μιά γυναίκα, κύριε Ράγ-
σον, κι' έκτιμῶ τὴ συμπεριφορά σας...

Κατόπιν ή Μαρκησία, χωρίς ν'ά έπιμείνη περισσότερο, 'άλλα-
ξε θέμα ομιλίας και με τέχνη τὸν ρώτησε γιά ζητήματα άτομι-
κά του. "Ετσι ο νέος ξεθαρρεμένος, εξέφρασε τὸν πόνο του και
τὴν άπογοήτευσί του, γιατί δὲν θάβλεπε τὴ Παμέλα γιά μῆνες
όλοκληρους. 'Αμολόγησε τὴν άπελπισία του, γιατί ή νέα, πὸς
τόσο άγαπούσε, είχε άρνηθῃ να γίνῃ γυναίκα του.

—Νά έπιμείνετε, φίλε μου! είπε ή Μαρκησία. Ποτὲ μὴν πα-
ραδεχτήτε τὸ "Οχι! μίας γυναίκας ὡς τελειωτικό... Τουλάχισ-

ρῆς. 'Ικαί κάθε τόσο σάπαινε, έπειτ' από τὶς πρώτες λέξεις και γέλοδς τότε σα-
λεύοντας τὸ κεφάλι της, σὰ ν'ά ἦθελε ν'ά πῇ, ότι δὲ' αὐτὰ πραγματικά δὲν είχαν
καμιά σημασία κι' ότι ή εύτυχία ή ή δυστυχία μίας ἀπῆς μουσιε δὲν εξίζε τὸν
κόπο ὡστε ν'ά ζητήη κορείς πληροφορίες γι' αὐτή...
—Φόρεμα άνοιχτό, ψυχρὴ κλειστή! ψιθύρισε ο φέλις. Νὰ τί άνατρέπει τὴν ἡλικιή
τὸν τιμὸν καρδὸν τῆς. Εύρωπης, μάς, που είνε πάντοτε έτοιμὲς ν'ά κάνουν άνάσσει
τῆς πὸς μουσικῆς ψυχολόγους τους. Στὴν Εύρώπη, ή ουστολή προορίζεται μόνο γιά
έξωτερική χρήση... Ένὸ δέδο...

'Αστόνο, κ' οι πὸς ν'άειστε ψυχῆς άνοιγ'ι! κάποτε ὅταν πῆσαι κορείς άπρόο-
πτα στ'α πὸς μουσικά τους έλασῆρια. "Ο φέλις, έντελὸς τυχαία σπῃ συνομιλία, άνα-
φερε τὴν πὸν 'Οζκά, ὅπου ή 'Ελζάβη' είχε άκνηρωθῆσῃ έξη μῆνες προτίτε-
ρα. Κ' ή μικρὴ φρόνιμη κ' επιφύλακτικὴ κοπέλλα, άκούοντας αὐτὸ τ' άνοις, ά-
ποηιοποιήθηκε τόσο, ὡστε άνακρίχθηκε και είπε:

—Χέ!... 'Οζκάς!...

—"Ο φέλις τὴ ρώτησε με τὸ θάλλημα. 'Εκείνη τοῦ εξήγησε κάπως υπερδεδειμένη:
—'Πήγαινα σχολὴ σπῃ 'Οζκάς...

Κ' έπειτα από μιά μικρὴ σιωπή, πρόσθεσε:
—"Όταν ή μητέρα μου με πούλησε, άποβῆρκα πὸν...

Τὸ πρόσωπό της είχε ουσιαστῇ αἰδίστασα. Μὰ θεατὴ αἰλήν θόλωνε τ'α λαιπὰ
τῆς μῆτια, μιά λυγρὴ ρυτίδα χαράχτηκε σπῃ γωνία τοῦ στοματός της. Μὰ τὴν ἴδια
κιάδα στυμῇ, με μιά έκπληκτικὴ προσπάθεια έδωξε τὴ φωνή πονεμένη γκρίμ-
τος και με άποφασῃ χαμογέλασε.

"Ο φέλις πήρε τὸ χέρι τῆς κοπέλλας που δὲν ἦταν άκορημο και τὸ φίλησε, δχι
χωρὶς αἰδίστασι.

—Είδα, σὺλλογνίζεταν, παλινά έπιπὰ, που ή εργασία τους άνταπροσώπεισε δέκα
χρόνια έφῆς ενός τεχνίτου. Καί θεαίματα αὐτὰ τ'α έπιπὰ. Μὰ αὐτὸ τὸ χαμόγελο,
στὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς αὐτῆς ύμπερίας, πόσους αἰῶνες, τάχα άνταπροσώπεισε
ένος πολιτισμοῦ που είχε προορισμὸ τὸν ἥρωισμό και τὴ Χάρι!

Γρήγορες σκέψεις περιόδων από τ'α ἡρώισμό και τὴν Χάρι!

—"Ο Τσέου Πέ-ι, είπε με δυνατὴ σχεδὸν φωνή, θ'ά παραδεχόταν ίσως ότι αὐτὸς
ὁ πολιτισμὸς δέξεται ν'ά σωθῇ, αἰδέφωρο με πὸς μέσον...

XXIV

"Ο φέλιςλος ἦταν πὸν μακρὺς και πὸν στενός, σφραγιωμένος με θουλόκερι.
"Ο φέλις, άπό έπισσε τις σφραγίδες, έβγαλε από μέσα ένα φύλλο μεταξοῦ τοῦ χαρ-
τιοῦ, διηλεκμένο δώδεκα ή δεκαπέντε φορές. Τὸ χαρτί αὐτὸ ζεθαλκωνόταν, ὅπως έ-
τυλινετα, ένας πῆσπος και ή έπιστολή, όπο,ορπειμένη γ'ολυικά, είχε καθ'αλληρ-
φήν με χροσῆρας και με σινικό μελάνι από ένα χέρι, πὸς έπιδέλω ν'ά χαράξῃ τοὺς
χαρακτῆρες τοῦ Κοιμφοκίου από τ'α γράμματα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ αἰφωβήτου.

Και ο φέλις δίδεσσε τ'α εξής:

«'Επιστολή τοῦ άμωβῆς Τσέου Πέ-ι πὸς τὸν Φέιν Τά— Τζέιν (φέλις), τὸν μενέον
δυναστέον, ἡγῆλιν μέλις τῆς ένδύσων 'Ακωδῆμίας τοῦ βασιλείου Φου—'Ανγ—σῃ
(Ταλλίς).

"Ο μακρότερος αἰδέφας σας Τσέου σῆς χαισάτε έδωκίαις. Ζητῆει με δέκα γιάνους

—Μαζὸ πούλ, μαζὸ πούλ πὸς πῆς;
—Πῶς σὸ δονὸ Σέινγε γιά να πῶ
Θά πῶ ένα ψινιτόν, θ'ά πῶ δυὸ!...

—Οι πατέρες τους ή οι άδελφοί τους πολέμοῦν ίσως σήμερα έναντιον τοῦ Ρο-

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΡΙΜΟ ΚΑΡΝΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μια συνέντευξη του 'Αμερικανού δημοσιογράφου Τζωρτζ Μάντλεϋ με τον πρωταθλητή της Εύρωπης, 'Η έντυπώσεις του Πρίμο Καρνέρα από το Νέο Κόσμο. 'Η όμορφη καμαριέρα του ξενοδοχείου του και το στοίχημά της. Μία επίσκεψις στους 'Λευκούς πάνθηρες'. 'Η εξομολογήσεις του πρωταθλητού για τη Μύρνα Λού. Έρωτες και έργια. Γιατί νίκησε ο Μάξ Μπάερ.

ΥΤΕΣ τις μέρες κάνει το γύρο της Εύρωπης ένα από τα καλύτερα έργα της 'Αμερικανικής παραγωγής, το φίλμ «Ο άνδρας που Κάθε μιά Ποθεί», στο οποίο πρωταγωνιστεί η Μύρνα Λού κι' ο Μάξ Μπάερ. Το πρωτότυπο αυτού του έργου, είναι ότι χαρίζει στους θεατές δραματικές στιγμές συγκινήσεως, γιατί παρουσιάζει ολόκληρο τον πυγμαχικό αγώνα του Πρίμο Καρνέρα και του Μάξ Μπάερ. 'Ο πρωταθλητής της Εύρωπης κι' ο πρωταθλητής της 'Αμερικής, ύστερ' απ' αυτή τη γιγαντομαχία, ανεκπρόληπτα ισόπαλοι κι' ο καθείς διέτηρε τον τίτλο του και την αδαμαντοστόλιστη ζώνη του. Και ο Πρίμο Καρνέρα, έπειτα από μία ένθουσιώδη παραμονή στο Νέο Κόσμο, ξαναγύρισε στην 'Ιταλία, με την έλπιδα ότι σε μία προσεχή «συνάντησι» με τον Μάξ Μπάερ θα έχη καλύτερη τύχη.

Ποιες όμως είναι η έντυπώσεις του διασημού πυγμαχού από το Νέο Κόσμο; Ποιά είν' η γνώμη του για τις γυναίκες της 'Αμερικής; Αυτό θέλγει να εξακριβώση ο Τζωρτζ Μάντλεϋ, ο άπεισταλμένος του περιοδικού «Μάτς» της Νέας Υόρκης, ο οποίος συνόδευσε τον Πρίμο Καρνέρα ως την 'Ιταλία. 'Υστερα λοιπόν από τις συγκινήσεις της επιστροφής, όταν ο διάσημος πυγμαχός κλείστηκε στο μικρό εξοχικό σπίτι του για να ησυχάση, τον έπεσε κείνη κατάρθωση να τον πείση να γράψη το ακόλουθο άρθρο για το «Μάτς», το οποίο σήμερα κάνει τον γύρο των αθλητικών περιοδικών του Νέου Κόσμου κι' έχει τον τίτλο «'Η περιπέτειες του Πρίμο Καρνέρα στην 'Αμερική». 'Ιδού λοιπόν τι εξομολογείται ο πασίγνωστος πυγμαχός:

«Όταν πάτησα το πόδι μου στη χώρα των ούρανο-υστερών, ο ήσυχος κι' αφοσιωμένος μαντζέρ μου, που πάντα μου μιλούσε μ' εξαρετική ευγένεια, άλλαξε ξαφνικά διαγωγή απέναντί μου:—

—Πρίμο, μου είπε, θέλω να μου υποσχεθής ότι θα μ' άκουεις τοφλά. 'Ετσι μονάχα θα δεχθώ ν' αποδιδοσθώ στο Νέο Κόσμο. 'Η 'Αμερική έχει συγκεντρωμένους όλους τους πειρασμούς κι' όλα τα θέλητρα της Εύρωπης. Λατρεύει κυριολεκτικώς τους πρωταθλητάς και τους θεωρεί έθνικούς ήρωες.

—'Αν δεν ακολουθήσης τις οδηγίες μου, δεν σου εγγυώμαι ότι μπορείς να βγής νικητής απ' αυτό τον αγώνα.

—Δεν σε καταλαβαίνω, του απάντησε. 'Εξηγήσέ μου τι θές να πής.

—Νά μη κάνης γνωριμιές έξω από το «ρίγκ», μου είπε με σοβαρότητα. Νά φοβάσαι τις γυναίκες και να μη δεχθής ποτέ να βγής μόνος σου από το ξενοδοχείο.

—Είμ' αρκετά δυνατός, του φώναξα κι' οι 'Αμερικανοί σέβονται τους ανθρώπους, που έχουν γερά χέρια. «Ωστε, μην ανησυχής και θα τα καταφέρω».

—Είσαι ξεροκέφαλος! φώναξε. Κι' ο Θεός να βάλη τα χέρια του για να μπορείς να πάρης τα πόδια σου, όταν θα γυρίσουμε στην πατρίδα.

Τώρα που ήσυχασα από τις περιπέτειες αυτού του ταξιδιού, πρέπει να σάς πω ότι ο μαντζέρ μου είχε δίκιο. 'Αλλά που μπορούσα να φαντασθώ αυτά τα καταπληκτικά πράγματα που μου συνέβησαν; 'Ακούστε μερικώς από τις ιστορίες, που μου σκάρωσαν οι θαυμαστά κι' η θαυμαστές μου και θα με δικαιολογήσετε.

—'Αρχισαν από το πρώτο κιόλας βράδυ της αφίξεώς μου.

—'Ηταν δέκα η ώρα, όταν πήγα να ησυχάσω στο δωμάτιό μου. Μία καμαριέρα εξαρετικής όμορφιάς, μου άνοιξε την πόρτα, άναψε το φως, μου έστιαξε άλλη μία φορά τα μαξιλάρια

του κρεβάτιού μου κι' έπειτα ήρθε κοντά στην πολυθρόνα, που είχα ξαπλώσει, κάθισε κατ'αγής και μου είπε μ' απόλυτητα:—

—Μίστερ Καρνέρα, ακουμπήστε το πόδι σας στο γόνατό μου, για να σας λύσω τα παπούτσια.

Κύτταξα τα λεπτά και μανικουρισμένα χέρια της και τις τενερασίες... μασούνες που φορούσα.

—Ευχαριστώ, της είπα, θα τα λύσω μόνος μου. 'Αλλωστε, είναι τόσο λεπτά τα δάχτυλά σας, ώστε δεν θα τα καταφέρουν.

—'Εκείνη όμως επέμενε τόσο πολύ, ώστε στο τέλος την άφησα να με περιποιηθί. Παιδεύτηκε μισή ώρα για να λύση το καθένα. Είχε κοκκινίσει, ανατέναζε, δάγκωνε τα χείλη της και κάθε τόσο μου χαμογελούσε. 'Εβαλε όλη τη δύναμή της για να τα τραβήξη από τα πόδια μου. Δεν άργησε φυσικά να ξεπλώσθ' η νάσκιλα σ'ό χαλί. Τη λυπήθηκα. Την σήκωσα σαν πούπουλο και την έβαλα να καθήση σ' ένα καναπέ.

—'Χτυπήσατε πουθενά; τη ρώτησα ανήσυχος.

Μου έδειξε μ' ένα μορφασμό πόνου τον ξεδαρμένο άγκωνα της. Χωρίς να ξέρω τί κάνω, έσκυφα και τον φίλησα. Μά την ίδια στιγμή δέχτηκα ένα τόσο δυνατό χαστούκι, που τα μάτια μου πέταξαν σπίθες. 'Η όμορφη καμαριέρα είχ' εξαγριωθή:—

—Είσαστε κι' εσείς, όπως όλοι οι άνδρες. Κρίμα! Μου χαλάσατε την πιο όμορφη περιπέτειά μου! μου είπε, κλαίγοντας από το πείσμα της.

Και μ' αυτά τα λόγια έφυγε τρέχοντας από το δωμάτιό μου. Δεν την ξαναείδα πεία. Την άλλη μέρα έμαθα ότι η όμορφη καμαριέρα μου ήταν η κόρη του βιομηχάνου Λούις Τένφελντ.

—'Η μίς Τένφελντ, λοιπόν, είχε βάλει στοίχημα με τις φίλες της ότι θα κατάρθωνε να εξακριβώση αν συγκινούμαι ή όχι από τις γυναίκες. 'Αν δέ ήμουν όπως κι' οι κοινοί θνητοί, θα μου έδινε ένα ήχηρότατο χαστούκι. Και φυσικά, αφού είμαι κι' εγώ άνθρωπος, τις έφαγα από μία γυναίκα.

—'Ενα πρωί πάλι, στο χάλ του ξενοδοχείου, ενώ ο μαντζέρ μου ήταν απροχολημένος με την άλληλογραφία μου, είδα δύο αστυνόμους να με πλησιάζουν.

—'Ακολουθήστε μας, μου είπαν μ' ευγένεια. Σας θέλει έπει γόντος ο διευθυντής της 'Αστυνομίας. Πρόκειται για την ασφάλειά σας. Μη χάνετε ούτε ένα λεπτό. Δεν πειράζει, θα είδοποιήσουμε τηλεφωνικώς το μαντζέρ σας.

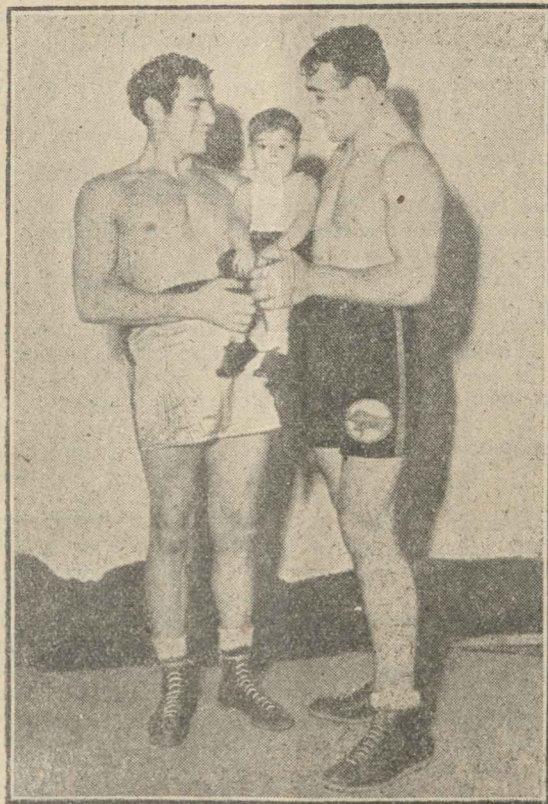
Και πριν να τους απαντήσω, μ' επιβίβασαν σ' ένα αυτοκίνητο, το οποίο ξεκίνησε με λιγνυώδη ταχύτητα. Μετά μία ώρα, σταμάτησε τέλος μπροστά σ' ένα μέγαρο. 'Ενας μεγαλοπρεπής υπηρέτης με μπλέ λιθρέα άνοιξε την πορτίερα τ' αυτοκινήτου, υποκλίθηκε και μ' ωδήγησε στο εσωτερικό του μεγάρου. Σέ κάθε σκαλοπάτι, στεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα ένας λακές, βαρύτιμα χαλιά έπνιγαν τον κρότο των βημάτων μας κι' η ευρύχωρος αίθουσα του ήταν στολισμένη με ζωγραφικούς πίνακες κι' αγάλματα μεγάλης αξίας.

Οι αστυνομικοί στάθηκαν ύστερ' από λίγο μπροστά σε μία βιβλιοθήκη και πάτησαν ένα ηλεκτρικό κουμπί. Την ίδια στιγμή εκείνη υπεχώρησε κι' είδα έναν κατάφωτο διάδρομο.

—Πολύ παράδοξος είν' αυτός ο διευθυντής της 'Αστυνομίας, σκέφτηκα. Τό σπύτι του μοιάζει μάλλον με καταφύγιο μοντέρνου ληστών.

—'Ενα δαιμονισμένο κουδούνισμα, ανήγγειλε την άφιξή μας. Και ξαφνικά οι συνοδοί μου άνοιξαν μία πόρτα πόρτα. Βρέθηκαν τότε σε μία αίθουσα συνεδριάσεων. 'Ενα πλήθος ανθρώπων σηκώθηκε από τις θέσεις του για να με χαιρετήσουν. 'Ο πιο ήλικομένος απ' αυτούς με πλησίασε, μου έσφιξε το χέρι και μου είπε:

—Οι 'Λευκοί πάνθηρες, σου εδχονται το «καλώς ήρθες» στην 'Αμερική. Είμαστε από τους πιο θερμούς θα-

Οι γίγαντες Μπάερ και Πρίμο Καρνέρα, κρατώντας ένα κοινό φωτογράφο του Σπίνκλι της «Μετρό».

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—'Η γνώμη του Λαμπρυγιέρ ότι ο έρωτας έρχεται ξαφνικά, δεν είναι καθόλου σωστή. 'Όλα στη φύση έρχονται έπειτα από κάτι άλλο, που προετοιμάζει τον έρχομό τους, σημειώνουν βαθμιαία ανάπτυξη και κατόπιν χάνονται σιγά-σιγά.

Πιο φωτεινή και δυνατή χαρά δεν υπάρχει για τον άνδρα άλλη από αυτή που αισθάνεται, όταν, έπειτα από μακρά άπουσία, αναπαύεται στη θερμή αγκαλιά της αγαπημένης του.

Ζωή = Έρωτας, και Έρωτας = Ζωή.

—'Η αγαθή ανάνησις μεταξὺ ενός έρωτος είναι η τελειότερη φίλια μεταξὺ ενός άνδρος και μιας γυναίκας.

—'Η γυναίκα δεν θέλει τίποτε άλλο από τον άνδρα που αγαπά, παρά μόνο γενναίωσιν και τρυφερότητα.

—'Ο έρωτας είναι μία φωτιά που διαρκώς αναζωογονείται. Είναι το φωτεινότερο, το ωραιότερο και υπομονητικότερο έργο της ζωής. Γι' αυτό μια και δυο αγάτες δεν αρκούν για να αναγεννήσουν η να καταστήσουν μία δυνατή ψυχή!...

—'Ο έρωτας είναι ένα ακάνθινο στεφάνι, που ανθίζει και σκεπάζεται με τριαντάφυλλα, όταν τα μαλλιά αρχίζουν ν' άσπρουν.

Δεν υπάρχει πιο φοβερός πόνος από αυτόν που αισθάνεται ο ερωτευμένος, όταν πρωταρχίζει ν' αμφιβάλλη για τη σταθερότητα και τη δύναμη των αισθημάτων της αγαπημένης του.

—'Αλλοίμονο σ' αυτόν που έχει τη δύναμη να κλείνη στην ψυχή του μόνο τον έρωτα, κι' όχι τη λησμονιά.

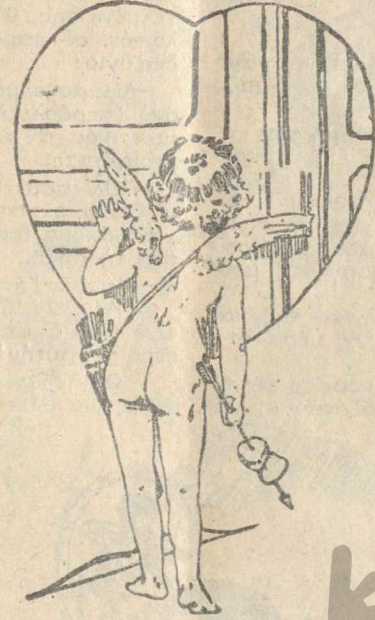
Το πιο μάταιο πράγμα στον κόσμο είναι να δίνη κανείς μία συμβουλή, όταν του την ζητάει ένας ερωτευμένος.

Από μόνο θεότητες υπάρχουν: ο έρωτας και ο θάνατος. Της λατρεύει με δέος!

—'Όλα τα πράγματα, όλες η αξίες της ζωής, γίνονται πρακτικότερες μέσα με την ημέρα και μόνο ο έρωτας των ποιητών χάνει διαρκώς την επαφή του με την γήινη ατμόσφαιρα.

Το ωραίο είναι και ήθελ και όφελιμο. 'Ο έρωτας είναι το ωραιότερο όδο της φύσεως. 'Οποιος τον άρνείται ή τον κατακρίνει, πρόκει να θεωρείται ως άνηθικος και βλαβερός στο χείος της ανθρωπίνης κοινωνίας.

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Εξ γυναίκες μπορούν να μιλούν ταυτοχρόνως και να συνεννοούνται θαυμάσια, ενώ δύο άνδρες είναι αδύνατο να συνεννοηθούν.

—'Ο κ. Έρωτας και η κ. Κρίσις έχουν πάρει από κοινό διαβήτι.

—'Όλες η γυναίκες θα ήσαν τίμιες, αν ήσαν εδυνατισμένες. Και θα ήσαν όλες εδυνατισμένες, αν ήσαν δυνατών όλες να είχαν καλούς άνδρες.

—'Η έλπις της γυναίκας μοιάζει με τις αλτίνες του ήλιου, τις οποίες σβήνει η αεραμική σκιά.

—'Πόσο διαφέρουν, με την αλήθεια, ο άνδρας κι' η γυναίκα. 'Ο άνδρας κρατάει καλύτερα το ξένο μυστικό από το δικό του, ενώ η γυναίκα κρατάει το δικό της μυστικό καλύτερα από το ξένο.

—'Η γυναίκα είναι πάντα φρονιμότερη από τα τετατομένα, ενώ ο άνδρας όχι σπάνια είναι μωρότερος κι' απ' το πιο ήλιθο ζώο!

—'Η γυναίκα δεν μπορεί να υποφέρει ένα πρόσωπο, το οποίο να μην είναι καλύτερο της στην όμορφη.

—'Αγαπάτε τις γυναίκες και μη προσπαθήτε να τις καταλάβετε.

—'Αγαπάτε τις γυναίκες και μη προσπαθήτε να τις καταλάβετε.

Μεταξὺ των γυναικών δεν υπάρχει φίλια.

μαστάς σου, γιατί η γροθιά είναι το σύμβολό μας! 'Ελπίζω δέ να συγχωρήσης το μικρό ψέμμα που μεταχειρισθήκαμε για να σε φέρουμε στη Λέσχη μας.

—'Επειτα με παρεκάλεσαν να τους δώσω μερικά μαθήματα της τέχνης μου. Πράγμα που το έκανα ευχαρίστως. Κατόπιν έπαιαν στην ύγεια μου πολλές μποτίλλες σαμπάνια και με παρέδωσαν πάλι στους δυο αστυνομικούς, για να μ' οδηγήσουν στο ξενοδοχείο μου. Αλλά τη φορά ήταν μαζί μας κι' η φίλη του αρχηγού των 'Λευκών πανθήρων». 'Ηταν μία γυναίκα εξαρετικής όμορφιάς, που μ' έκανε να στείλω... περίπατο όλες τις συμβουλές του μαντζέρ μου. Πέρασα μαζί της μία υπέροχη μέρα, έχοντας έννοειται την άδεια του αρχηγού των παραδόξων κακοποιών. 'Όσο για τον άτυχο προπονητή μου, τράβηξε τα μαλλιά του από την απέλπισία του.

Και τώρα θα σας διηγηθώ την πιο όμορφη περιπέτειά μου με τη Μύρνα Λού, την χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του έργου του φίλου μου Μάξ Μπάερ. 'Ηταν η πιο παράδοξη γυναίκα που έγνωρίσα. Με θαύμαζε για τη δύναμή μου, με και με φοβόταν.

—Είσαι εν' άγριο θηρίο! μου έλεγε όταν τύχαινε να μ' επισκεφθή την ώρα που γυμναζόμουν.

—'Εγώ, για να διασκεδάσω, τη σήκωνα με το ένα χέρι μου και τη χόρευα σαν μικρό παιδί. 'Η Μύρνα Λού θυμωμένη, με χτυπούσε στο στήθος, με δάγκωνε στα χέρια και μου τραβούσε τα μαλλιά. Μία μέρα μου είπε σοβαρά:

—Θα σε παντρεύομαι, αλλά φοβάμαι μήπως με λυώσεις καμιά φορά μέσα στα χέρια σου. 'Ο θυμός σου θα είναι τρομερός. 'Όσο για μένα, δεν σου υποσχομαι αλάνια πίστι και αγάπη. Αλλά τα αισθήματά είν' άγνωστα στην 'Αμερική.

—'Ο καθείς εδώ κάνει το κέφι του. 'Αν ήσουν λιγότερο δυνατός, θα μπορούσες ίσως να γ'νης σύζυγός μου. Μά όπως σου είπα, φοβάμαι τη... θηριωδία σου. Γι' αυτό καλύτερα να μείνουμε δυο φίλοι.

Πέρασα με τη όμορφη «βεντέτα» μερικές εβδομάδες... που μ' έκαναν να χάσω αρκετά κιλά από το βάρος μου! 'Ο μαντζέρ μου, για να δώση ένα τέλος σ' αυτές τις περιπέτειές μου, άναγκάσθηκε να μου κρύψη τα ρούχα κι' εγώ θέαα δεν τολμούσα να θυώ στο δρόμο με το κοστούμι της γυμναστικής. 'Ετσι μπόρεσε να με προγυμνάση για τον μεγάλο αγώνα. Μά τί τα θέλετε. 'Η 'Αμερική θα μου μείνη αλησμόνητη, γιατί δοκίμασα εκεί πέρα τις πιο όμορφες περιπέτειες της ζωής μου.

Κι' αλήθεια, ο Πρίμο Καρνέρα είχ' ένα πλήθος έπιστοδία με τα τρελλά «γκέκλς» του Νέου Κόσμου, τις έκκεντρικές «βεντέτες», τις διάφορες «βασιλίσσες» και τους τολμηρούς «γκέγκλες». Τό αποτέλεσμα είναι εύκολο να τα καταλάδη κανείς. 'Ο Πρίμο Καρνέρα δεν νίκησε τον Ισχυρό αντίπαλό του.

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

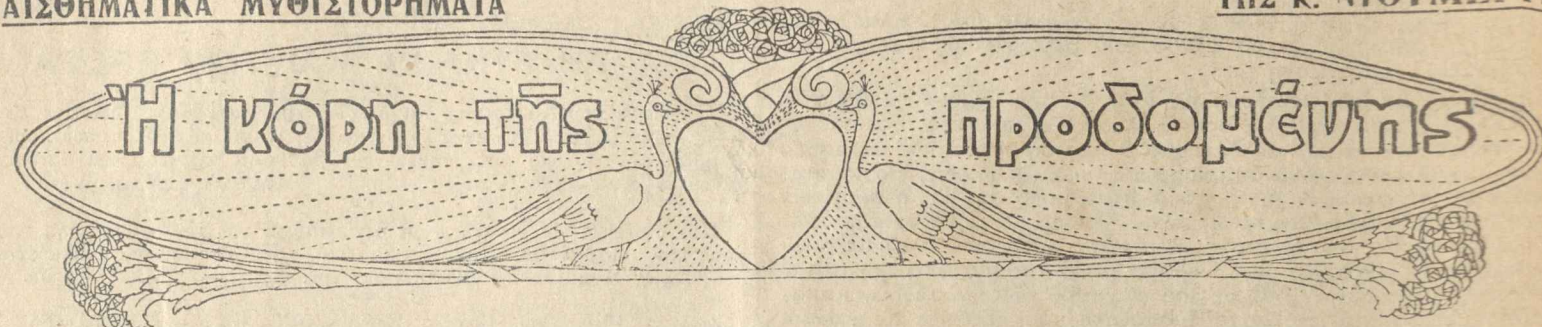
—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

—'Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της 'Αμερικής, που κατάρθωναν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον 'Ιταλό πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Αφού είν’ έτσι, είπε η Κλάρα, γιατί μου κρύψατε τόσο καιρό την αλήθεια;...

—Γιατί εν πρώτοις το ήξερα πώς θα σου φαινόταν κάπως δυσάρεστη κι’ έπειτα γιατί αυτοί οι λίγοι μήνες του πρώτου μου γάμου άφησαν στη μνήμη μου κι’ ανάμνησι άσημαντη...

Μιά κραυγή αγανακτήσεως ξέφυγε από τα χείλη της Κλάρας:

—Και το παιδί σας, τί το κάνατε;

Τα μάτια του Τζίλ σκοτεινιάσαν.

—Δέν το ξέρω καθόλου κ’ έτσι δέν μπορώ νά νοιώθω καμιά σιοργή γι’ αυτό. Κάνω απλώς τό καθήκον μου, συμμετέχοντας κατά τό μεγαλύτερο μέρος στά έξοδα της συντηρήσεώς του. Τί περισσότερο μποροῦν ν’ απαιτήσουν από μένα;

—Αυτό αποδεικνύει ότι δέν είστε και πολύ δύσκολος στόν τρόπο μέ τόν οποίο αντίλαμβάνεστε τό καθήκον σας, κύριε ντέ Σέμπρ.

—Και τί θά έπρεπε νά κάνω κατά τη γνώμη σου; τη ρώτησε απότομα.

Τότε η Κλάρα του απάντησε όρθά-κοφτά:

—Νά ξαναδέσετε τόν σπασμένο δεσμό, νά ευλογήσετε τό γάμο σας από την έκκλησία και νά ξαναρχίσετε την κοινή ζωή μαζί με την γυναίκα σας και την κόρη σας...

—Επί μερικές στιγμές, ό Τζίλ την εκύτταξε σάν νά μη την καταλάβαινε... Και έξαφνα άρπαξε τό χέρι της, πρίν εκείνη προφτάσει νά τό τραβήξει:

—Μου φανεται ότι μιλάς υπό τό κράτος του έρεθισμού που σου προκαλέσε η ξαφνική αυτή αποκόλυψις, της είπε με φωνή που έτρεμε. Άλλοιώς δέν θά μπορούσα νά καταλάβω πώς σου ήρθε αυτή η τρελή ιδέα—σέ σένα προπάντων τη μνηστή μου, που θά γίνης γυναίκα μου!...

Με μία απότομη κίνησι, η Κλάρα τράβηξε τό χέρι της και θυθίζοντας τά σκοτεινά και άπορρασιτικά μάτια της μέσα στό μάτι του Τζίλ, είπε:

—Σύζυγός σας εγώ; Ποτέ!... Αυτό τ’ όνομα μπορείτε νά τό δώσετε σέ μία μόνο γυναίκα, σ’ αυτή που όνομαζόταν κ. ντέ Σέμπρ, στη μητέρα της μικρούλας σας Κόγιας.

—Κλάρα! Ξεφώνισε ό Τζίλ με όργη και σπαράγμό.

—Όλα πρέπει νά τελειώσουν μεταξύ μας, Τζίλ, εξακολουθήσε η Κλάρα σάν νά μην τόν είχε ακούσει. Πρέπει νά...

—Μά είσαι τρελή! “Εχω τό δικαίωμα νά σέ παντρευτώ, σοο λέω!... Ρώτησε έναν από τούς ίερείς σου!...

—Ναι, αυτός ό γάμος τυπικός είνε εν τάξει. Μά εγώ βλέπω πιο μακριά, Τζίλ. Όταν παραλείψατε, σείς, ό καθολικός, νά ευλογήσετε τόν πρώτο σας γάμο από την έκκλησία, διαπραΰνατε ένα πολύ σοβαρό σφάλμα, Τζιλ, που έχετε αυτόντρό καθήκον νά τό επανορθώσετε...

—Αυτό δέν άφορά παρά μόνο έμένα.

—Πισάνω. Μά αν εγώ σας παντρευτώ στή στιγμή, που τό ξέρω αυτό, γίνομαι συνένοχος αυτού του σφάλματος. Έκτος αυτού, θά μου ήταν άδύνατον νά λησμονήσω ότι η δυστυχισμένη πρώτη σας σύζυγος που σας άγαπά πάντοτε, υποφέρει, και δέν μπορεί νά παρηγορηθί γιατί διαλύθηκε ό δεσμός που σας έκανε μαζί της...

“Ο Τζίλ της απάντησε απότομα:

—Τί με νοιάζει έμένα! “Εγώ δέν την άνάστησα ποτέ! “Όταν την παντρεύτηκα ήμουν πολύ νέος κι’ ό ευθουσιώδης βαρυσμιάς της καλάκεσε την περιόφειά μου... Μά πολύ νοήμονα κουράστηκα από τις άλλεπάλληλες σκηνές που μου έκανε από την κατασκοπεία της και στίς πιο άσημαντες πράξεις μου, Ξέρεις νά ποιό λόγο έπηλθε η ρήξις μας; “Ενα θρόαυ, στό θέατρο.

—“Α! με άπατοῦσε λοιπόν όταν μ’ έκανε νά πιστέψω ότι μ’ άγαπούσε;

κύτταξα κάτω έπίμονα με τά λορινόν μου, μία γυναίκα με ιδιότροπη φυσιογνωμία σ’ ένα θεωρείο απέναντι στο δικό μου... “Η Τύρα, που θρισκόταν μαζί μου, θεώρησε καθήκον της στήν έπιστροφή μου, νά μου άπειθυνή τις πιο γελοίες και τις πιο άδικες μομφές. “Εγώ έμεινα στήν άρχή γαλήνιος, έπειτα παραφέρθηκα με τη σειρά μου κι’ άρχισα νά της άπαντάω με σαρκασμούς. Τότε εκείνη, σάν καινός άρπαξε ένα περιστρόφο που τό έπαίρνα μαζί μου κάθε θρόαυ και που τό είχα αποθέσει επστρέφοντας επάνω στο τραπέζι μου, και με άπειλησε μ’ αυτά Κατώρθωσα ώστόσο νά της τό πάρω από τά χέρια κ’ έδωγα την Τύρα από τό γραφείο μου, λέγοντάς της: “Αφού θέλεις διαζύγιο, θά τό έχω. “Αμέσως κ’ εκείνη μου απάντησε, σηκώνοντας με: “Ένοια σου! Μπορώ νά ζήσω και χωρίς έσένα! Την άλλη μέρα τό πρωί, εγκατέλειψε την κατοικία μου μαζί με τό παιδί μας—με όλη της τη θέλησι, με καταλαβαίνεις, Κλάρα; “Ομολογώ ότι, παρ’ όλη την αγανάκτησι μου, θ’ άπεχθανόμουν εγώ νά την πετάξω έξω απ’ τό σπίτι μου και, δέν έφρουγε μόνη της, θ’ άνεχόμουν ίσως την παρουσία της. Πές μου, λοιπόν, σέ παρακαλώ, ποιός από τούς δύο μας φταίει γιά τό διαζύγιο;

—Δέν άρνούμαι, ότι κι’ αυτή έχει τά άδικά της, μά τό έκανε από υπερβολική άγάπη γιά σας. “Αν είσατε καλός και υπομονετικός, αν είχατε τη δύναμι νά την λογικεύσετε, νά την καθουάσατε...

—“Ο! αυτά δέν είνε του χαρακτήρος μου! η διέκοψε ό Τζίλ μ’ ένα σαρκαστικό μορφασμό. “Ωστόσο, σοο τό έαναλώ, θά έκανα άκόμα ύπομονη, αν δέν προκαλούσε μόνη της τόσο άπρόσπτα τη ρήξι...

—Μά σας ζήτησε κατόπιν νά ξαναγυρίση κοντά σας...

—“Α! “Οχι... Αυτό δέν μπορούσα ποτέ νά τό δεχτώ!... “Ο,τι είχε γίνει έγινε!... Τόσο τό καλύτερο γιά μένα, τόσο τό χειρότερο γι’ αυτήν!...

—“Ω! Τζίλ... “Επρεπε νά την συγχωρήσετε!... Είσατε υπεύθυνος γιά όλες τις όδύνες της φτωχής αυτής γυναίκας, που είνε σήμερα άρρωστη και σχεδόν τυφλή... Και η μικρή σας κόρη, την οποία δέν ξέρετε! Κι’ όμως είνε τόσο χαριτωμένη!

—Την ξέρεis λοιπόν; ρώτησε απότομα ό Τζίλ.

—Ναι, τις γνώρισα και τις δύο τελευταία, έντελώς τυχαίως... Πηγαίναε κοντά τους, Τζίλ! “Εκπληρώστε τό καθήκον σας!...

—Σώπα, Κλάρα! Είσαι τρελή, σοο λέω! Πάντως δέν άναγνωρίζω στόν έαυτό μου παρά ένα μόνο άδικο: ότι δέν σέ πληροφορόσηα πώτος εγώ γιά τό σύντομο αυτό έπίσπδιο της ζωής μου... Γι’ αυτό τό άδικο, έπικαλούμαι ταπεινά τη συνγνώμη σου... “Όσο γιά τά καθήκοντα που λές πώς έχω νά εκπληρώσω, αυτά είν’ απλές έπινοήσεις της υπερβολικής ευθικτης συνειδήσεώς σου. Ξέρε το αυτό, Κλάρα: δέν θά παραιτηθώ ποτέ από σένα! “Όλη η καρδιά μου σοο ανήκει! Είσαι η ευτυχία μου και η ζωή μου!

—Κ’ εγώ με τη σειρά μου σας λέω: Σπατάστε! Μιλάτε πάσα σάν ειδωλόλατρες, τούς, Τζίλ, σάν ειδωλόλατρες που είστε άκόμα, Τζίλ, μολοντί πίστευα τό αντίθετο...

—“Α! Γιατί νά μην είσαι και σὺ σάν κ’ έμένα! φώναξε πασαφενόμενος από την άπειλίσια του. “Ετσι τουλάχιστον δέν θά συναντούσα άνδρεσά υας αυτή τη θοσκεία που σας κάνει τόσο τρελά, τόσο φοιχτά σκληρή!

“Η Κλάρα τόν διέκοψε με μία κίνησι αγανακτήσεως:

—Τζίλ, θλαστήματε!

“Ο Τζίλ έφερε τό χέρι του στο μέτωπό του και τραύλισε:

—Συνγνώμη! Δέν ξέρω πειά κι

λέω!... Με κάνει τρελό! Μά θά με λυπηθίς, δέν είν’ έτσι; Δέν μπορώ νά ζήσω χωρίς έσένα, φως μου, χωρίς έσένα, που θά μωρήσει νά με κάνει λιγώτερο κακό!... “Αν μ’ εγκαταλείψης, θά θυιστώ σέ σκοτάδια χειρότερα από εκείνα στα όποια θρισκόμουν πρώτα... Συλλογίσου το! “Εχεις μία άποστολή νά εκπληρώσης κοντά μου... “Εχεις μία ψυχή νά σώσης!...

Με τά λόγια αυτά, νόμιζε πώς την είχε πετύχει στο πρώτο της σημείο... Νόμιζε μάλιστα πώς είχε νικήσει, βλέποντας ένα πονεμένο διαζυγμό μέσα στό μάτι της που άπέφευγαν τό ίκετευτικό του βλέμμα.

Και πραγματικά, μέσα στην συντριμμένη καρδιά της Κλάρας, μία σύντομη πάλη γινότανε. Για μία στιγμή τη βασάνιζε η άδελαιότης νά θρή ποιό ήταν τό πραγματικό της καθήκον. Μά σχεδόν άμέσως τό θρήκε και είπε με φωνή σταθερή:

—“Ο θεός ποτέ δέν ώρισε ότι γιά νά σώση κανείς την ψυχή του πρέπει νά ένοχοποιήση τη συνείδησι του...

Τό πρόσωπο του Τζίλ μαζεύθηκε και πήρε την πιο όδυνηρή έκφρασι:

—“Α! φώναξε. Με άπατοῦσε λοιπόν και σὺ χτές, όταν μ’ έκανες νά πιστέψω ότι μ’ άγαπούσε... “Αν μ’ άγαπούσε, δέν θά μ’ έκανε νά υποφέρω έτσι!...

Τό χρώμα της νέας κόρης που είχε πορφυρωθί από τη συγκίνηση, έγινε έξαφνα σχεδόν πελιδνό. Χωρίς ν’ άπατήση, χωρίς νά τόν κυτάξει, έκανε μία κίνησι γιά νά φτάση στην πόρτα. Μά ό Τζίλ προχώρησε, της άρπαξε τό χέρι άνάμεσα στό παγωμένο στο δάχτυλα και την τούλιξε μ’ ένα θλέμμα παράφορης ίκεσίας...

—Κλάρα, σέ ίκετεύω!... Μη συντριβίς τη ζωή μου!... Πές μου τουλάχιστον μία λέξι έλπίδας!

Αυτή τη φορά, τά μαῦρα μάτια της νέας τόν κύτταξαν γλυκά και λυπημένα, γεμάτα από μί’ άπέρανη απόγνωση...

Και η φωνή της Κλάρας είπε καθαρά, παρὰ τό ρίγος που συντάραξε τό κορμ’ της από τό κεφάλι ως τά πόδια:

—Σας άγαπούσα και είχα έμπιστοσύνη σέ σας... Μά η έμπιστοσύνη αυτή πέθανε... Την έσκότωσε έσὺ ό ίδιος, Τζίλ...

Τά δάχτυλα που κρατούσαν τό χέρι της έσφίξαν μόνο τους και ό Τζίλ τραβήγθηκε λίγο... Και η Κλάρα έφυγε έξω, σάν τρελή, άποκοιμίζοντας την εικόνα του χλωμού του προσώπου, των άπαισιμένων του ματιών... Πήγε πάλι νά ριχτεί στό πόδια του “Εσταυρωμένου της γιά νά ζητήσει τη δύναμι ν’ αντίσταθι στόν παλμό της πληγωμένης της καρδιάς που ήθελε νά την κάνει νά γυρίσι πίσω, πρὸς αυτό τόν άνθρωπο, γιά τόν όποιο—τό ένοιωθε—θά έβριε ευχαρίστως τη ζωή της, αν, μ’ αυτή τη θυσία, μπορούσε νά τόν κάνει νά μην υποφέρει...

...Πόση ώρα θρισκόταν ό Τζίλ εκεί, με τό μέτωπό του σπριγμένο σ’ ένα τοίχωμα του χειμερινού κήπου, με τό ολογιμένο μέτωπό του άνάμεσα στό χέρι του, ότε ό “Ίος δέν ήφερε... Χωρίς νά καταλαβαίνει πώς η ώρα περνούσε, είχε θυιστή μέρ’ στην καρτέρησι του έρωτικού του όνείρου, μέσα στή φριγνή σκέψι πώς όλα είχαν πειά τελειώσει, αφού η έμπιστοσύνη της Κλάρας είχε σθθεί...

“Ολα είχαν τελειώσει... “Ολα είχαν τελειώσει... Δέν θά ξαναθλεπε πειά από τό ιδανικό πλάσμα, που είνε ευπρήσει την κουρασμένη απ’ όλα ψυχή του... Δέν θά μπορούσε πειά ν’ άναζητήση την αντίνοβολία του καλού και της αλήθειας μέσα σ’ αυτή τά ύπνεονα μάτια, τά τόσο άγνά, τά τόσο άθωα... Και πάλι είχε ξαναγυρίσει στην κόλπις της ζωής, αφού γιά μία στιγμή είχε άντικρύσει τόν γοητευτικό παράδεισο...

Ποτέ, όπως εκείνη τη στιγμή, ό Τζίλ δέν είχε καταλάβει ως ποιο σημείο η Κλάρα είχε κατακτήσει την καρδιά του. Κι’ ό σπασαγμός του ήταν τόσο φοιχτός, ώστε δέν εύρισκε τη δύναμι νά κινηθί, νά φύγη...

Μία πόστα άνοιξε έξαφνα, όχι μακριά απ’ τόν Τζίλ και μία λεπτή σιλουέττα ντυμένη στα λευκά άσάνκε στο άνοιγμα της...

Μόλις την άντίκρυσε ό Τζίλ άναπήδησε και ώρμησε πρὸς αυτήν.

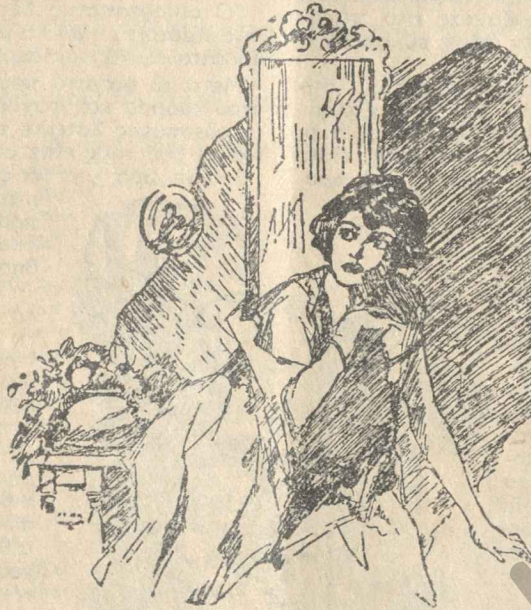
—“Α! Είσαι σὺ, κατασπμένη! φώναξε. “Εσὺ που της τάειπες: “Ασπάζε τη Μάττυ από τόν καρπό τό γεριό και ξορίζε ένα θλέμμα λύσσαε και περιφρονησε στο κίτινο πρόσωπό της. “Ενα όίνος πέρασε από τό κορμ’ της νέας, Μά τό θλέμμα της άπαισούσε τό θλέμμα του Τζίλ.

—“Ε λοιπόν, τί ένώ, τί όποιοσδήποτε άλλος; του είπε, θά τό μάθαινε όποιοσδήποτε... Κ’ έπειτα δέν υπορούσα νά φανταστώ, ότι ένατε υυστικά από μία ινηστή τόσο άγασπμένη...

Τά δάχτυλα του Τζίλ την έσφίξαν άκόμα περισσότερο.

—Θίς! τις φώναξε, “Ελσεινι ζήλτυπ... “Ω! πόσο θά ήθελα νά σέ ποδοπατήσω σάν όντιά που είσαι και νά σέ λιώσω!

—Κάμε το!... Κάμε το λοιπόν! φώναξε η Μάττυ με φωνή πριγγή. Σκότωσέ με, Τζίλ! Θά υοῦ προσφέρεις έτσι μία μεγάλη ύπηρεσία, γιατί η ζωή είνε πολύ θορειά γιά μένα!...

Και η Κλάρα έφυγε έξω, σάν τρελή...

—“Οχι, δέν θά σέ σκοτώσω!... Προτιμώ καλύτερα νά σ’ αφήσω νά υποφέρεις, λέγοντας ότι τώρα δέν νοιώθω μόνο άδιαφορία γιά σένα, αλλά μίσος και άηδία!... Τό άκούς!... Σέ μισώ!... Σέ συχαίνομαι!... Σέ περιφρονώ, Μάττυ!...

Επί μερικές στιγμές, ό Τζίλ φαινόταν σάν νά παρακολουθί μ’ ένα είδος μοχθηρής χαράς την άλλοίωσι των χαρακτήριστιών της Μάττυ, τό τρεμούλιασμα των χειλέων της, την ίκετευτική άπελπισία του θλέμματός της. “Επειτα, παρατώντας τό χέρι της θύηκε από τό χειμερινό κήπο.

“Η Μάττυ άπόμεινε μία στιγμή άκίνητη, τετνώνοντας τ’ αυτιά της σάν νά ήθελε νά παρακολουθήση μέχρι της τελευταίας στιγμής τόν ήχο των θημάτων του. “Εξαφνα όμως έφερε τά χέρια της στο μέτωπό της, άφησε νά της ξεφύγη ένας στεναγμός και σαριάστηκε κάτω στίς πλάκες.

“Εκει, τη θρήκε έπειτ’ από ένα τέταρτο η «κυρία-συνόδς» της μίσσε, Σμητόν. “Αρχισε άμέσως νά φωνάζη κι’ άμέσως έτρεξαν ό κ. ντέ Κομπέρ κ’ η Κλάρα. Μετέφεραν τη νέα στο κρεβάτι της κ’ έστειλαν διαστικά νά φωνάσουν γιατρό. “Όταν ό γιατρός έφτασε και με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε νά τη συνεφέρει, διέγινωσε άμέσως προσβολή ιηνιγγίτιδος.

Αναγκάστηκαν νά φωνάσουν μία νοσοκόμα, γιατί η Μάττυ, μέσα στο φοιχτό της παραλήρημα, δέν ένοσούσε νά δεχτή τις περιποιήσεις της Κλάρας, της όποιας και μόνο η παρουσία μέσα στο δωμάτιό της μεγάλωνε την ταραχή της. “Αδιακόπη, ένα όνομα άνέβαινε στο σθησμένα της χείλη, που ποτέ τό πρόφερε με μία γλυκά γεμάτη παράπονο και ποτέ μ’ άπαιπσία:

—Τζίλ!... Τζίλ!...

“Από τη δεύτερη μέρα, φάνηκε πώς έπρεπε πειά νά τη θεωροῦν χαμένη. Οι γιατροί που συνήλθαν σέ συμβούλιο, δέν τόλμησαν νά πούν ούτε μία λέξι έλπίδας, νομίζοντας πώς ήταν προτιμώτερο νά προετοιμάσουν τό δυστυχισμένο πατέρα της Μάττυ στο τρομερό χτύπημα, που θά τόν εύρισκε σέ λίγο.

“Η Μάττυ πέθανε την τρίτη μέρα, χωρίς ν’ άνακτήση ούτε στιγμή τις αίσθήσεις της, κατά τη διάρκεια μιάς κρίσεως τρομερής, στην όποια άνέφερε άδιάκοπα τά όνόματα του Τζίλ και της Κλάρας. Τό κάκου η άδελφή της και η μοναχή νοσοκόμος περιμέναν μία στιγμή διασύνεσις γιά νά προσπαθήσουν νά ξαναφέρουν τη σκέψι του Θεού σ’ αυτή τη φτωχή ψυχή, την άποπληγμένη εξ αίτιας της κακής άνατροφής που είχε λάβει. Δέν έμεινε πειά παρὰ νά έλπίσουν στή θεία εύσπλαγχνία.

“Η δοκιμασία ήταν τρομερή γιά τό φτωχό πατέρα, τόν κ. ντέ Κομπέρ. Μπορούσε στο νεκρό του παιδι λησμονούσε όλα του τά έλαττώματα, που τόσο τόν είχαν κάνει νά υποφέρει και δέν συλλογίζονταν παρὰ τις λιγοστές στιγμές που η Μάττυ δεινόταν γι’ αυτόν λιγώτερο δυσάρεστη. “Επί όντο μέρες άπόμεινε σάν έξουθενώμενος, δεχόμενος ιηνιγγίτις σπασμικούς και διακοπτικές φροντίδες της Κλάρας.

“Η φτωχή νέα, ξανακλείνοντας μέσα της την πόσπστη άκόμα πληγή της καρδιάς, εξαπλήρη στόν πατέρα της. Αυτή η άποστολή την άπασπολούσε κάπως απ’ τόν έρωτικό της πόνο, που σέ μερικές στιγμές της ήταν άνυπόφορος.

Δέν είχε ξαναδθί καθόλου τό Τζίλ. “Ο πρώην μνηστήρ της δέν είχε παρευρεθί καν στην κηδεία της Μάττυ και η Κλάρα δέν είχε ακούσει νά γίνηται καθόλου λόγος γι’ αυτόν. Τί θά γνώταν;... Θά είχε τάχα μία μέρα την τιμιότητα και τό θάρρος νά παραδεχτή ότι η εξαδέλφη του είχε δίκηο δεινόντάς του που ήταν τό καθήκον του...

“Αλλοίμονο! “Η Κλάρα είχε καταλάβει ότι η αλήθεια έλάχιστα είχε άγγίξει την ψυχή του και ότι προπάντων από άγάπη γι’ αυτή είχε προσπαθήσει νά γίνη καλύτερος.

Τί θά έκανε τώρα που η Κλάρα ήταν χαμένη γι’ αυτόν;

“Εδώ θά ήταν η δοκιμασία της ψυχής του...

“Ενα πρωί, ό γιατρός, θγάνοντας από τό διαμέριμα του κ. ντέ Κομπέρ, τόν όποιον έπισκεπτόταν μέρα παρά μέρα, δει έκφυσε από τη νέα κόρη την άνησυχία που του προκαλούσε η απόγνωση του θορώνιου και της υπέθαλε την ιδέα, ότι μία άλλαγή άέρος και περιβάλλοντος θά του έκανε καλό.

“Η μόνη δυσκολία ήταν, πώς νά πεισθί σχετικώς ό κ. ντέ Κομπέρ. Στην άρχη, όταν η Κλάρα του έκανε αυτή την πρόταση, άρνήθηκε κατηγορηματικά.

—“Οχι! “Οχι! Θά μείνω εδώ!... της απάντησε. “Εδω έζησε η μικρή μου Μάττυ...

“Αλλοῦ δέν θά την βλέπω όπως εδώ...

(Ακολουθεί)

Κ ΑΠΟΤΕ ζούσε ένας
ραββίνος, στο Τολέ-
δο της Ισπανίας, τρομε-
ρά φιλάργυρος. Με τις α-
πίστευτες οικονομίες του
—το λαδόζουμο της σαλά-
τας που περίσσευε στο
πίατο του, το μεταχειρι-
ζόταν σε πεντέξη σαλά-
τες ακόμη κι' απ' τη μο-
νάκριθι φέτα του ψωμιού
που κανόνιζε στο φαγητό
του κάθε ημέρα, έτρωγε
την κόρα το μεσημέρι και
την ψύχα το βράδυ—είχε
σχηματίσει μία γερή περιουσία. Πίστευε όμως πως ήταν θεοφο-
βούμενος, γιατί τηρούσε τις νηστείες, τις Δέκα 'Εντολές, και
που και που ιερουργούσε χάριν των πτωχών, χωρίς να δέχεται
την κανονισμένη αμοιβή του.

ΕΒΡΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ

Με την ηλικία, η τοιγκουνιά του μεγάλωνε. 'Επι πολλές δρες
στεκόταν μπρός στα χρυσά κι' άσημένα νομίσματα του χρημα-
τοκιωτικού του, τα χαιδεύε με στοργή, τους ψιθύριζε λόγια
τρωφερά που άλλοι—λιγότερο πρακτικοί και φρόνιμοι—τα ψιθυ-
ρίζουν στις έρωμένες τους μονάδες, κι' ύστερα, όταν τα αποχω-
ρίζονταν και τα κλειδώνει πάλι σίγουρα, το πρόσωπό του σκοτει-
νιζαζε από μελαγχολία. 'Αληθινή δε αγωνία δοκίμαζε, όταν ά-
ναγκαζόταν να πληρώσει κάτι.

Οι γνωστοί κι' οι άγνωστοί του στην πόλη, στην οποία ήταν
φημισμένος ο ραββίνος μας για τα ανωτέρω...προτερήματά του,
τόν είχαν έπαινονάσει «Τανάλια», γιατί, μοιάζοντας στο χαρα-
κτήρα καταπληκτικά με το εργαλείο αυτό, δεν φαινε εύκολα ό,τι
γάντζωνε και κλειδώνει στο χρηματοκιβώτιό του.

Μία νύχτα, ενώ ο ραββίνος κοιμόταν, παρουσιάστηκε στο
σπίτι του ένας ξένος, 'Εβραίος κι' αυτός, και τον παρακάλεσε
να ιερουργήσει κατά την περιτομή του νεογενήτου παιδιού του.
Τα ένδύματά κι' η άμαξα του ξένου ήταν τόσο πολυτελή, ώστε
φανέρωναν άνθρωπο πλούσιο κι' ο ραββίνος με λαχταριστή προ-
θυμία δέχτηκε την πρόσκληση, ελπίζοντας σε
ήγεμονικό «μπαχταίο». 'Ετσι, κι' ο 'Ύψιστος
θα εύχαριστιόταν και το θαλάντιό του «Τανά-
λια» θα κέρδιζε σε περιεχόμενο...

Ωδοιπόρησαν αλημερίς και ξαφνικά, κατά
τη νύχτα, ο ξένος έστρεψε τα δόλωσάρα ελα-
γά του προς ένα αδιάσπαστο, δασοφυτευτο θου-
νό. Με τρόμο ο ραββίνος ούρλιαζε, ζητώντας
να σταματήσουν για να κατεβή, επειδή ήταν
πραγματικά διαβολικός ο καλπαυμός εκείνος.
'Η άμαξα όμως έτρεχε με ταχύτητα μεθυστι-
κή προς τον άηφοσο, προς τη χιονισμένη κο-
ρυφή του θουνοί κι' η ρόδες της καθώς και τα
πόδια των άλόγων δεν πατούσαν πια στη γη.
Πτερουγίζαν κυριολεκτικώς στον αέρα, έτρε-
χαν επάνω απ' τις κορυφές των δένδρων κι' ύ-
περπεδοσαν θαθείες και διάτλητες χαράδρες
χωρίς τον ελάχιστο κλονισμό!

Μία δόλωση, έξωτικη έπαιλι φάνηκε κατά
τά μεσάνυχτα κοντά στη θουνοκορυφή και κα-
ταμεής στα πανύψηλα δέντρα. 'Αλογα, άμαξα κι' επιβάτες τρά-
θηζαν προς τα εκεί, περνώντας ανάμεσα απ' τα δέντρα χωρίς να
έμπνιζόνται—σαν να ήταν από αέρα κι' όχι από σάρκες και
ύλη—και τέλος σταμάτησαν απότομα μπρος στη μεγάλη μαρμα-
ρένια πύλη της επαύλειος.

Ήταν αλλόκοτη η αντίθεσις του πολυτελούς αυτού μεγάρου
με τη γύρω σκοτεινή κι' άγρια έρημία, κι' ο ραββίνος τους έ-
νοιωσε τριπλάσιο το ανατρίχισμά του.
'Ενας ψηλόλιγνος υπηρέτης, χλωμός σαν φαντασμα, βουδός
κι' άθόρυβος στο περπάτημά του, όδήγησε τον ραββίνο στο κεν-
τρικό σαλόνι, όπου τον περίμενε η θελκτική μητέρα με το νεο-
γέννητο θρόνος της.

—Γιά τ' όνομα του 'Ιεχωβά!... το ψιθύρισε εκείνη τρομαγμέ-
νη, μόλις αποσύρθηκε ο υπηρέτης. Ούτε τα φαγητά ν' άγγιξης,
ούτε και πληρωμή να δεχτής για την περιτομή του παιδιού μου...
'Εμαθα πως περνάς ζωή στερημένη και πως είσαι φιλάργυρος...
Μά νίκησε τον πειρασμό, γιατί ο άντρας μου είχε θρυκόλακας...
Κι' όσα φας και θά γευτής κι' όσα θά πληρώθης κατόπι, θά εί-
νε στοιχειωμένα!

Τη στιγμή εκείνη μπήκε ο αλλόκοτος σύζυγός της στο σα-
λόνι κι' ο τρουκοκρατημένος «Τανάλιας» θιάστηκε ν' αλλάξει την
κουβέντα επιτήδεια.
'Η ιερουργία άρχισε σε λίγο. 'Ο δυστυχισμένος ραββίνος έ-
δρωνε και έξιδρωνε από φρίκη, όσο να τελειώσει την περιτομή,
γιατί το κολασμένο εκείνο θρόνος αν κι' ήταν μόλις λίγων ή-
μερών ηλικίας, όστόσο μιλούσε σαν μεγάλος και δάγκανε σαν
σκύλλος, όσες φορές δεν έβριζε και δεν γελούσε!

—'Ημωστοι, 'Ύψιστε! μουρμούριζε κάθε τόσο ο ραββίνος, δι-
ακόπτοντας το τραύλισμα των κανονισμένων για την τελετή θρη-
σκευτικών ευχών. Είμαι διαρτωμένος, 'Ύψιστε μου, το παραδέχο-
μαι, κι' άξιζώ για την Κόλασι... Μά αυτή εδώ η Κόλασι ξεπε-
ρνεί κάθε άλλη κι' είναι θεική για το άμάρτημά μου!

ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΧΑΜΠΑ

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

δνειρό του δεν τα είχε δη' όλ' αυτά ο δύστυχος ραββίνος, που
τρεφόταν θεληματικά επί τόσα χρόνια με λάχανα και ψωμί. Μά
τά λόγια της οικοδεσποίνης του έρχοντοσαν στο μυαλό, κόμπας
ανατρίχιδας του έφραζε το λαρύγγι, κι' άρνιόταν με ευγένεια
τις επίμονες προσκλήσεις του θρυκόλακα οικοδεσπότη να σερ-
βιριστή.

—Μά γιατί δεν τρώτε, ιερολογιζώτατε; ρωτούσε κάθε λίγο έ-
κείνος και χαμογελούσε, αφήνοντας απ' το στόμα του μία τσο-
χηρή όσμη πτώματος στον αέρα και δειχνοντας όρθια κίτρινά
σκυλλόδοντα αντί για δόντια στα σαγόνια του.

—'Εκλαμπρότατε, εύχαριστώ! ψιθύριζε με καρτερία ο ραβ-
βίνος. Μά είνε ημέρα νηστείας σήμερα... 'Απαράλληλη σαν Σά-
βωτο και Ιερή... Ούτε τρώω, ούτε πίνω σήμερα!

'Ο οικοδεσπότης δεν έπέμενε. 'Εσκυβε στο πιάτο του, κατά-
πινε άμάσητα και λάμαργα τα φαγητά, κι' οι υπηρέτες του δεν
πρόφταναν να τον σεβρίσουν.

Μετά το φαγητό που κράτησε δρες άρκετες, δρες άπεριγύ-
πτου τρόμου και ψυχικού μαρτυρίου για τον δυστυχί ραββίνο, ο
οικοδεσπότης έστειλε τη γυναίκα του να κοιμηθί, και σαν έμει-
ναν οι δύο τους είπε στο ραββίνο:

—Είνε ώρα για να φύγεις... Κοντεύει να χαράξει, και συχαί-
μαι το φώς του ήλιου... Πρέπει να κλειώ-
πόρτες και παραθύρα και να κοιμηθώ στη
σκοτεινιά όσωπου να ξαναυχτώση... 'Ακολου-
θήθε με!

'Αλλόκοτος εκείνος και πιο άλλοκοτα τα
λόγια του, μεγάλωσαν σε σημείο ανυπόφορο
τη δεισιδαίμονα φρίκη του πτωχού 'Εβραίου
Ιεραμένου. Σηκώθηκε μηχανικά κι' άκολού-
θησε τον θρυκόλακα, μη πολυμύντας να σκε-
φθί ποιά τον όδηγούσε.

Έφτασαν σε λίγο μπρος σε μία αίθουσα
με σιδερένιους τοίχους. 'Εκθαυδός παρατή-
ρησε ο ραββίνος χιλιάδες χιλιάδων χρημα-
τικώτα αωριασμένα εκεί μέσα κι' άπορούσε
πως ήταν δυνατόν να χωρούν όλα αυτά στην
αίθουσα εκείνη που ήταν όστόσο συνηθισμέ-
νου μεγέθους. Διαβολικό κι' ανεξήγητο με
τόν 'Ιεχωβά!...

—Πληρώσου για τον κόπο σου! το εί-
πε τότε τρανεία, για πρώτη φορά τραχεία, ο
θρυκόλακας. 'Εμπα μέσα και πάρε χρυσάφι όσο
θέλεις!...

Μά ο ραββίνος στεκόταν βουδός και μαρμαρωμένος. 'Ανά-
μεσα στα τόσα χρηματοκιβώτια εκεί, θρισκόταν πρώτο και καλύτε-
ρο το δικό του!

—'Ύψιστε! μουρμούρισε με κατάπληξη. Πώς βρίσκεται η κά-
σα μου εδώ;... 'Εγώ την άφησα σίγουρη και καλοκλειδωμένη
στο σπίτι μου, πριν ξεκινήσω για δώ!... Τί μυστήρια είν' αυτά
Θεέ μου!

'Ενα γαλανιστό γέλιο, συρτό και παγερό, θήγνε απ' το στό-
μα του θρυκόλακα. Φαινόταν σαν να διασκεδάζε άπερίγρηπτα με
την κατάπληξη του ραββίνου και με τα βρβία από φρίκη μαλ-
λιά του.

—Μπρός λοιπόν! μούγκρισε ο θρυκόλακας, κι' όμως στη χα-
μηλή φωνή του τρανάζόντουσαν οι τοίχοι. 'Απλώς το χέρι σου
και πάρε χρυσάφι όσο θέλεις... 'Ελα... 'Όσο και να πάρης πάλι
δικο μου θά είνε... 'Εδώ θάρθης κι' όλόκληρο το χρημα-
τοκιβώτιό σου... 'Ανοήτοι!... Τσιγκουνήδες!... Μάταια περ-
νάτε μία στερημένη απ' τα αγαθά του Θεού ζωή... Μάταια στε-
ρείτε τη φτωχολογιά από μία έλεημοσύνη άνακουφιστική της
δυστυχίας της... Ποιά το κέρδος σας;... Για μένα δουλεύε-
τε, ήλιθιοι... Χαχαχά! Για μένα, τον Σ α τ α ν α του Πλού-
του... Χαχαχά!

'Ενα κοκκόρι λάλησε, κάπου μακριά. 'Απ' τα κρουσταλλένια
τζάμια του στοιχειωμένου έξοχικού μεγάρου μπήκε μέσα η ά-
γνή θαμπάδα της χαρραχής και σκόασε τα άναμμένα πολυφωτα
της αίθουσας. 'Ενας θόρυβος δαιμονισμένος άνωιδος καρείαι-
σε που σέρνεται άκούστικα, ένας σεισμός άνηχησις, μία μυρωδιά
πτώματος και θειαιφιδ έρχόθηκε...

Κι' άμέσως, την ίδια στιγμή, ο ραββίνος Τανάλιας άνακάστη-
σε τινάχτος στο κρεβάτι του, καταβρωμένος απ' το άπαισιο έ-

Ώστόσο, ο 'Ύψιστος
φαινόταν πως είχε δια-
φορετική γνώμη απ' τον
ραββίνο Τανάλια, γιατί
δεν άποφάσισε άκόμη να
σθήση τη βασκανεία και
να του διακόψη το μαρ-
τύριο. Μετά την τελετή,
κάθισαν σ' ένα πολυτε-
λές τραπέζι για να
φάνε. Βουδού και χλω-
μοί, σαν πεθαμμένοι,
οι υπηρέτες, τους σερ-
βίσαν τα πιο έλκε-
κτά φαγητά. Ούτε στο
δύστυχος ραββίνος, που
τρεφόταν θεληματικά επί τόσα χρόνια με λάχανα και ψωμί. Μά
τά λόγια της οικοδεσποίνης του έρχοντοσαν στο μυαλό, κόμπας
ανατρίχιδας του έφραζε το λαρύγγι, κι' άρνιόταν με ευγένεια
τις επίμονες προσκλήσεις του θρυκόλακα οικοδεσπότη να σερ-
βιριστή.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΥΓΗ ή τραγική περιπέτεια που θα σάς διη-
γηθώ, είνε μία από τις πιο σκληρές και τις πιο
άπαυτες έρωτικές ιστορίες. Συνέθη έδώ
και λίγα χρόνια στο Περού, το καρό που εί-
χε έσπασει η επανάστασις του τρομερού κι'
άδυνάτου Μαρανόν.

'Η Λουπίτα Χιμένεθ, ή πιο όμορφη γυναι-
κα της 'Αρκάνα, θήγνε ένα πένθος πρωί πα-
ρατατώντας σαν μεθυσμένη από τη σκηνή του
άρχηγού των επαναστατών, κατάχλωμη, με
ζεπέλα μαλλιά και με το πρόσωπο παρμω-
φωμένο από τη φρίκη.

Οι επαναστάτες είχαν κατασκηνώσει στην
άκρη του δάσους, για να διέκριναν μπροστά τους τον κάμπο, στον ό-
ποιο δεν θ' άγορούσαν να φανούν τα κυβερνητικά στρατεύματα.

'Η Λουπίτα κάθισε στη όψη μιας μεγάλης φοινίκας κι' έκρυψε το
πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. Είχαν στεφάνει πια τα δάκρυά της.
Μά άδόταχη ντροπή της έξοικε την καρδιά. 'Ο Μαρανόν την είχε
κρατήσει όλη τη νύχτα στη σκηνή του και την είχε κάνει δική του. 'Η
Λουπίτα δεν συνλογιζόταν πια τίποτα. 'Ενοιθε μονάχα μία άσθητη
δίνα που της στέγνωσε τα χείλη: ήθελε να εκδιωχθί, να εκδιωχθί
σκληρά, δίχως καμμία συμπόνια, όπως συνθίβουν να κάνουν ή φλογε-
ρές κι' άτιμους γυναίκες του Περού.

Μά πως θα κατάφερε να ξεγλιστρήσει από τα χέρια του δημίον της;
Πώς θα μπορούσε να σωθί από αυτούς τους σκληρόκαρδους άνδρω-
πους;

—Θέλει να φύγης, Λουπίτα; της ψιθύρισε κείνη τη στιγμή μία
παράξενη φωνή στ' αλή.

Εκείνη τότε γύρισε απότομα το κεφάλι κι' είδε πως ήταν ο Παμ-
πλίτο Βαλέρα, ο ύπασπιστής του Μαρανόν, ένας
ήπιος μιάς με πορνιά μάτια, που την είχε άρ-
πάξει το περσμένο βράδυ από την άγκαλιά του
άνδρός της και την είχε πει στη σκηνή του άρχ-
γού του.

'Ο Παμπλίτο Βαλέρα ήταν ο άχώριστος σύντρο-
φος του Μαρανόν. 'Όταν οι λησταυμωρίες του
λησταύσαν τα χωριά, ο Παμπλίτο έρχανε στα
καλύτερα σπίτια κι' εύρισκε την πιο όμορφη γυ-
ναίκα. Τη φοβόριζε τότε ότι θα έσφαζε μπροστά
στα μάτια της όλους τους δικούς της κι' όταν εκεί-
νη λιποθυμούσε από τον τρόμο της, την έβρινε πώ-
σω στη σέλλα του άλόγου του και γύζε καλώς
ζώντας στη καταραμένη σκηνή του Μαρανόν...

—Θέλεις να φύγης; της ξαναρώτησε ο μιάς.
—Τί με νοιάζει τ' ά ρ α... του άπάντησε με
περιφρόνησι ή Λουπίτα.

—'Αλήθεια, έκανε ο Παμπλίτο. Τί σε νοιάζει
πια αν πέσης και στην άγκαλιά των άλλων... Κα-
ταλαβαίνεις; Ή;

'Η όμορφη Λουπίτα άνατρίχισε.

—Όχι, όχι, στέναξε, σκοτώστε με καλύτερα!...

Κι' ύστερα κτύπησε στα μάτια τον μιάδα και
τόν ρώτησε άνήσυχη:

—Μά εσύ, γιατί θέλεις να με βοηθήσεις; Γιατί;

—Δεν ήξερα, Λουπίτα, ότι είσαστε ή γυναίκα
ένος άγαπημένου φίλου μου, της άπάντησε ο Παμπλίτο.

—'Αχ, Ντίος ντε μί μάδρε! φώναξε ή Λουπίτα. Πές-
μου, είνε αλήθεια; Είδες τον άνδρα μου; Τόν είδες;

—'Ελα μαζί μου! της είπε ο μιάς, Μά πρόσεχε να μην τρομάξεις...

Λίγο πιο πέρα από τη φοινιά, πίσω από τις φουντωτές άγγελικές
ήταν ένα σελωμένο άλογο. 'Ο Παμπλίτο ανέβαινε πάνω στη σέλλα τη
Λουπίτα και της έδωσε ένα μασιτίγιο.

—Εμπρός! Έκανε. Χτύπησε τ' άλογο... Πιο δυνατά!... 'Ακούα!...

Πιο δυνατά!... 'Ετσι, μπράβο!...

Το άλογο ξεχύθηκε σαν άρηνιασμένο, μά ύστερ' από δύο-τρεις καί-
πασσιες, άναγκάστηκε να σταματήσει. Το καρό σγωνί ένός λάσσο, που
ήταν δεμένο από τη σέλλα, τεντώθηκε ξαφνικά, κι' έμπόδιζε τ' ά-
λογο να προχωρήσει.

Φιλικό δνειρο που είχε δη' μοισπνημένος από αγωνία! Γιατί
δνειρο ήταν όλο αυτό, ένα κακό δνειρο...

Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου, απ' το σωτήριο μήνυμά σου! μουρ-
μούρισε τότε με κατανύξι.

Σηκώθηκε ύστερα απ' το κρεβάτι του, ντύθηκε, ξεκλείδωσε
το μοιραίο χρηματοκιβώτιό του και γέμισε δυο δλόκληρα ζε-
μπιλία με το χρυσάφι που θρισκόταν μέσα. 'Υστερα τράβηξε
για τη Συναγωγή, όπου, με φόβο Θεού, και μουρμουρίζον-
τας μέσα του λόγια ειλικρινή μεταμελείας και προσευχών.

Σαν έφθασε εκεί, ύποκλιθηκε μπρος στον σεβάσιμο άρχιρραβ-
βίνο, κατέβασε το θησοφύ του για τις άνάγκες των πτωχών,
τόν πεινασμένων και γυνών ανθρώπων και τράβηξε άργά για
το σπίτι του, με την καρδιά άλαφρώμενη...

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

2293

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

Την ίδια στιγμή άκούστηκε βραχνά κι' άγρια γέλια. 'Όλη ή λι-
στοσυμμορία του Παμπλίτο που ήταν κρυμμένη τοιγύρω στους πυλούς
θάμνους, πετάχτηκε γύρω από την όμορφη Λουπίτα που άρχισε πάλι να
τρέμει από το φόβο της. Μαζί με τον άπαισιο μιάδα ήταν κι' ο άρχ-
γός του, ο Μαρανόν, που γελούσε από πολύ άπ' όλους και κτύπηε κνή-
ανάμεσα στα κλαδιά ενός μεγάλου κέδρου.

'Η Λουπίτα, άνήσυχη, γύρε το κεφάλι της κι' είδε το τεντωμένο
σκονί να περνά από ένα χοντρό κλαδί. 'Από κάτω, από την άλλη ά-
κρη του, κρεμόταν ένας φτωχός άνδρας.

'Ο άνδρας της! Ήταν ο άνδρας της που τον είχε κρεμάσει, που
τόν είχε πνίξει ή ίδια!... Φρίκη!...

'Η Λουπίτα είδε τότε να σκοτεινιάζουν όλα γύρω της και κύλιση
κινάσθη κάτω από τη σέλλα, δίχως ν' άκούη πια τους πυροβο-
λισμούς που άρχισαν να πέφτουν μες στον κάμπο και τους επαναστάτες
που φώναζαν με τρόμο:

—Δ ό ς σ ο λ τ ά ν τ ο ς ! Δ ό ς σ ο λ τ ά ν τ ο ς ! (Οι
στρατιώτες! Οι στρατιώτες!)

'Όταν συνήλθε πάλι κι' άνοιξε τα μάτια της, ή Λουπίτα Χιμένεθ,
θρισκότανε στο σπίτι της.

Στην άλλη κάμαρα ήταν ένα φέρετρο και γύρω του έλαιγαν με
πλεγμένα άνασπλητά οι δική της.

'Η Λουπίτα συλλογίστηκε τη φοιτή τραγωδία της, τη νύχτα που
είχε περάσει στη σκηνή του Μαρανόν, τη μαύρη άπόννησ της κι' ύστε-
ρα έκείνη την άπαύστατη σκηνή στο δάσος, τον άπαυτονισμό του ά-
νδρός της, και τα γέλια του Μαρανόν, του Παμπλίτο και των συντρό-
φων τους. Και τότε, τινάχτηκε σαν τρελή από το κρεβάτι της, γο-
νάντισε μπροστά στο λείψανο του άνδρός της κι' άρκίστηκε να πάρη
εκδίκησι για το μαρτυρικό εκείνο κρέμασμά του.

Ο Παμπλίτο ανέβαινε πάνω στη σέλλα τη
Λουπίτα.

Είχαν περάσει δυο εβδομάδες από τη μέρα που
ο στρατός είχε σκοπίσει τον Μαρανόν και τους
συντρόφους του, όταν άξαφνα, ένα βράδυ, δυο μυ-
στηριώδες σκιές γλίστρησαν μέσα στην έκκλησία
της Σάντα-Κίρα του Μασάκο.

Σε λίγο, άλλη σκιά, που είχε όχόταν κυρά το-
χο-τοίχο, γλίστρησε κι' αυτή άόρουθα μέσα στην
έκκλησία. Κανείς δεν είχε προσέξει τις δυο πρώτες
σκιές, κανείς δεν τις είχε γνωρίσει μέσα στο σκο-
τάδι. Μά ή τρίτη σκιά, που τις παρακολουθούσε ά-
πό ώρα, ήξερε το μυστικό τους. 'Η δυο σκιές που
είχαν γλίστρησει άόρουθα μέσα στην έκκλησία της
Σάντα-Κίρα, ήταν ο αμμόβολος Μαρανόν κι' ο ύ-
πασπιστής του ο Παμπλίτο. Δυο εβδομάδες τώρα
τριγύριζαν έδώ κι' εκεί σαν κολασμένες ψυχές, ά-
πό τον ένα κοιμηώνα στον άλλο για να γλυτώσουν
το στρατοδικείο...

—Όσο για την άλλη σκιά, ήταν ή Λουπίτα Χι-
μένεθ!

'Από τη μέρα που άρκίστηκε να εκδιωχθί τον
τραγικό θάνατο του άνδρός της, είχε ψάξει πα-
τού, σ' όλη τα το γύρω χωριά, για να βρή τους
δυο έχθρούς της. Και τέλος, έβρισκε το βράδυ στο
Μασάκο, είχε ανακαλύψει πια τον τελευταίο κυρ-
φώνα του Μαρανόν και του Παμπλίτο.

Βγήκε λοιπόν άόρουθα πάλι από την έκκλησία
και τράβηξε για το δημαρχείο, όπου είχε καταβλήσει ο στρατός.

'Υστερ' από δυο μέρες, την ώρα που έβγαινε ο ήλιος πάνω από την
'Αρκάνα, άνασπασε άξαφνα μία όμορφη γυναίκα. Το έκτελειστικό άπασ-
μα είχε τονφεκίσει τον Μαρανόν και τον Παμπλίτο, τους όποιους
είχαν συλλαβίσει από δίλγου.

'Η Λουπίτα τότε πήγε κοντά στους σκοτωμένους, με μια έκαρσι
άρετης χαράς στο πρόσωπό της κι' έβαψε κόκκινα στο αίμα τους ένα
μάτσο άσπρα τριαντάφυλλα που κρατούσε στα χέρια της.

Κι' ύστερα, μ' ανάλαφρη καρδιά, τράβηξε για το νεκροταφείο και
στόλισε μ' αυτά τον τάφο του άνδρός της.

'Η όμορφη Λουπίτα Χιμένεθ, είχε εκδιωχθί με την ίδια άπαύστατη
σκληρότητα τον αμμόβολο Μαρανόν και τον Παμπλίτο, τον άπαισιο μ-
ιάδα, — τους δημίους της.

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Γάντια από σεβρό καθορίζονται ως εξής: Βρέχετε ένα κομμάτι
χρωματιστής φανέλλας και το δουάτε σε ζεστό νερό. Περνάτε
τα γάντια σας σε ξύλα και τα τρίβετε με τη φανέλλα. 'Όταν στεγνώ-
σουν τα σκουπίστε με καθαρό μάλλινο ύφασμα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Ο άραός Άνσέλμο, ύποπτος τύπος, πού παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός άσπής, προσπαθεί νά μπλέξει στά δίχτυα του την Λουκιανή, τή σύζυγο ενός περιφημού θαυματοποιού, τού "Αρχοντος τού Μυστηρίου, όπως τον λένε, ό οποίος, μέ τά καταπληκτικά πειράματά του, έχει άναστατώσει τού Παρίσι. 'Η Λουκιανή, άν και λατρεύει τόν σύζυγό της, θυμώνει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως την παραλείπει πρός χάριν της τέχνης του. Καί γιά νά τόν εκδικηθή, πηγαίνει μιά βραδιά μαζί μέ τόν "Ανσέλμο σ' ένα χορευτικό κέντρο. Φυγόνοτας από κεί, ό "Ανσέλμο την βάζει σ' ένα αυτοκίνητο, γιά νά τήν πάει στό σπίτι της. Μά όταν εκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μιά ψηλή, μελαχροινή γυναίκα, γνωστή του, χωρίς όλλο, από τό παρελθόν, ή οποία τού λέει απειλητικά τίς λέξεις : «Σ' έ' λ γ ο ι» και φεύγει. 'Ο "Ανσέλμο γυρίζει στό σπίτι του, μά καθώς ανεβαίνει στό διαμέριό του, πάνεται σ'ά χέρια, έπειτα από ένα έπεισόδιο, μ' έναν σόνικο του, τόν καλλιτέχη τού μουζίκ - γαλ Κάρλιο. Τόν χτυπάει άσχημα κι' ό Κάρλιο τού φωνάζει πως δά τόν εκδικήσθ. Έέως ό "Ανσέλμο μπαίνει στό διαμέριό του κι' εκεί βρίσκει μιά έπιστολή, πού τόν άναστατώνει και τόν πλημμυρίζει από φόβο. Παίρνει την έπιστολή αυτή και πηγαίνει στό γραμείο κάποιου έμπορου μαργαριτών, τού Ζακινώλ, μέ τόν όποιο είχε άλλοτε ύποπτες συναντήσεις. Μόλις διαβάζει ό Ζακινώλ την έπιστολή, τρομοκρατείται κι' αυτός. Σ' έ λίγες μέρες ό "Ανσέλμο λαβαίνει και δεύτερη απειλητική έπιστολή κι' έπειτα από αλάνη άπορροαίει νά εγκαταλείψη τού Παρίσι. Κάπως λοιπόν κάνει έξώλιος τίς έτοιμασίες της άναχωρήσεώς του, μπαίνει μέσα έξωλη ή Λουκιανή, ή οποία τού λέει ότι είχε πρό όλίγου μιά τρομερή σκηνή μέ τό σύζυγό της. Τού άνακοινώνει ότι εινε πρόθυμη νά τόν άκολουθήσει στού κόλλυγουνε και τού έμπιστεύεται τά χρήματά της, τά κοσμήματά της, άόλας μισού εκατομμυρίου περίπου φράγκων, και φεύγει. Μά ξαναγυρίζοντας στο ξενοδοχείο της, ή Λουκιανή ανακαλύπτει μέ τό αύτογό της και άμέσως τρέχει πάλι στό σπίτι τού "Ανσέλμο, γιά νά ξαναπάρη τά κοσμήματα και τά χρήματα. Έκείνος όμως αρνείται νά της τά έπιστρέψη και ή Λουκιανή, άρπάζοντας ένα σιδερένιο χαρτοκπτήρα, όρμει μαινομένη εναντίον του... "Επειτ' από λίγη ώρα, ό "Ανσέλμο βρίσκειτα νεκρός στήν κάμαρά του. Οί άστυνομικοί φθάνουν άμέσως έπ' αυτού και άρχίζουν τίς έρευνες γιά ν' άνακαλύψουν τόν δολοφόνο. Όλες τους δά ή όποίες σπράφονται κατά τού Κάρλιο, γιατί έξέρουν πως απείλησε τόν "Ανσέλμο ότι θά τόν σκοτώσει.

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

—...Λυτήθηκε πολύ, είπε ό "Αρχων τού Μυστηρίου, συμπληρώνοντας τή γυναίκα του, γιατί αυτό τό μικρό "γύρισμα" τού δοκιμαστικού, πού θά διασκεδάζε τόσο πολύ τή Λουκιανή, είχε άποφασιστή γιά τήν έπομένη τό πρωί, γιατί γιά τήν άλλη μέρα τό πρωί άκριβώς είχα κλείσει ραντεβού μέ τόν κ. Βουαντάρ, τό γνωστό κατασκευαστή ταχυδακτυλουργικών μηχανημάτων, γιά μερικές δοκιμές, σχετικές μέ τό προσεχές μεγάλο μου νούμερο «'Η Σφίγγ». 'Η γυναίκα μου, καθώς ξέρετε, εινε βοηθός μου και πολύ λίγα από τά νούμερά μου μπορούν νά γίνουν χωρίς αυτή... 'Η παρουσία της λοιπόν ήταν άπολύτως απαραίτητη στίς δοκιμές.

Ό "Αρχων τού Μυστηρίου στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα έξακολούθησε :

—Έξ άλλου, ή δοκιμές αυτές ήταν άδύνατον ν' άναβληθούν, γιατί τότε τά μηχανήματα δέν θά μπορούσαν νά μου παρασθθούν πρό της άναχωρήσεώς μου γιά τίς 'Ηνωμένες Πολιτείες. Γι' αυτό, όταν έμαθα πως ή γυναίκα μου είχε ραντεβού μέ τόν κ. "Ανσέλμο, γιά τήν άλλη μέρα, της είπα νά πάη νά τόν είδοποιήση νά τό άναβάλουν. Γι' αυτό τόν έπισκέφθη και δεύτερη φορά έκείνο τό βράδυ...

Βρήκα τόν κ. "Ανσέλμο έτοιμο νά θγί έξω, συνέχισε ή Λουκιανή. Φορούσε τά γάντια του και τό έπανωφόρι του. Μού φάνηκε μάλιστα πως δέν δυσαρεστήθηκε γιά τή ματαίωσι τού ραντεβού, άπσυχολημένος καθώς ήταν μέ τίς προετοιμασίες της άναχωρήσεώς του.

—Σ'άς άνακοινώσε τό λόγο, πού τόν άνάγκαζε νά φύγη τόσο έπειγόντως ; ρώτησε ό διαμερισμάτάρχης κ. 'Ινιέτ.

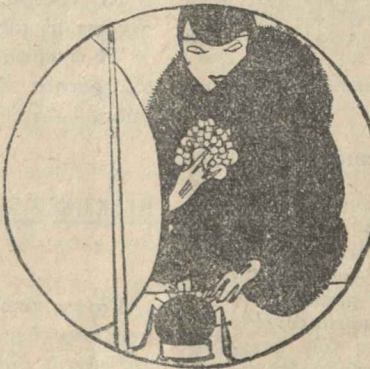
—Όχι... Θυμάμαι μάλιστα ότι τόν ρώτησα, πού σκόπευε νά πάη. Μά εκείνος άπάντησε πολύ άόριστα στήν έρώτησί μου πού ώστόσο δέν ήταν καθόλου άδιάκριτη. "Απάντησε μ' αυτές τίς λέξεις περίπου : «'Ω! φεύγω γιά πολύ μακριά... 'Η άναχώρησί μου από δω, άν και δέν την έπρόθελα καθόλου, εινε άπαραίτητη». Δέν έμεινα στο διαμέρισμά του ούτε τρία λεπτά... Δέν έκάθισα καν... Κατέθηκε μαζί μέ τόν κ. "Ανσέλμο.

—Τί ώρα ήταν εκείνη τή στιγμή ;... Δέν θά μπορούσα νά σ'άς άπαντήσω άκριβώς... Μά, κατά προσέγγισιν, ένένα και τέταρτο μέ ένένα και είκοσι.

—'Η μεγάλη πόρτα κάτω ήταν κλειστή ;

—Όχι κύριε, ήταν άνοιχτή... Τό θυμάμαι πολύ καλά, γιατί πολλοί έννοικοι — καλλιτέχναι, μού φαίνεται — πενούσαν συγχρόνως μέ μ'άς άπ' αυτή... Συναντήσαμε τό σύζυγό μου και τό βοηθό του τόν 'Ιλαίρ στήν πλατεία τού "Αστρου...

—...Ναί, συνέχισε ό "Αρχων τού Μυστηρίου, γυ-

ρίζα στό κιόσκια μαζί μέ τόν 'Ιλαίρ γιά νά πάρω μιά "Εφημερίδα τού Χρηματιστηρίου, Κουθεντιάσαμε, όταν είδα τή γυναίκα μου μέ τόν "Ανσέλμο, πού άνεβαίνει τή λεωφόρο Βαγκράμ κι' έτρεξα νά τούς προηπαντήσω... Προσκάλεσα τόν "Ανσέλμο νά πάη μαζί μας ένα δρεκτικό... μά άρνήθηκε, λέγοντας πως είχε ένα έπειγόν ραντεβού.

—Δέν σ'άς είπε μέ ποιόν ;

—Όχι... "Αποχαιρετιστήκαμε μόνο έγκάρδια κι' έφυγε... 'Η γυναίκα μου κι' έγώ γυρίσαμε τότε στό ξενοδοχείο μας.

—Τί ώρα ήταν ;

—Δέκα παρά κάτι λεπτά άκριβώς... Μήν εκπλήττεσθε, κύριε, πού μπορώ και σ'άς ύποδεικνύω τήν ώρα μέ τόση άκριβεία. Σ'άς παρακαλώ, φωνάζετε νά μπουν μέσα δυό πρόσωπα, μά μ'άς συνώδευσαν ως έδω κι' άπ' τά όποια τό ένα εινε ό γραμματέας τού ξενοδοχείου μας και τό άλλο ή καμαριέρα τού πατώματος μας.

ΙΙράγματι, μπήκαν τότε μέσα ένας κύριος μέ ρεντιγκότα και μία εύρωστη γυναίκα.

Ό κύριος δήλωσε πως άνομαζόταν Σανέλλι και πως είχε γεννηθή στή Βέρνη και είπε :

—Θυμώμαι πολύ καλά ότι την περασμένη Τρίτη έτοιμαζόμουν ν' άφήσω τήν ύπηρεσία μου κατά τίς δέκα, όπως πάντα. "Ανησυχούσα λίγο, βλέποντας ότι δέν είχε φτάσει ακόμα ό αντικαταστάτης μου τής νυκτός, γιατί μερικοί φίλοι μου μέ περιέμεναν γιά νά περάσουμε τό βράδυ μαζί... Κτύπαζα λοιπόν μέ προσοχή όσους έμπάναν στο ξενοδοχείο. Ό αντικαταστάτης έφτασε στίς δέκα άκριβώς... Μά λίγο πρωτίτερα βεθαίνω πως είδα τόν κ. και τήν κ. Μουρρά νά μπαίνουν μέσα... Ό κ. Μουρρά μάλιστα κριότοσε στό χέριά του μιά έφημερίδα... Τους καλησπέρια κι' αυτοί μου άνταπέδωσαν τό χαρετινό μου.

Κατόπιν προχώρησε ή καμαριέρα, γιά νά κάνει κι' αυτή τήν κατάθεσί της. "Ωνομαζόταν Ρόζα Βάσερ και είχε γεννηθή στή Ζυρίχη.

Κατέθεσε ότι, όπως θυμότανε πολύ καλά, τήν περασμένη Τρίτη, στίς δέκα και μισή, της είχαν χτυπήσει τό κουδούνι από τό δωμάτιο 17, τού κ. και της κ. Μουρρά. Ό κ. Μουρρά φορώντας τή πιτζάμα του και τίς παντοφλές του, της άνοίξε ό ίδιος και τήν παρακάλεσε νά περάση τό πρωί μερικές βελανίτσες σέ κάποιο ρούχο, πού είχε σκιστή. 'Η κ. Μουρρά, τήν ώρα εκείνη, ήταν πλανάσμενη και διάβαζε κάποιο βιβλίο.

—Καλά... Καλά... Εύχαριστώ, είπε ό διαμερισμάτάρχης. Μπορείτε ν' άποσυρθήτε...

Ό κ. 'Ινιέτ τά είχε χαμένα. Αυτές ή δυό μαρτυρίες έθαζαν άλωσδιόλου έξω από τήν ύπόθεσι τόν "Αρχοντα τού Μυστηρίου και τή γυναίκα του. Ό φόνος είχε γίνει μεταξύ τών δέκα και έξι τών έντεκα παρά είκοσι έντεκα. Λοιπόν, στίς δέκα παρά λίγα λεπτά, ό "Αρχων τού Μυστηρίου κι' ή γυναίκα του ξαναγύριζαν στο ξενοδοχείο τους... και στίς δέκα και μισή πάνω-κάτω, ό "Αρχων τού Μυστηρίου, φορώντας τήν πιτζάμα του, κουθεντιάζε μέ τή γυναίκα του. 'Η μισή αυτή ώρα δέν έφτανε στο θαυματοποιό νά φύγη από τό ξενοδοχείο του, νά πάη στή λεωφόρο Τέρν, νά σκοτώση τόν "Ανσέλμο, νά περιβάλη τό έγκλημα μ' ένα άνεξιχνίαστο μυστήριο και κατόπιν νά γυρίση πάλι στο ξενοδοχείο και νά φορέση τήν πιτζάμα του και τίς παντοφλές του... Αυτό ήταν άπολύτως άδύνατον...

—Έτσι, αυτό τό έχνος έσθηνε... Καί όμως...

—Κυρία, είπε ό διαμερισμάτάρχης, πρίν πάτε στού "Ανσέλμο τήν περασμένη Τρίτη, έπήγατε στήν Τράπεζά σας κι' άποσύρατε ένα χρηματικό ποσό άρκετά στρογγυλό, καθώς και τά κοσμήματά σας ;

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ή Λουκιανή.

—Ένας άνθρωπος της ύπηρεσίας τού "Ανσέλμο — έξακολούθησε ό διαμερισμάτάρχης — κατέθετε ότι είδε στο διαμέρισμά του, έπάνω σ' ένα τραπέζι, ένα σωρό κοσμημάτων, καθώς και χαρτονομίσματα τών χιλίων φράγκων μέσα σ' ένα φακέλλο...

—Αυτό δέν έχει καμιά σχέση μέ μένα, άπάντησε ή Λουκιανή. Στο νέο μεγάλο νούμερο, γιά

τό όποιο σ'άς μίλησε πρό όλίγου ό σύζυγός μου, στή «Σφίγγα», δέν θά συνεργάζωμαι μαζί του από τά παρασκήνια, όπως Έκανα ως τώρα, μά θά παρουσιαστώ στή σκηνή, μ' ένα κοστόύμι ειδικό, πολύ πλούσιο και θά φορώ δλα μου τά κοσμήματα. Πήγα λοιπόν και π'ά πήρα από τήν Τράπεζα, γιά νά τά φορέσω στίς πρόθεες και νά βεβαιωθώ έτσι ότι δέν θά μέ στενοχωρούν κι' ότι δέν θά γαντζώνουν σέ κανένα ταχυδακτυλουργικό σύνεργο. Συγχρόνως άπέσυρα από τόν τρέχοντα λογαριασμό μου μερικά χρήματα, γιά νά πηράσω τίς καλοκαιρινές μου τουαλέτες. Έξ άλλου, πρίν πάω στού "Ανσέλμο, κατέθεσα τά κοσμήματα και τά χρήματά μου στο ξενοδοχείο μέσα σέ μιά βαλίτσα μέ ειδική κλειδωνιά... 'Ιδού μάλιστα τά χρήματα.

Κι' έβγαλε έπάνω στο τραπέζι δεκαεφτά χιλιάρια.

—Έπειδή δέ—συνέχισε ό "Αρχων τού Μυστηρίου—ό πρωινός τύπος μιλάει έν έκτάσει γιά τά κοσμήματα της «μυστηριάδους ξανθής κυρίας», είχαμε τήν έμπνευσι νά σ'άς φέρουμε και τά κοσμήματα της συζύγου μου... 'Ιδού τά!...

Κι' ό "Αρχων τού Μυστηρίου έβγαλε από τήν τσέπη τού έπανωφοριού του ένα δερμάτινο σακκό και τόν άδειασε έπάνω στο τραπέζι : "Ήταν γεμάτος από περιδέρατα, βραχιόλια, κτλ.

Ό κ. 'Ινιέτ χτύπησε τό κουδούνι κι' ένας κλητήρας παρουσιάστηκε.

—Φέρτε τό Νταρμπουάν, είπε.

Ό Νταρμπουάν πού περιέμενε πρό μιάς ώρας στόν αντίθάλαμο, μπήκε μέσα.

—Γνωρίζεις τήν κυρία ; τόν ρώτησε ό διαμερισμάτάρχης.

—Μάλιστα, κύριε... Είνε ή κυρία πού ήρθε στού δυστυχισμένου κ. "Ανσέλμο τήν περασμένη Τρίτη, τή μέρα πού...

—Πόση ώρα έμεινα στο διαμέρισμά του ;

—Ό! πολύ λίγο... "Εφευγα, νά κάνω ένα θέλημα, όταν ή κυρία ήρθε... "Όταν ξαναγύρισα στίς όχτώ και δέκα, ή κυρία είχε φύγει κιόλας...

—Υπήρχε ένας σωρός από κοσμήματα έπάνω στο τραπέζι τού "Ανσέλμο... Τά είδες ;... Μήπως ήταν αυτά έδω ;...

Και ό κ. 'Ινιέτ έβειξε στόν Νταρμπουάν τό λαμπρό σωρό τών κοσμημάτων, πού ήταν μπροστά του.

Ό Νταρμπουάν πλησίασε κι' έσκυψε. Έμεινε μερικές στιγμές άκίνητος, μέ τά μάτια καρφωμένα στό κοσμήματα. Έπειτα είπε :

—Κύριε διαμερισμάτάρχα, νομίζω ότι ποτέ άλλοτε δέν είδα τά κοσμήματα, πού μου δείχνετε τώρα.

—Πού βασίζεις τήν έντύπωσί σου αυτή ;...

—Ανάμεσα στό άλλα κοσμήματα, πού είδα στού "Ανσέλμο, ήταν λιγώτερα μαργαριτάρια και περισσότερα διαμάντια... Αυτά, πού μου δείχνετε τώρα, μοιάζουν μέ οικογενειακά κοσμήματα, ένδ τά άλλα φανόντουσαν πως προερχόντουσαν κατ' ευθείαν από τά κοσμηματοπωλεία της ρύ νε λ'α Παί. Δέν εινε τού ίδιου είδους.

—Μπορείς ν' άποσυρθής, Νταρμπουάν.

—Όταν ό Νταρμπουάν βγήκε έξω, ό κ. 'Ινιέτ ρώτησε :

—Και τώρα, κυρία, άγνωρίζετε αυτό τό δαχτυλίδι, αυτό τό μπρασελέ κι' αυτό τό κολλιέ ;

Και της έδειξε τά κοσμήματα πού είχαν βρεθ' στο διαμέρισμα τού Κάρλιο.

—'Η Λουκιανή άπάντησε άμέσως :

—Καθόλου... Δέν ήταν ποτέ δικά μου... Είνε ή πρώτη φορά πού τά βλέπω...

Ό κ. 'Ινιέτ μέ δυσκολία συγκρατούσε τήν όργη του. Βρισκόταν πάντοτε μέσα στό ίδια σκατάδια. Αυτή ή άνάκρισις δέν είχε φέρει κανένα άποτέλεσμα.

—Μπορούμε, κύριε, νά σ'άς δώσουμε καμιά άλλη πληροφορία ; ρώτησε ό "Αρχων τού Μυστηρίου.

Ό διαμερισμάτάρχης θά ήθελε ν' άπαντήσει στο θαυματοποιό μέ τόν άπότομο τόνο, πού έπαιρνε συνήθως, όταν οι έξεταζόμενοι δέν τού ήσαν χρήσιμοι σέ τίποτε. Μά συγκρατήθηκε, λόγω της παρουσίας της Λουκιανής.

—Όχι, κύριε... Τελειώσαμε... Έκτός άν μέ τή μαγική σας

τέχνη θά μπορούσατε νά μ'άς φωτίσετε πως μπορεί νά διπλοκλειωθή και νά διπλοσυρτωθή μιά πόρτα άπ' έξω, στή στιγμή πού δλα τά κλειδιά της βρίσκονται μέσα...

Ό "Αρχων τού Μυστηρίου άπάντησε σοβαρά :

—Κύριε διαμερισμάτάρχα, ή επαγγελματική μου πείρα εινε στή διάθεσί σας. "Αν έπισκεφθώ τό διαμέρισμα τού δυστυχισμένου αυτού "Ανσέλμο και άν μού δείξετε τό περίφημο κουτί, μέσα στο όποιο βρέθηκαν τά κλειδιά, δέν θά μού εινε ίσως άδύνατο νά σ'άς έξηγήσω πως ένήργησε ό δολοφόνος...

Τό πρόσωπο τού κ. 'Ινιέτ φωτίστηκε...

—Μά, μέ μεγάλη μου ευχαρίστησι! φώναξε. "Αν πετύχετε, σ'άς βεθαίνω πως ή ευγνωμοσύνη μας...

—"Ας μη μιλάμε γι' αυτό! τόν διέκοψε ό "Αρχων τού Μυστηρίου. Σ'άς παρακαλώ μόνο νά μήν άναμίζετε "δνομα της γυναίκας μου και τό δικό μου σ' αυτή τήν ύπόθεσι... "Επίσης επιθυμώ νά μήν άναφερθούν καθόλου και άν ακόμα κατορθώσω νά διαφωτίσω τά μυστήρια... Θά ήταν μιά πολύ άσχημη ρεκλάμα...

—Είμαστε έντελώς σύμφωνοι...

—Έξ άλλου, έξακολούθησε ό "Αρχων τού Μυστηρίου, δέν σ'άς έγλυφώμαι γιά τήν έπιτυχία μου... Τό πρόβλημα μού φαίνεται πολύ δύσκολο... Σ'άς λέω μόνο πως θά κάνω ό,τι μπορώ...

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η θεατρική δεντέτα Μαντελέν Καρόλ, ή οποία έβριόμεινε στο φιλμ «'Όταν ήμουν κατάσκοπος».

πεία, παρά μόνο τόν κ. 'Ινιέτ.

—Συγχωρήστε με, κύριε... είπε. "Υποφέρω από τήν καρδιά μου... Αυτό μού συμβαίνει συχνά... Γελιοποιήθηκα...

Μιλούσε τώρα μέ γλυκύτητα.

Ό κ. 'Ινιέτ της είπε, δείχνοντάς της τόν "Αρχοντα τού Μυστηρίου :

—Ό κύριος, πού εινε ό μεγάλος μας θαυματοποιός, ό "Αρχων τού Μυστηρίου, φαίνεται πως σ'άς τρώαζε λίγο...

—Ό! Καθόλου!... Ό κύριος δέν έχει καμιά σχέση μέ τήν άνόνη λιποθυμία μου... Δέν γνωρίζω τόν κύριο. Δέν τόν είδα ποτέ άλλοτε... "Α! Είνε ό κύριος... Ό περίφημος "Αρχων τού Μυστηρίου... Χαίρω πολύ... Θάρθω νά σ'άς χειροκροτήσω κανένα βράδυ... Τώρα, κύριε άστυνόμε, είμαι στή διάθεσί σας...

Ό κ. και ή κ. Μουρρά βγήκαν έξω, ό πρώτος μέ ύφος άδιάφορο, ή δεύτερη συγκινημένη.

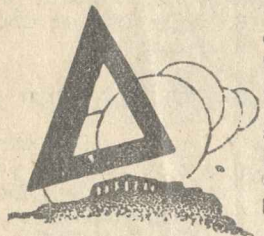
Όταν ή πόρτα ξανακλείσε πίσω τους, ό κ. 'Ινιέτ έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα είπε :

—Κυρία, άν σ'άς παρακάλεσα νάρθ'τε νά μιλήσετε μαζί μου, τό έκανα αυτό γιά νά σ'άς απαλλάξω από έννοχήσεις πού μπορεί νά εινε πολύ σοβαρές.

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΑ ΛΙΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

ΙΣΤΑΣΑ πολλές φορές πριν γράψω αυτή την εκπληκτική ιστορία. Μά δσο κι' αν φαίνεται περιεργή, σ'ας όρκίζομαι ότι είναι αληθινή, γιατί απλούστατα είναι μία μοιραία περιπέτεια του φίλου Ντυβάλ, του Αχιλλέα Ντυβάλ, που ήταν λογιστής στην εταιρεία «Αρκτίκ». Διαβάστε την λοιπόν με προσοχή γιατί, ποιος ξέρει, άνθρωποι είμαστε, μπορεί να τύχη και σ' εσάς καμιά τέτοια διαβολική σύμπτωσης.

Ο φίλος μου Ντυβάλ ήταν ο πιο καλός, ο πιο ακριβής κι' ο πιο εύσυνος δέσποτης άνθρωπος του κόσμου. Δούλευε είκοσι δώδεκα χρόνια σ' εκείνη την εταιρεία και φυσικά ήταν ο καλύτερος υπάλληλος. Μονάχα, νά! Θά σ'ας το πω έμπιστευτικά: μία φορά το μήνα ο φίλος μου Ντυβάλ άπατούσε τη γυναίκα του.

Ναι, κι' αυτό ακόμη το είχε κανονίσει με μία λεπτόλογο ακρίβεια, όπως κι' ολόκληρη την άλλη ζωή του: την πρώτη Δευτέρα κάθε μηνός, ο υποδειγματικός υπάλληλος, ο φρόνιμος και λογικός σύζυγος κυλιόταν στη διαφθορά.

Γύριζε θιαστικά στο σπίτι του κι' αδιάφορα, δίχως τάχα να δίνει καμιά σημασία, έλεγε της γυναίκας του:

—Ξέρεις, Όρτάνς! Έλαβα ένα γράμμα από τον φίλο μου, τον Ντυμπούα. Μου έδωσε ραντεβού σ' ένα καφεείο, στην πλατεία της Δημοκρατίας. Καταλαβαίνεις λοιπόν! Πρέπει να πάω στην ώρα μου!

Κι' έπειτα, άλλαζε γρήγορα, γινόταν ωμορφος, παρφουμαριζόταν κι' έτσι φρέσκος, εύθυμος, μ' ανάλαφρη καρδιά πήγαινε να βρής τη φιλενάδα του, την ξανθεία Λουλού. Έτρωγαν μαζί σ' ένα απόμερο, μα καθώς πρέπει έστιατόριο, άδειάζαν μία μπουτίλλια σαμπάνια, περνούσαν το θρόνυ μαζί και τ'α μεσάνυχτα ακριβώς, με την ικανοποίησή του «διαπραχθέντος εγκλήματος», ο άπιστος ξαναγύριζε στο σπίτι του.

Αυτή η ιστορία είχε αρχίσει από τη μέρα που ο φίλος μου Ντυβάλ έκανε την άνοησία να πάει σ' ένα γιατρό, για την καρδιά του.

—Γιατρέ, του έπτε, δεν ξέρω τί έχω... Η καρδιά μου είναι βαρειά...

Εκείνος τον άκροάστηκε, τον χτύπησε από δω, τον χτύπησε από κει, πήρε το σφυγμό του κι' ύστερα του έπτε αυστηρά:

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τ'α λεφτά τους στους γιατρούς!... Δεν έχετε τίποτα, φίλε μου... Διασκεδάστε λιγάκι... Διασκεδάστε...

Νά διασκεδάση! Άλλο που δεν ήθελε ο Άχιλλέας Ντυβάλ. Κι' από τότε, πέντε ολόκληρα χρόνια, διασκεδάζε κάθε Τετάρτα Δευτέρα με την ξανθεία κι' όρεκτική Λουλού.

Η γυναίκα του, η αγαθή Όρτάνς, πίστευε σ' αυτά τ'α «σθώα» ραντεβού του. Πώς μπορούσε άλλωστε να αμφιβάλλει; Μήπως ο

άνδρας της δεν της είχε εξηγήσει ότι ο φίλος του ο Ντυμπούα ήταν ένας συμπολεμιστής του στο μέτωπο, ότι καθόταν στην Όρλεάνη, ότι έρχόταν κάθε μήνα στο Παρίσι για τις δουλειές του, ότι ήταν κι' αυτός, πάνω από τ'α σαράντα, ότι είχε ένα μαύρο γενάκι, ότι ήταν λιγάκι κοίλαρας, ότι ήταν χήρος, ότι τρελαινόταν για το ψάρι μαγιονέζα κι' ότι υπέφερε κάποτε-κάποτε από τον ρευματισμό που είχε στο δεξί του πόδι; Έπειτα δεν λογαριάζει κανείς κι' ένα σωρό άλλες μικρολεπτομέρειες που της είχε αποκαλύψει ο Ντυβάλ.

Μία μέρα ώστόσο η Όρτάνς ρώτησε τον άνδρα της:

—Μά δεν μου λές, Άχιλλέα, γιατί δεν τόν φέρνεις καμμία μέρα στο σπίτι μας;...

—Α! Όχι! της απάντησε λιγάκι ταραγμένος ο Ντυβάλ. Δεν τόν ξέρεις έσύ τον Ντυμπούα! Σου είναι μιά άλεπού! Κάνει κόρτε σ' όλες τις γυναίκες και δεν θά δίσταζε να κάνει και σ' εσένα! Είναι αδιάφορος! Ξέρεις τώρα πόσο είμαι ζηλιάρης, εγώ! Μη θύλης λοιπόν να μαλώσω με τον φίλο μου...

Η Όρτάνς, που είχε κολακευθεί από τ'α λόγια του άνδράς της, δεν επέμεινε. Κι' άφινε τον Ντυβάλ να τ'α σκάει κάθε μήνα μιά—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τ'α λεφτά τους στους γιατρούς!

φορά από το σπίτι.

Όσο τώρα για τόν κ. Ντυμπούα, θά μαντέψατε θέβαινα ότι ήταν ένα ανύπαρκτο πρόσωπο! Ήταν ένα πλάσμα της θερμής φαντασίας του Ντυβάλ. Σίγα-σίγα λοιπόν, με καινούργιες και τόσο λειπομερείες, ο Ντυμπούα ήταν μιά πραγματικότητα για την αγαθή Όρτάνς, ένας καλός φίλος του άνδρα της. Κι' έτσι χαρίς σ' αυτό το φανταστικό πρόσωπο, οι Ντυβάλ ζούσαν αγαπημένα.

Μα να που ήρθε μιά μέρα το μοιραίο: ήταν το θρόνυ που ο μουρντάρης Ντυβάλ θά πήγαινε να διασκεδάση με τη φιλενάδα του. Α! Πόσο άτελειωτες τού φαίνονταν οι ώρες στο γραφείο. Στις 5 παρά 5 τέλος τώσκασε από το γραφείο και γύρισε στο σπίτι του. Μόλις όμως ξεκλείδωσε την πόρτα, θρέθηκε μπροστά στην Όρτάνς, που φαίνεται πως περ μένε στο χάλ το γυρισμό του.

—Ξέρεις! άρχισε λαχανιασμένος ο Ντυβάλ. Έλαβα ένα γράμμα...

Μά δεν μόρεσε να συνεχίση γιατί η Όρτάνς έφερε το δάχτυλο στο στόμα της.

—Σού! ψιθύρισε.

—Τι τρέχει; έκανε ανήσυχος ο Ντυβάλ.

—Σου έτοιμάω μιά πρώτη τάξεως έκπληξη! του άπάντησε χαμογελώντας η γυναίκα του.

Και τού ψιθύρισε σ' αυτή:

—Τόν ξέρω τώρα τον φίλο σου τον Ντυμπούα... Τόν είδα!... Είναι δώ! Σ'ε περιμένει μιά ολόκληρη ώρα στο σαλόνι.

—Ο φίλος μου ο Ντυμπούα με περιμένει... στο σαλόνι; έκανε αστασιμένος ο Ντυβάλ, πούχε σπάσει η χολή του.

—Μά ναι, ναι! Φαντάσου! Ο Ντυμπούα, ο καλός μας Ντυμπούα!... Και ξέρεις; Τόν γνώρισα άμέσως! Δεν μου έπτε μόνον, καθώς έμε, ότι είχε και το παρόσημο της Λεγεώνας.

—Το παρόσημο της Λεγεώνας;... έκανε σάν χαμένος ο Ντυβάλ.

—Έλα, έλα τώρα και μην κάνης πώς δεν ξέρεις! του ψιθύρισε πάλι η Όρτάνς. Έμπρός, έμπα στο σαλόνι, γιατί σ'ε περιμένει τώσην ώρα ο άνθρωπος!...

Και τόν έσπρωξε μέσα στο σαλόνι. Ο Ντυβάλ τότε είδε μπροστά του έναν άγνωστο με μαύρο γενάκι, λιγάκι κοίλαρα, πάνω από τ'α σαράντα, με το παρόσημο της Λεγεώνας στη μπουτονιέρα του να τού άνοιξη την άγκαλιά του.

—Α! Ντυβάλ! Παλιέ μου φίλε μου! φώναξε ο άγνωστος και τόν έφίξε πάνω στο στήθος του.

—Α! Ντυμπούα! Καλέ μου Ντυμπούα! του άπάντησε μηχανικά ο δούτογος Ντυβάλ, έτοιμος να λιποθυμήσει.

—Πόσο είμαι εύτυχης που σ'ε ξαναβλέπω! έκανε ο πρώτος.

—Αμ' εγώ; Αμ' εγώ; ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή ο άνδρας της Όρτάνς.

Εκείνη τότε που τούς κάμω-νε από το κατώφλι, τούς έπτε κρύβοντας από τη συγκίνηση:

—Καλή διασκεδάση, κύριοι Κι' έσύ, Άχιλλέα, πρόσεξε: να μη γυρίσης άργά, γιατί έχεις το πρωί γραφείο...

Κι' οι δύο τους λοιπόν πέρασαν σάν λωποδύτες άπ' το χάλ και θύηκαν γρήγορα στο δρόμο. Έκει τότε ο κ. Ντυμπούα έριξε δεξιά κι' άριστερά μερικές φοβισμένες ματιές, σάν να τόν παρακολουθούσε κανείς και πέρασε το χέρι του στο μπράτσο του Ντυβάλ.

—Σας ζητώ συγγνώμη που σ'ας κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει να έχουμε ύφος παληών φίλων...

Έκαναν μερικά βήματα κι' έστερα ο Ντυβάλ έξοττασε άκράτητος:

—Επιτέλους, κύριε! του φώναξε. Ποιός είσαστε; Τι θέλετε από μένα; Έξηγήστε μου!...

—Ω, είναι τόσο άπλδι! του άπάντησε ο άγνωστος. Θά καταλάβατε αμέσως: Μ'ε λένε Ντυμπούα. Είμαι παντρεμένος, κόθηναι στην έπαργία κι' έρχομαι κάθε μήνα στο Παρίσι για να διασκεδάσω λιγάκι. Μά νά να μην υπομίσσασθ' τίποτα ή γυναίκα μου, της λέω πώς πνιγνίω να δ'ε να παληό φίλο μου, τόν Ντυ-

βάλ.

—Σας ζητώ συγγνώμη που σ'ας κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει να έχουμε ύφος παληών φίλων...

Έκαναν μερικά βήματα κι' έστερα ο Ντυβάλ έξοττασε άκράτητος:

—Επιτέλους, κύριε! του φώναξε. Ποιός είσαστε; Τι θέλετε από μένα; Έξηγήστε μου!...

—Ω, είναι τόσο άπλδι! του άπάντησε ο άγνωστος. Θά καταλάβατε αμέσως: Μ'ε λένε Ντυμπούα. Είμαι παντρεμένος, κόθηναι στην έπαργία κι' έρχομαι κάθε μήνα στο Παρίσι για να διασκεδάσω λιγάκι. Μά νά να μην υπομίσσασθ' τίποτα ή γυναίκα μου, της λέω πώς πνιγνίω να δ'ε να παληό φίλο μου, τόν Ντυ-

βάλ.

—Σας ζητώ συγγνώμη που σ'ας κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει να έχουμε ύφος παληών φίλων...

Έκαναν μερικά βήματα κι' έστερα ο Ντυβάλ έξοττασε άκράτητος:

—Επιτέλους, κύριε! του φώναξε. Ποιός είσαστε; Τι θέλετε από μένα; Έξηγήστε μου!...

—Ω, είναι τόσο άπλδι! του άπάντησε ο άγνωστος. Θά καταλάβατε αμέσως: Μ'ε λένε Ντυμπούα. Είμαι παντρεμένος, κόθηναι στην έπαργία κι' έρχομαι κάθε μήνα στο Παρίσι για να διασκεδάσω λιγάκι. Μά νά να μην υπομίσσασθ' τίποτα ή γυναίκα μου, της λέω πώς πνιγνίω να δ'ε να παληό φίλο μου, τόν Ντυ-

βάλ.

—Σας ζητώ συγγνώμη που σ'ας κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει να έχουμε ύφος παληών φίλων...

Έκαναν μερικά βήματα κι' έστερα ο Ντυβάλ έξοττασε άκράτητος:

—Επιτέλους, κύριε! του φώναξε. Ποιός είσαστε; Τι θέλετε από μένα; Έξηγήστε μου!...

—Ω, είναι τόσο άπλδι! του άπάντησε ο άγνωστος. Θά καταλάβατε αμέσως: Μ'ε λένε Ντυμπούα. Είμαι παντρεμένος, κόθηναι στην έπαργία κι' έρχομαι κάθε μήνα στο Παρίσι για να διασκεδάσω λιγάκι. Μά νά να μην υπομίσσασθ' τίποτα ή γυναίκα μου, της λέω πώς πνιγνίω να δ'ε να παληό φίλο μου, τόν Ντυ-

βάλ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Το κίνημα που δεν έγινε. Περί τίνος άκριβώς έπρόκειτο. Οι δυσχεστερημένοι άνώτεροι άξιωματικοί και ύπαξιωματικοί. Πώς άνεμίζη το ένομα τού κ. Λαπαθιώτη. Σκόπη και μυστήρια. Το μοίρασμα τών Υπουργείων. Μ'ε τ'ο έπλε στην άγκαλιά!... Τί συνέβη άνημερα τού κινήματος...που δεν ξεφεραχ. Στη φυλακή, κτλ. κτλ.

Ο Δεκέμβριος του 1911, όλη ή Έλλάς συνεταράχθη ένα πρωί από την είδηση, ότι άνεκαλύφθη κίνημα στρατιωτικό, τού όποιου σκοπός ήταν ή σφαγή τών τότε Κυβερνητών και όλων τών πολιτικών άνδρων της χώρας, κατά τη νύκτα, προς τ'α έξημερώματα τού Αγίου Νικολάου, στις 6 Δεκεμβρίου δηλαδή, και ή ανάληψης της άρχης ά-τό τούς συναρπάξ, ό όποιοι με δρακόντεια μέτρα, θά έσωζαν τόν τόπο.

Όνόματα άρχηγών τού κινήματος αυτό, έφέροντο πολλά, μεταξύ όμων όλων έπέπλε: τ'ο όνομα τού συνταγματάρχου, τότε, τού Πρεβολικού κ. Λαπαθιώτη, στρατηγού σήμερα έν άποστρατία, και πατρός τού συνεργάτου μας ποητού κ. Νικολ. Λαπαθιώτη.

Ο κ. Λαπαθιώτης ήταν ένας από τούς πιο μορφωμένους άξιωματικούς που είχαν ή Έλλάς, κατά την εποχή εκείνη, τούς πλέον άξιους, και τούς πλέον σοβαρούς. Για τ'ο λόγο αυτό, ή άνάμειξ τού όνοματός του στο κίνημα, άναστάσιους τόν Έλληνικό λαό, γιατί τ'ο έθεώρησε ως κίνημα πράγματι πολύ σοβαρό.

Της διαδόσεως έπικολοήθηκαν, ή μάλλον προηγήθηκαν, μερικές συλήψεις άξιωματικών και ύπαξιωματικών και ή άπομάκρυνσις τού κ. Λαπαθιώτη από τ'ο στρατό.

Ο τόπος κατόπιν, και ίδιος ο κυβερνητικός, προσπάθησε να δώσει καμιά χροιά στην υπόθεσι αυτή, και τέλος, θαδών μυστήριο και σιωπή έκάλυπταν τ'ο ζήτημα. Κανείς λόγος δεν έγινε πλέον περί αυτού, αλλά και ούτε έπετρατή πειά καμμία έπ' αυτού συζητήσε.

Το μυστήριο τού μεγάλωνε και ή στενή φίλια, ή όποια ύπήρχε μεταξύ τού κ. Λαπαθιώτη και τού κ. Βενιζέλου, κυβερνήτου τότε της Έλλάδος, διακοφύσα, άάμην, μέχρι σήμερα.

Άλλά δεν πρόφτασαν ο κόσμος να συζητήσει και τ'ο φαινόμενο αυτό, γιατί έπληθαν, στο μεταξύ, οι Βαλκανικοί πόλεμοι, και ή κίνημα, από τών μεγάλων έθνικών γεγονότων, έληρωμήθηκε παντελώς... και τ'ο μυστήριο έμεινε μυστήριο!...

Κι' όμως κάτι είχε συμβή. Ύπήρχε τότε μιά διασάλευσις μεταξύ τών ύπαξιωματικών τού στρατού, όλοι τών όποιων σήμερα είναι αντίσυνταγματάρχες. Όλοι αυτοί ήταν δυσχεστερημένοι, γιατί έβλεπαν, ή μ, με τόν νέο οργανισμό τού στρατού, ό όποιοι τού έβλεπε τη σκληρή τών ύπαξιωματικών και έμπο-δίζετο ή προαγωγή των εις άξιωματικούς, και κανένας μάλλον δεν διανοιγόταν πειά μπροστά τους.

Τη δυσάρεσκεια αυτή άντελήφθηκαν και μερικοί άνώτεροι άξιωματικοί, έδυσάρεστοι με τ'ο ένομα, γιατί διαφόρους λόγους, ό όποιοι σκέφθηκαν να τήν διατελλενθού.

Κατέβηκαν, λοιπόν, στους στρατώνες, έσφιγγαν τ'α χέρια τών ύπαξιωματικών και τούς ύποσχόντανον γαλήνια και τιμές:

—Όταν αλλάξουν τ'α πράγματα κι' έρθουνε έμεις! τούς έλεγαν.

Έτσι φανατίστηκαν οι πεισισσότεροι ύπαξιωματικοί.

Κι' άφού οι έδυσχεστερημένοι έξασφάλισαν τούς ύπαξιωματικούς, ήτσαν να δροήν και μερικούς πολιτικούς, ό όποιοι να γίνονιν έπηρεά-τες τού κινήματος.

Και θρέθηκαν και οι έπηρεάτες.

Πριν έκραγή τ'ο κίνημα, έτέθησαν όλες ή βάσεις της μελλούσης έργασιας.

Πρώτα έπρεπε να είναι έτοιμο τ'ο Υπουργικό Συμβούλι, όπως, έπ-ώς έως καταληφθούν τ'ο ύπουργεία, κάθε ύπουργός ευρεθή στο ύ-

βάλ. Αυτή τη φορά όμως ή γυναίκα μου ήρθε μαζί μου στο Παρίσι κι' όταν της είπα ότι πάω να βρω τόν φίλο μου Ντυβάλ, θέλησε να με συνοδέη ως την πόρτα τού σπιτιού του. Πήρα λοιπόν στην τύχη τόν πρώτο δρόμο που θρέθηκε μπροστά μου και μπήκα στην τύχη πάλι σ' ένα σπιτι. Κάποιος άγιος με θοήθησε!

Ήταν το σπίτι σας!

—Α! Για φαντάσου σύμπτωσης! έκανε κατάπληκτος ο Ντυβάλ. Μά για σταθήτε... Μήπως λένε Λουλού τ'ο φιλενάδα σας;

—Όχι, τ'ο λένε Φλόρα! Είναι μιά μελαχροινούλα. Όλο τσαχπινιά! Με συγχαίρετε όμως, γιατί θιάζομαι. Η καμμένη, με περιμένει τώσην ώρα! Λοιπόν γαίρετε κι' εύχασιστώ πολύ!...

Κι' ο Ντυμπούα—ο άληθινός Ντυμπούα!—χάθηκε γρήγορα στο βάθος τού δρόμου.

Ο Ντυβάλ έκανε μιά βόλτα στις δύδες τού Σηκουάνα και γύρισε άκεσος στο σπίτι του. Από τη μέρα εκείνη δεν τόλμησε πειά ν' άπατήση άλλη φορά τη γυναίκα του.

POZE PEZI

πουργείο του και άρχισή την έργασία του που θά έσωζε την Έλλάδα. Γιατί σύνθημα τών συνωμοτών ήταν:

«ΕΛΛΑΣ» — «ΣΩΤΗΡΙΑ»

Έτσι λοιπόν σχηματίστηκε και τ'ο Υπουργικό Συμβούλι, τ'ο όποιον έλχεν άποτελεσθή από τούς έξης:

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ύπουργος της Έθνικής Οικονομίας.

ΓΡΗΓ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, Ύπουργός τών Οικονομικών.

ΜΑΤΕΣΙΣ, της Δικαιοσύνης.

ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ (τέως Νομάρχης Καλαμών), Ύπουργός της Παιδείας.

ΑΝΤΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, τών Έσωτερικών.

ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, τών Έξωτερικών.

ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ, τών Ναυτικών.

Και άφίγγο να ύπονοιθι, ότι ο κ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ, θά ήταν Ύ-πουργός τών Στρατιωτικών.

Κατά τη συγκρότησι τού Ύπουργικού Συμβουλίου, ή αλήθεια είναι, ότι έπεκράτησε μεγάλη αυταπάτησις και πατριωτισμός.

Ο κ. Εύστορατιάδης, π. χ., με μεγάλα βάσανα, έδέχθη τ'ο ύπουργείο τών Οικονομικών.

—Όχι... Όχι! διαμαρτύρετο. Έγώ δεν θέλω ύπουργείο... έτι κά-ναι, τ'ο κάνω για την πατρίδα.

—Μά, κύριε Εύστορατιάδη, έν όνόματι της πατρίδος, σ'ε παρακα-λούμε να δεχθής!...

—Αδύνατον, θά παρεξηγηθώ!... Προτιμώ να μείνω ένας άπλούς άγωνιστής της πατριωτικής ιδέας!

Στ'ο τέλος κατεπείσθη να αναλάβη τ'ο ύπουργικό χαρτοφυλάκιο.

Άλλά ως να κατεπείσθη ο κ. Εύστορατιάδης, και άλλο έμπόδιο παρουσάστηκε. Τώρα, με την άράδα του, ο κ. Σπηλιωτόπουλος, δεν έδέ-χετο, κατ' ούδένα λόγο, ύπουργείο.

—Αμάν, κ. Σπηλιωτόπουλε!

—Όχι.

—Είνε άναγκαία ή παρουσία σας, στο Ύπουργι-κό Συμβούλι...

—Τίποτε!

Άλλά, στο τέλος, κατεπείσθη και ο κ. Σπηλιωτό-πουλος. Μά ξαφνικά κι' άλλο ζήτημα παρουσιά-στηκε.

Ο Μητσόπουλος είχε την ιδέα, ότι τ'ο κίνημα θά έπρεπε να διευθύνεται, φανερά, από έναν άρχηγό και έπρότεινε τόν... έαυτό του.

—Ακοούστηκε ποτέ να γίνη κίνημα, χωρίς να έχη άρχηγό;! ρώτησε.

—Πού να τόν βρούμε τώρα! Η περιστάσις και ή έξελειξις θά αναδείξουν έναν άρχηγό.

—Βρε άδελφε, τί τ'α θέλετε αυτά!... Έγώ είμαι ο κενόδειγμενός.

Η πρότασις όμως αυτή τού Μητσόπουλου, άπεκρούσθη υπό τών λοιπών και τ'ο κίνημα άπεφασίσθη να γίνη... δό-γαρχικόν. Χωρίς κενόδεγμενόν!

Αφού καθιερώσθη τ'ο... Ύπουργικό Συμβούλι, οι ύπουργοί άπεφασί-σθη να πάνε στα σπίτια τους και εκεί να περιμένουν τ'ο σύνθημα.

Στις 3 τ'ο πρωί, δηλαδή έξημερώνας τού Αγίου Νικολάου, και δ-ταν καθαρύζονταν ή Αθήνα, από τ'α έσκελετικά όργανα της έπανά-στασεως, θά πέφταν δυο καγώνες από τ'ο Λαπαθιώτη. Άμέσως με τούς κανονιοβολισμούς, οι κ. κ. ύπουργοί, έπρεπε, χωρίς να χάσουν στιγμή, να κατευθυνθούν στα ύπουργεία τους, και ν' άρχίσουν την έργασία.

Μέτρον, όμως, προηέσας, υπηγόρευσε, όπως οι κ. κ. ύπουργοί, τη βραδυά εκείνη, μη κοιμηθούν, μα κάθε ένδοχόμενο, στα σπίτια τους, αλλά, χωρίς κανείς να τούς άντιληφθή, σ'ε ξένα σπίτια, μιά άσφαλεια.

Ο Άνταγόπουλος, μάλστα, τών Έσωτερικών, για πού πολύ ά-σφαλεια, πήγε και κοιμήθηκε στο σπίτι μιάς έγγαμίου θυγατέρος του, τ'αυήν εκεί κοντά, στου Στρέση τ'ο νταμάρι!...

Εκεί μάλιστα συνέβησαν και άρκετά περίεργα γεγονότα, τ'α όποια θά διηγηθούμε άλλοτε.

Έπίσης, πολλοί ύπαξιωματικοί, έπσαν τη βραδυά αυτή και κοιμή-θηκαν ντυμένοι, έχοντας τ'α όπλα... στην άγκαλιά τους!...

Μά τ'ο πράγμα μαθεύτηκε. Και την άλλη μέρα έγιναν μερικές συ-λήψεις άξιωματικών και ύπαξιωματικών.

Οι συληφθέντες, τ'ο συνόλεσι ενός ύπομοιράρχου, ενός έννομιόδο-χου και τριών χοροφυλάκων, μεταφέρθηκαν, διά τού... τ'αυή, στις φυ-λακές Συγγρού.

Ήσαν κατόπιν οι Βαλκανικοί πόλεμοι, και όλο, επαναστάτες και μη επαναστάτες, έπληγαν στη γραμμή κι' έκαμαν τ'ο καθένας τούς, σάν Έλ-ληνες σωστούς...

Κι' ούτε λόγος πειά έγινε, για τ'ο κίνημα αυτό και τ'ο μυστήριο έξα-κολούθει, ως σήμερα, να μείνι μυστήριο για τόν πολύ κόσμο!...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΗΜΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΝΓΚΤΟΝ

Ο μικρός δήμιος Μιχαήλ Κάλλας

Οι Αμερικανοί άρχισαν ν' άπασχολούν σοβαρά τους ψυχιάτρους. Πρό- τη φορά στην παγκό- σμιο ιστορία παρουσι- άζεται τὸ φαινόμενο ἑνὸς λαοῦ, πού, ἐνῶ σημειώνει καταπληκτι- κές προόδους στis τέ- χνες καὶ στis ἐπιστή- μες, ἐξακολουθεῖ ὡς- τόσο νά κάνει τοὺς πιδ ἄπιθανους ἐξώφρενι- σμούς καὶ νά κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ κόσμου μετ' ἀφάντα- στες ἱστορίες του. Μιά ἀπ' αὐτὲς λοιπὸν εἶναι καὶ ἡ ὑπόθεσις, τὴν ὁποία θά σὰς διηγηθοῦμε πιδ κάτω. Συνέθι στὴ Βάσιγγκτον, ἄλλ' ἀναστάτῳσε τοὺς ἐπιστήμονας ὁλόκληρης τῆς Ἀμερικῆς. Ἐφτασε γάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νά γίνη τὸ θέμα μιάς δια- λέξεως τοῦ καθηγητοῦ Σόρου Μπάλινγ, ὁ ὁποῖος κατεφέρθη σιληρὰ ἐναντίον μερικῶν φιλόδοξων γονέων Ἰδού πὼς ἀ- κριβῶς ἔχει ἡ ὑπόθεσις τῆς Βάσιγγκτον:

«Ο μίστερ Τζῳρτζ Κάλλας, εἶνε σήμερα ὁ βασιλεὺς τῶν με- ταφορῶν». Πάνω ἀπὸ πέντε χιλιάδες αὐτοκίνητα τοῦ κυκλοφο- ροῦν στis λεωφόρους τῆς Βάσιγγκτον. Ἐχει ἕνα μεγαλοπρε- πές μέγαρο στὴν 10η Λεωφόρο καὶ μέχρι πρὸ δύο χρόνων ἦταν ὁ πιδ εὐθύμως ἄνθρωπος αὐτῆς τῆς πολιτείας. Ἡ οἰκογένειά του τότε ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν δεύτερη γυναῖκα του, τὴν κόρη τῆς ἀ- πὸ τὸν πρῶτο τῆς γάμο, καὶ τὸ μικρὸ γυιὸ τοῦ Μίκαελ, ὁ ὁποῖ- ος ἦταν κ' ὁ μοναδικὸς κληρονόμος του. Ὁ βασιλεὺς τῶν με- ταφορῶν ἀγαποῦσε τὸν Μίκαελ τόσο πολὺ, ὥστε ἔκανε ὅτι τοῦ ζητοῦσε. Θά μπορούσε νά πῇ κανεῖς ὅτι αὐτὸς ὁ μικρὸς διηύ- θυνε τίς ἐπιχειρήσεις τοῦ πατέρα του. «Ὀλ' οἱ ὑπάλληλοι τὸν περιποιοῦντο καὶ τὸν φοβόντουσαν. Ἀρκοῦσε νά πῇ στὸν μίστερ Κάλλας ὅτι ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα ἐργάτης του δὲν τὸν εἶχε χαιρετή- σει ἢ δὲν εἶχε συμμορφωθῇ μετ' is ἰδιοτροπίες του, γιὰ νά πῇ- ρῶση αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πολὺ ἀκριβὰ τό... ἐπιπλοῖο φέροισιμό του. Ὁ Μίκαελ Κάλλας ἦταν ἕνα ὕπερπιδ καὶ κακομαθημένο πιλοῦσιπιδ. Ἀκόμη καὶ στὴ μητέρα του καὶ τὴν κόρη τῆς Βιρτζίνια φερόνταν σάν χαμίνι. Τis ἔβριζε, τίς χτυποῦσε καὶ τίς ἀπειλοῦσε ὅτι θά πῇ τοῦ πατέρα του νά τῆς διώδῃ ἀπὸ τὸ σπί- τι. Μάταια ἡ ἀδελφή του, κατανικῶντας τὸ μῖσος τῆς, προσπα- θοῦσε νά τὸν καλοπιάσῃ.

—Δὲν σ' ἀκούω, τῆς ἔλεγε, ὅτι κ' ἂν μοῦ πῆς. Δὲν εἶσαι πραγ- ματικὴ ἀδελφή μου. Νά πῶς νά βρῆς τὸν πατέρα σου. Δὲν ἔχεις καμμιὰ θέσι ἐδὼ μέσῳ.

Ἡ Βιρτζίνια ἀναγκάστηκε τότε νά παραινεθῇ στὸν μίστερ Κάλ- λας. Τοῦ ἐξιστόρησε τὰ μαρτύρια πού ὑπέφερε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ τὸν παρακάλεσε νά τοῦ συστή- σῃ νά τῆς μιλήτ' τουλάχιστον μετ' περισσότερο σεβασμὸ, ἀφοῦ ἦταν μεγαλειτέρη του.

Ὁ βασιλεὺς τῶν μεταφορῶν ὅμως θύμωσε μαζί τῆς καὶ τῆς ἀπάντησε μετ' ὀνό ἀπειλητικὸ:

—Πρόσεξε, Βιρτζίνια, νά μὴ στε- νοχωρῆς τὸν Μίκαελ. Γιὰ μένα αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε τὸ πιδ πολὺτιμο πρά- γμα τοῦ κόσμου. Εἶνε ὁ κληρονό- μος τοῦ ὀνίματος μου, καὶ τῆς πε- ριουσίας μου. Σεβάσου κ' ἐσὺ, ὅ- πως οἱ ὑπάλληλοί μου, τίς ἰδιοτρο- πίες του. Ἀλλῶστε εἶν' ἀκόμη τοῖς μικροῦ καὶ τόσο ἀδιστάγητος! Θά δῆς ὅτι μιά μέρα θά γίνη καλός. Δὲν θέλω λοιπὸν ν' ἀκούσω πειὰ κανένα παρόσπονό σου. Ἐπειτα μοῦ αἰνείται ὅτι δὲν ἔχεις καὶ τόσα πολ- λά δικαιώματα ἐπάνω του. Κῦτταξε καλύτερα νά βρῆς ἕναν ἐργατικὸ νέο γιὰ νά παντρευτῆς. Ἐτοί θά ἡ-

συχῶσης ἀπὸ τὸν Μίκαελ καὶ θά πάψῃς νά τὸν ἐνοχλῆς μετ' is παρατηρήσεις σου. Εἰμαστε σύμφωνοι; Νά μὴ σ' ἀκούσω λοι- πὸν ἄλλη φορά νά μαλῶνῃς μαζί του. Θ' ἀναγκαστῶ νά σε κλείσω στὸ διαμέρισμά μου.

Κι' ὁ μίστερ Κάλλας, χωρὶς νά δώσῃ καμμιὰ σημάσια στὰ δάκρυα τῆς Βιρτζίνιας καὶ στis παρακλήσεις τῆς, φώναξε τὸ γυιὸ τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

—Μίκαελ, ἡ Βιρτζίνια θέλει νά σοῦ ζητήσῃ συγγνώμη, γιὰτ' σοῦ μῆλῃς ἄσχημα. Ἐτοί δὲν εἶνε, Βιρτζίνια; ...

Ἐκείνη κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι τῆς, ἐνῶ μιά θανάσι- μη ὠχρότης διεγράφετο στὸ πρόσωπό τῆς. Ὁ Μίκαελ ὅμως ἄρ- χισε νά γελάει κ' ἀντὶ νά τῇ φιλήσῃ, τῇ δάγκωσε στὸ μάγουλο. Ἐπειτα ἔφυγε ἱκανοποιημένος, ἐνῶ ὁ πατέρας του προσπαθοῖ- σε νά σπαματήσῃ τὸ αἷμα πού ἔτρεχε στὸ πρόσωπο τῆς Βιρ- τζίνιας.

Αὐτὴ ὥστόσο ἡ σκηνή, ἔκρινε ὀριστικὰ τὴν τύχη του. Ἡ Βιρ- τζίνια ἔσπεράσισε νά τὸν ἐκδικηθῇ. Ἐπρεπε νά τελεῖσῃ μιά καὶ καλὴ μ' αὐτὸ τὸ μικρὸ διάβολο, πού βασίλευε ὅλο τὸν κό- σμο. Καὶ κατέστρωσε τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιό τῆς. Ἀπὸ τὴν ἄλ- λη μέρα κιόλας ἄρχισε ποταπῶς νά ὑποτάσσεται σ' ὅλες τis ἰδιοτροπίες του. Ὁ Μίκαελ, ἐνθουσιασμένος γι' αὐτὴ τὴν ἰσχύ, ἔγινε ὁ βασιανιστῆς τῆς ἀτυχῆς ἀδελφῆς του. Πήγαινε κάθε πρῶτὸ στὸ δωμάτιό τῆς καὶ τῆς τραβοῦσε μετ' ὄνεια. τὰ μαλὰ γιὰ νά ἐπιτήσῃ, τίς κάρφωνε στὰ πόδια καρφίτσες καὶ τῆς ἔρ- ριχνε κινίνο στὸ φαγητό. Ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν νύχτα δὲν τὴν ἀ- φῆνε νά κοιμηθῇ. Ἐκρυβε στὰ σεντόνια τοῦ κρεβάτιοῦ σαύ- ρες πού ἔπιανε ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ μεγάρου καὶ μιά μέρα τὴν ἔ- κανε νά τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς μ' ἕνα τεράστιο φίδι, πού τοῦ εἶχε προμηθεύσει ἕνας ὑπηρέτης. Ὁ Μίκαελ τὸν διέταξε νά τὸ κρύψῃ στὸ δωμάτιό τῆς. Ὅταν δὲ ἐκείνη πῆγε γιὰ ν' ἀλλάξῃ τουαλέττα καὶ τὸ εἶδε, ἄρχισε νά φωνάζῃ ἀπελπισμένα βοήθεια πρὸς μεγάλην εὐχάριστον τοῦ Μίκαελ πού διασκεδάζε μετ' ὀνό τῆς. Ἡ ὁμορφὴ Βιρτζίνια μ' αὐτὰ τὰ μαρτύρια εἶχ' ἀ- δυνατίσει κ' εἶχε χάσει τὸ χρῶμα τῆς. Κανεῖς ὥστόσο δὲν εἶχε μαντεύσει τὸ σχέδιό τῆς: Ἦθελε νά κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ δήμιου τῆς. Καὶ πράγματι, ὅποτε ἀπὸ λίγο, κατῳρῶσε νά τὸ πετύχῃ. Ὁ Μίκαελ δὲν ἔφευγε πειὰ ἀπὸ κοντὰ τῆς. Μιά νύ- χτα ὥστόσο, πού εἶχαν μείνει μόνοι στὸ σπίτι, ὁ μικρὸς ἐγκλη- ματίας κυριεύθηκε ἀπὸ μιά νευρικὴ κρίσι κ' ἔπαθε συγκοπή τῆς καρδιάς. Ὅταν γύρισαν στὸ μέγαρο οἱ γονεῖς του, βρῆκαν τὴν Βιρτζίνια λιποθύμην μέσα σὲ μιά λίμνη αἱμάτων καὶ τὸν ὄν- μίό τῆς νεκρὸ κατὰ γῆς. Ἐνας ἄγριος μορφομαρὸς λύσσατος ἔλ- παραμορφῶσε τὰ παιδικὰ χαρακτηριστικά του κ' ἔσφυγγε ἀ- κόμη στὸ χέρι τοῦ ἕνα σουγιὰ. Ὁ μίστερ Κάλλας δὲν ἄργησε νά μαντεύσῃ τὴν εἶχε γίνῃ κατὰ τὴν ἀπουσία του. Ὁ Μίκαελ προσπάθ- ῃσε φαίνεται νά διασκεδάσῃ, κεντρί- ζοντας τὴ Βιρτζίνια μετ' ἡ μύτη τοῦ σουγιὰ. Τὸ αἷμα τὸν ἐξηρέθηκε κ' αὐτὸ τοῦ προκαλέσε τὴν νευρικὴ κρίσι, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ πέθανε. Τὸ λάθος φυσικά, κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Κάλλας, ἦταν τῆς Βιρτζίνιας. Γιὰ νά τὴν τιμωρήσῃ, τὴν ἔκλεισε στὸ διαμέρισμά τῆς καὶ τὴν ὑπέδαλε στὸ μαρτύριο τῆς πείνης. Μιά φο- ρὰ κάθε τρεῖς μέρες, ἕνας ὑπηρέτης τῆς ἔφερνε ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμί. Αὐτὴ ἦταν ἡ τροφή τῆς. «Ὅσο γιὰ τὴν μητέρα τῆς, τρομοκρατήμην ἀπὸ τίς ἀπειλὲς τοῦ βασιλεὺς τῶν με- ταφορῶν», προσπαθοῦσε νά βρῇ ἕνα τρόπο γιὰ νά γλυτώσῃ τὴ Βιρτζίνια ἀπὸ τὰ μαρτύρια. Δὲν τοῖμοσε ὡς- τόσο νά ζητήσῃ τὴ βοήθεια τῆς ἀ- στυνομίας, γιὰτ' ὁ μίστερ Κάλλας τὴν ἀπειλοῦσε ὅτι θά δῆλανε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι ἡ Βιρτζίνια εἶχε σκοτώσει τὸ γυιὸ του! Ὁ παρόδο- ἔος Ἀμερικανὸς ὅμως ἦταν ἀπαρη- γόρητος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μίκαελ. Ἐδῶσε ὃ ἕνα φίλο τοῦ γιαιτῶ πέντε χιλιάδες δολάρια γιὰ νά

Ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μιχαήλ Κάλλας.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΟΣ

(Ἀντὶ παρασῆμου μιά...πεντίνγα)

Ἐπ' εὐκαιρία τῶν γάμων τῆς Μαρίνας, ἡ Ἀγγλικὴ ἐφημερίδες ἀνα- ναφέρουν τὸ παροξάνω ἀθηντικὸ ἀνέκδοτο, πού ἀποτελεῖ ἴσως τὴν πιδ χτυπητὴ ἀπόδειξι ἐτοιμότητος πνεύματος ἐκ μέρους διασημοτάτου δι- πλωμάτου.

Ὅταν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία ἀρραβόνεισε τὴν κόρη τῆς μετ' ὀνό πρίγκιπα τῆς Πρωσίας, ἀπένευε, χάριν τιμῆς καὶ εὐνοίας, στὸν μνηστῆρα τὸ ἀνώτατο Ἀγγλικὸ παράσημο τῆς «Περικνημίδος», κ' ὥρισε τὸν λόρδο Κλάυδ νά τὸ παραλάβῃ καὶ νά ἀναχωρήσῃ μετ' ἔκτατο ἀποστολῇ στὸ Βερολίνο γιὰ τὴν ἐπίσημη ἐπίδοσί του.

Πραγματικά, μόλις ἔλαβε τὸ ἔγγραφο τοῦ τιμητικοῦ διορισμοῦ του, ὁ λόρδος Κλάυδ, πῆγε ἀμέσως στὰ Ἀνάτορα τοῦ Οὐνδίνω, γιὰ νά παραλάβῃ ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς βασίλισσας τὸ παράσημό μετ' ὀνό σχετικὰ ἔξαρτήματά του.

—Εὐχαριστῶ, μιλῶρδε, γιὰ τὴν προθυμία σας, τοῦ εἶπε τότε μετ' ὀνότῃ ἡ βασίλισσα Βικτωρία, μὰ ἐπειδὴ ὀρισμένα κοσμήματα τοῦ παρασῆμου δὲν εἶνε ἔτοιμα ἀκόμη, μπορεῖτε ν' ἀποσυρῆτε... Μόλις ἐ- τοιμασθοῖν θά σᾶς τὰ στείλω στὸ μέγαρό σας, καὶ τότε ἀναχωρεῖτε μετ' ἡ λοιπὴ ἀκολουθία σας γιὰ τὸ Βερολίνο.

Ὁ λόρδος Κλάυδ φίλησε εὐλαβικὰ τὸ χέρι τῆς βασίλισσας, κ' ἀπο- σόθησε.

Σὲ τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες, βασιλικὸς ἀπεσταλμένος ἀπ' τὰ ἀνάτο- ρα τοῦ Οὐνδίνω ἐκόμισε στὸ Λονδίνο καὶ στὸ μέγαρό τοῦ λόρδου, ἕνα κομινὸ κιβώτιο σφραγισμένῳ μετ' ἡ βασιλικὴ σφραγίδα. Ἦσαν τὰ διάσημα τοῦ παρασῆμου.

Μετ' ὀνόστῃ ἀκριβεία, ὁ λόρδος, κάλεσε τὴν ἀκο- λουθία του, καὶ μετ' ὀνό ὀρισμένο ἰδιαίτερο πολεμικὸ πλοῖο, ἀναχώρησε γιὰ τὴν Πρωσία. Φθάνοντας στὸ Βερολίνο, ζήτησε ἐπίσημη παρουσίαν στὸν βασιλικὸ μνηστῆρα, κ' ἀπ' τὰ Ἀνάτορα τοῦ ὥρισαν ἀμέσως ἡ- μέρα καὶ ὥρα παρουσίας.

Πραγματικῶς, μισὴ ὥρα πρὸ τῆς ὀρισμένης γιὰ τὴν παρουσίαν στιγμῆς, ἀμᾶξι ἀνακτορικὰ πῆγαν νά πα- ραλάβουν τὸν λόρδο μετ' ἡ ἀκολουθία του, σύμφωνα μετ' ἡ αὐλικὴ ἐθιμοτυπία. Ντυμένοι ὅλοι μετ' ἡ ἐπίσημη στολή τους, περιμέναν τὴν ἐμφάνισι τοῦ λόρδου γιὰ νά ἐκτενήσουν.

Ἐκεῖνος ἔτοιμος πειὰ, ἀποσφράγισε στὸ ἰδιαίτερο διω- ματίό του τὸ μικρὸ κιβώτιο — ἔχοντας ἀποστηθίσει ἦδη τὴ λιγύλογη πανηγυρικὴ προσφώνησι τῆς παρασημοφο- ρίας — γιὰ νά βγάλῃ ἀπὸ καὶ τὸ παράσημό καὶ νά τὸ τοποθετήσῃ στὸν σχετικὸ χρυσὸ δίσκο, ἐπάνω στὸν ὁ- ποῖο θά τὸ παρουσιάσει. Μὰ κρανὴ ὁμοῦ φράξι τοῦ ἔφυγε τότε κ' ὁ δυστυχὴς λόρδος κιτρίνισε σάν νε- κρός:

Ἀντὶ γιὰ παράσημο, διορίζταν στὸ κιβώτιο μιά νο- σιματίαν καὶ ὀδοιπορὴν πεντίνγα ἀπὸ Κροατικὴ σταγίδα!...

Καὶ τῶσα!...

Τὶ θά γινόταν!... Πῶς νά θεοθῇ παράσημο, ἐκείνη τὴ στιγμὴ!... Κι' ὁ βασιλικὸς μνηστῆρ πού περιέμενε στὰ ἀνάτορα!... Κι' ἡ προσφώ- νησι τῆς παρασημοφορίας του!... Καὶ τὰ ἀνὰξια πού ἦσαν κάτω!...

Τὸ μέγεθος ἑνὸς παροῖσιου στανδάλου, ἑνὸς τέτοιου περὶπαιρητοῦ, μποροῖσε νάχῃ ἀντιπολόνισις συνέπειες καὶ στὴν τύχη τῶν διὰ τρεπε- ρὸν μελλομένων καὶ στis σχέσεις τῶν διὰ λοζυρωτάτων κρατῶν! Ἦ- λιγγος ἔπαισε γιὰ μὴ στιγμὴ τὸν λόρδο Κλάυδ, καὶ σκέφτηκε νά ἀν- τοκτονήσῃ γιὰ νά σώσῃ ἕτσι τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς βασίλισσας του.

Ποῖα σατανικὴ σκέψις ἔπαισε τὸ τερατώδες ἐκείνο παγκράδι!... Τὶ ἤθελε ἡ πεντίνγα στὴ θέσι τοῦ παρασῆμου τῆς «Περικνημίδος»... Σαφινὰ, μιά σωτηρία ἔμενεν ὅπως ἀπ' τὸ μιστὸ τοῦ λόρδου, καὶ τὸ ποσὸν τοῦ φαντασμοῦ ἀπὸ ἀνεκφραστὴ ἀνάλισι.

Τοποθέτησε μετ' ὀνό τὸ ἐπίσημο τοῦ τῆς πεντίνγας στὸν χρυσὸ δίσκο, τὴν κάλυψε μετ' ὀνό ἔσθῃ κεῖλο, καὶ δγανόντας ἔξω ἀναχωρῶς, ἐνόησε μετ' ἡ ἀκολουθία του.

Στὰ ἀνάτορα ἔβησε ἀντιῶς τὴν ὀρισμένη ὥρα. Ὁ μνηστῆρ, πε- ριστοιμισμένος κ' ἀπ' τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, περιέμενε ἀντινοβλόντας ἀπὸ γὰρ.

Κι' ὁ λόρδος Κλάυδ, μετὰ τὰ ἐθιμοτυπικὰ τῆς παρουσίας, ἀπο- κλῆψε μαρσά τοῦ κ' εἶπε ἐπίσημα:

Ἡ μεγαλειότητι Ἀναστά μου εὐχαριστῆθηκε νά μετ' ὀνόστῃ νά κομίσω ἀνταποσώπας στὴ βασιλικὴ Σας ὕψιπτητα αὐτὸ τὸ νῆμα- σμα... Εἶνε πολὺτιμο γιὰτ' κατασκευάστηκε ἀπ' τὰ ἔλα καὶ ἀπὸ χεῖρα τῆς ἀνιπλοτάτης μνηστῆς Σας καὶ κόρης Τῆς.

Ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ συγκίνησις, μετ' ὀνό ὁποῖαν δέχτηκε ὁ νεαρὸς μνηστῆρ τὸ εἰδιώτικόν διῆεν ἐκείνο ὄνο τῆς ἀγαπημένης του. Τὸ γεγονός προκαλέσε ἐ- ξαιρετικὴ ἐντύπωσι στὸν λαὸ, κ' ἡ ἐφημερίδες τὴν ἐκείνη διατυπώναν τὴν νοικοκυρσὴν τῆς βασι- λικῆς μνηστῆς...

Ἐννοεῖται, ὅτι μετὰ τὴν λήξι τῆς τελετῆς αὐτῆς, ὁ λόρδος ἔγινε ἀπὸ τῆς ἀποσφραγιστῆς καὶ ἐπιστεντικῆς ἐπιστολῆς τῆς βασίλισσας, κ' ἔλαβε μετ' ὀνό ἡμέρες μαζί μετ' ὀνό παράσημο καὶ τὴν ἔσφρασι τοῦ θανμα- σμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς.

τοῦ βαλσαμώσῃ τὴν καρδιά τοῦ γυιὸ τοῦ καὶ κατόπιν τὴν το- ποθέτησε μέσα σ' ἕνα χρυσὸ βάζο πάνω στὸ γραφεῖο του. Κά- θε μέρα ἔμενε ὥρες ὁλόκληρες κλειδωμένος καὶ συζητοῦσε μ' αὐτὴν. Ὁ βασιλεὺς τῶν μεταφορῶν εἶχε γίνῃ νευρασθενής. Ἀρχισε νά παραμελῇ τίς ἐπιχειρήσεις του, νά βασανίζῃ τοὺς ὑπαλλήλους του καὶ νά δέρνῃ τὴν ἀτυχῇ γυναῖκα του. Αὐτὴ ἡ μαρτυρικὴ ζωὴ διήρκεσε ἕνα μῆνα. Μιά μέρα τέλος ἡ «μίσση» Κάλλας, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησί τῆς καὶ μὴ μπορῶντας νά βλέπῃ τὴν κόρη τῆς νά πεθαίνει σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν ἀνιτία, μπῆ- κε στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου τῆς τὴν ὥρα πού αὐτὸς ἔλειπε, πήρε ἀπὸ τὸ χρυσὸ δοχεῖο τὴν καρδιά τοῦ Μίκαελ καὶ τὴν πέ- ταξε στοὺς κυνηγετικοὺς σκύλλους τοῦ Κάλλας. Ἐπειτα κάλε- σε τὸν ἀστυνόμο Οὐλλίλιαν Ντάουσαν καὶ τοῦ ζήτησε τὴν προ- σσσία του.

—Εἶν' ἀφάνταστα, τοῦ εἶπε, τὰ μαρτύρια πού ὑποφέρουμε ἀ- πὸ τὸ σύζυγό μου. Σὰς παρακαλῶ, νά μᾶς προστατεύσετε.

Οἱ ἀστυνομικοὶ, ἀφοῦ ἀπελευθέρωσαν τὴν Βιρτζίνια, ἀναγκά- σθηκαν νά συλλάβουν αὐτὸν τὸν παρόξενῳ «βασιλέα» καὶ νά τὸν προφυλάκισουν. Μὰ ὁ μίστερ Κάλλας κατηγορήσε τὴν κό- ρη του ὡς δολοφόνου τοῦ γυιὸ τοῦ καὶ κατῳρῶσε ν' ἀποδείξῃ μετ' ὀνό φίλο του γιαιτῶ ὅτι ὁ Μίκαελ εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ τὸν τρο- μὸ πού τοῦ εἶχε προξενήσει ἡ Βιρτζίνια. Ἐπίσης κατηγορήσε καὶ τὴν γυναῖκα του ὅτι τοῦ εἶχε κλέψῃ τὴν βαλσαμωμένη καρ- διά τοῦ γυιὸ τοῦ.

Αὐτὴ ἡ πολὺκροτὴ ὑπόθεσις ἀναστάτῳσε, καθὼς καταλαβαί- νετε, ὅχι μόνο τὴ Βάσιγγκτον, ἀλλὰ κ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ. Τὴ μέρα τῆς δικῆς τοῦ Κάλλας, τὸ Κακουρυγοδικεῖο ἦταν ἀσφυκτι- κῶς γεμῖτο ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἀπ' ὅλες δὲ τίς πολιτεῖες τῆς Ἀ- μερικῆς εἶχαν πάει εἰδικὸι ἀπεσταλμένοι τῶν ἐφημερίδων, γιὰ νά κρατήσουν ἐνήμερους τοὺς ἀναγνώστες τους.

Ἡ ἐκδίκασις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως διήρκεσε μιά ὁλόκληρη ἡβδομάδα καὶ ἀπεκάλυψε ὅλα ὅσα ὀν ἀναφέραμε πιδ πάνω. Συγχρόνως ὅμως δι- εσπίσε καὶ τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ ἐγκληματίου. Ὁ Μίκαελ, καθὼς ἀμολόγησε ἡ Βιρτζίνια, πέ- θανε ἀπὸ τὴ λύσσα του, γιὰτ' ὁ δὲν τὸν ἄφηνε νά τὴ σκοτώσῃ!

Οἱ ἔνορκοι τοῦ Κακουρυγοδικεῖου πού εἶχαν χάσει ἀπὸ τὴν κατάληξι τους. Πρῶτὴ φορά πα- ρουσιάζονταν μιά τέτοια ὑπόθεσις. Πρῶτὴ φορά ἔβλεπαν ἕναν πατέρα νά εἶνε τόσο τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ παιδιοῦ του, ὥστε νά τοῦ συγχωρῇ καὶ τὰ τρομερότερα ἐγκλήματα. Ἀνα- γκάστηκαν νά ζητήσουν τὴ γνώμη τῶν ψυχιά- τρων καὶ τῶν φρενολόγων. Ἀλλὰ ὅλ' οἱ γιαιτροὶ ἔβλεπαν ὀνίκατο τὸν μίστερ Κάλλας. Τὸ δικα- στήριο λοιπὸν κατεδίκασε τὸν βασιλέα τῶν με- ταφορῶν σὲ δέκα χρόνια ἐρίκη, γιὰτ' εἶχε κά- νει μετ' ὀνό ὑπερβολικὴ ἀγάπη τοῦ τὸν Μίκαελ ἔ- ναν ἐγκληματία. Ἐπίσης καὶ γιὰτ' εἶχε βασανίσει τόσο σκληρὰ τὸ σύζυγό του καὶ τὴν κόρη τῆς.

Ἡ καταδίκη τοῦ Τζῳρτζ Κάλλας, δῆλωσε ὁ πρόεδρος τοῦ Κακουρυγοδικεῖου, πρέπει νά εἶνε προειδοποίησι πρὸς ὅλους τοὺς Ἀμερικανούς, πού ἀγαποῦν ὑπερβολικὰ τὰ παιδιὰ τους. Ἡ Ἀμερικὴ θέλει καλοῦς κ' ἐνάρκτους πολῖτες. Κι' ἕνα παιδί δὲν γίνεται ποτὲ καλὸς ἄνθρωπος, ὅταν τοῦ ἱκανοποιῶν ὅλες τίς ἰδιοτροπίες του. Τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ εἶνε ἐξ ἴσου ἀνεπτυγμένα στὸ παιδί, τὸ ὁποῖο δὲν ὑπορεῖ νά τὰ ξε- χωρίσῃ, παρὰ μόνο μετ' ὀνό ὑποδείξεις τῶν γονέων του. Ἐκεῖνοι λοιπὸν φταίνε, ἂν τὰ κακομαθῇ ὀνεια παιδιὰ τους γίνονται συ- γκεροὶ ἐγκληματίαι, γι' αὐτὸ ὁ νόμος πρέπει νά τοὺς τιμωρῇ πα- ραδειγματικὰ.

Ἐτοί ὁ βασιλεὺς τῶν μεταφορῶν κλεισθήκε στὰ κάτεργα. Ὅσο γιὰ τὸ σύζυγό του, ζήτησε καὶ πήρε διαζύγιο ἀπὸ τὸν μί- στερ Κάλλας καὶ σήμερα βρίσκεται σ' ἕνα προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης κ' ἔχει ἀρραβωνηθῇ τὴν περικοπὴ τῆς ἀτυχῆς κόρης τῆς, πού ὑπέφερε τόσα μαρτύρια ἀπὸ τὸν ἐγκληματικὸ ἀδελφὸ τῆς.

ΤΖΩΝ ΠΗΡ ΣΩΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἡ μονιασμένη οἰκογένεια, εἶνε εὐλογημένη ἀπὸ τὸ Θεό.

Ἀκουε πρῶτος, καὶ μιλα τελευταῖος.

Μετὰ τὸ πάθημα, ὅλοι εἶνε φρόνιμοι.

Μετ' ὀνό ρίνισμα, ὁ λωστός γίνεται βελόνα.

Ἡ κακὴ φήμη, τρέχει γρηγορότερα ἀπὸ τὴν καλή.

Λίγη περιουσία, λίγη ἀνησυχία.

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ* ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΑΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πέρασαν κάτω απ' τὰ παράθυρα. Κι' όμως ούτε υποψιάστηκαν τίποτα. Ότι κάποιος πρόκειται νὰ πεθάνη πλάι τους γιὰ τὸν ἔρωτα πού τους μεθεῖ και τους κάνει τόσο χαρούμενους...

Αὐτὴ εἶν' ἡ ζωὴ: Ἡ λύπη καὶ τὸ γλέντι, ἡ χαρὰ κι' ὁ πόνος, πλάι - πλάι...

Βγήκα γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἔρριξα μιὰ ματιά στὸ σπῆτι. Σκοτάδι βαθὺ καὶ γαλήνη ἀπόλυτη.

Όλα κοιμούνται...

Μιὰ ἀλλόκοτη καὶ νευρική σκέψις μοῦ ἤρθε ἀξάφνα: Πεθαίνοντας θ' ἀνησυχῶσιν ὅλους αὐτοὺς πού κοιμούνται!...

Τὶ γελοῖες ἰδέες φυτρώνουν στὸ ἀνθρώπινο μυαλό, στὶς πὺλ κρίσιμες στιγμὲς τῆς ζωῆς!...

Ἄς εἶνε τώρα πειὰ τελεῖσσαν ὅλα.

Θὰ ντρεπόμουν τὸν ἑαυτὸ μου ἂν εὕρισκα ἀφορμὲς παρατάσεως τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Δὲν εἶμαι δειλός. Κάθε ἄλλο μάλιστα...

Χαίρε ζωὴ πού δὲν σὲ χάρηκα!...

Χαίρετε σεῖς ὅλοι πού τόσο ἀγάπησα!...

Πατέρα, συγχώρεσέ με...

Φλώρα, συμπάθα με καὶ λησμόνα με κι' εὐτύχησε...

Χαίρετε γιὰ πάντα!...

(Τὰ τραγικὰ γεγονότα πού ἐπακολούθησαν, ἔπως τὰ περιγράφει στὸ Ἡμερολόγιό του ὁ Ἀρτέμις.)

Θεὲ μου, γιατί με βασανίζεις ἔτσι!

Ἡ συμφορὲς πέφτουν ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη πάνω στὸ κεφάλι μου.

Τίποτα δὲν μοῦχε δώσει νὰ καταλάθω, νὰ υποψιασθῶ καὶ τὸ κακὸ πού ἐπρόκειτο νὰ με ἔρῃ.

Ὁ Λέανδρος φαινόταν λυπημένος, μὰ τίποτε ἄλλο πλέον αὐτοῦ δὲν εἶδε, χε τὸ σκοπὸ του.

Εἶπα πλανιάσει στὸ κρεβάτι μου τὴ νύχτα αὐτὴ τῆς τραγωδίας, τὴ συνηθισμένη ὥρα. Δὲν ἐνύσταξα. Εἶπα ἕνα παράξενο κι' ἀνεξήγητο θάνατος στὴν καρδιά. Τὸ ἀπέδωσα στὴν πάθησ' μου τοῦ στομάχου καὶ πῆρα νὰ διαβάσω κάτι ὥσπου νὰ κοιμηθῶ.

Διάβωξα ἀσκετὴ ὥρα...

Τὸ σπῆτι ἦταν ἥσυχο...

Ἐνόμιζα πὺς ὅλοι εἶχαν κοιμηθῇ. Πὺ νὰ φαντασθῶ τί με περιμένει...

Ἄν, γιατί νὰ μὴν υποψιασθῶ κάτι; Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ μιλῇ ἡ καρδιά μου γιὰ τὴ συμφορὰ πού κρεμόταν πάνω απ' τὸ κεφάλι μου;

Τέλος τὰ θλέσασα μου ἐδάουναν.

Ἐσθῆσα τὸ φῶς καὶ δὲν ἄργησα νὰ κοιμηθῶ.

Κοιμήμουν ἀσκετὴ ὥρα...

Κι' ἄξαφνα, ἄξαφνα—Θεὲ μου!—συνέθη τὸ κακὸ. Τινάχτηκε ἀπτόπια ἡ τὸν ὕπνο μου καὶ κύτταξα ταραγμένος γύρω μου.

Τὶ συνέβαινε;

Γιατὶ ἐδῆσαν ἔτσι ἀλαφιασμένοι;

Μὲ εἶνε ἐνυπνίσι, ὅπως κατὰλαθα κατόπιν, ὁ κοῦτος τῶν πυροβολισμῶν—δὺ πυροβολισμῶν στὴ σειρὰ—μὰ ὅταν ἀνοιξα πειὰ τὰ μάτια μου, τὸ σπῆτι ἦταν καὶ πάλι θιβαμένο πὺς ἀνύπνισα καὶ γαλήνη νεκρική. Ὅσο ἥσυχον ταραγμένος, ἀνάστατος. Χωρὶς νὰ ξέρω καὶ τὸ γιατί.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε καὶ ὁ ὕπνος εἶχε πετάξει μακριὰ απ' τὰ θλέσασα μου.

Τὶ συνέβη; Πιθανοῖς νενήατος ἀνώνυμα. Κάτι πρέπει νὰ συνέβη γιὰ νὰ ἐνυπνῶ ἔτσι ἀπτόπια, μὰ τί;

Σκέφθηκα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ρίξω μιὰ ματιά πρὸ σπῆτι. Μὰ τὴν ἴσιν σιγὴν ἀκούσα ἕνα ἐλαφρὸ θῆμα στὸ διάδρομο.

—Κανένας λοποδότης, ψιθύρισα.

Τὰ θήματα πλησίασαν καὶ στάθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς μου.

—Ἔνα δειλὸ χτύπημα ἀντήχησε.

—Ποῖς; ρώτησα.

—Ἐγώ, κύριε.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς κυρὰ-Μάρθας.

—Τὶ συμβαίνει; φώναξα.

—Μὲ καλέσατε, κύριε;

—Ὀχι.

—Ὀχι...

Ἐπεκράτησε σιωπὴ γιὰ μερικὲς στιγμὲς.

Κατάλαθα ὅτι ἡ γρηὰ καμαριέρα ἀποροῦσε.

Εἶχε ἐνυπνίσει φαίνεται κι' αὐτὴ ἀπτόπια απ' τὸν ὕπνο τῆς.

Κατέθηκα απ' τὸ κρεβάτι μου, ἀναψα τὸ φῶς κι' ἀνοῖξα τὴν πόρτα.

Ἡ κυρὰ Μάρθα μπῆκε μέσα. Ἦταν ταραγμένη.

—Τὶ συμβαίνει λοιπόν; τὴ ρώτησα.

—Ἀνὰ ἡμέρα μ' ἀπορία τοὺς ὅμους τῆς.

—Δὲν ξέρω, κύριε. Κοιμώμουν κι' ἄξαφνα πετάχτηκα ἀπὸ τὸν ὕπνο μου ταραγμένη.

—Γιατὶ;

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάθω.

—Ἀκούσατε τίποτε;

—Ὀχι. Κι' ὅμως...μοῦ φαίνεται πὺς ἀκούστηκε κάποιος δυνατὸς ἀπὸς μέσα στὸ σπῆτι, κάποια φωνή...

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἔανησε:

—Σεῖς, κύριε, δὲν ἀκούσατε τίποτα;

—Ὀχι. Εὐπνήσα κι' ἐγὼ ἀπτόπια, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατί.

—Παράξενο!... Πολὺ παράξενο!...

Εἶπε ἡ κυρὰ Μάρθα, κάνοντας τὸ σταυρὸ τῆς.

Οἱ ἄλλοι τῆς ὑπηρεσίας κοιμήθηκαν; τὴ ρώτησα.

—Ὀχι. Θαρρῶ πὺς ἐνυπνήσα κι' αὐτοί.

—Ὁ Λέανδρος;

—Ἰσως νάχη ἐνυπνήσῃ...

—Γιὰ πῆγαν νὰ δῆς.

Ἡ κυρὰ Μάρθα ἔφυγε.

Ἐμείνα μόνος. Ἦμουν ἐξαιρετικὰ ἀήσυχος.

Τὶ τὸ ἀλλόκοτο εἶχε συμβῇ λοιπόν μέσα στὸ σπῆτι;

Εἶχε πέσει κανένας ἐπιπλὸ; Καὶ εἶχε κάμει τόσο θόρυβο, ὥστε νὰ μὰς ἐνυπνήσῃ ὅλους;

Περιμένοντας τὴν κυρὰ Μάρθα πρόβαλα σὲ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι μου ἔξω απ' τὴν κρεββατοκάμαρά μου. Ἀμέσως τότε μιὰ ἐλαφρὰ μυρδιά μπαρούτης μὲ χτύπησε.

Ἐφρίξα...

Τὶ ἐσήμαινε αὐτό;

Τὰ γόνάτα μου λυγίσανε.

Μὲ φωνὴ πηνιμένη, λὲς καὶ μὲ κρατοῦσε κάποιος ἀπὸ τὸ λαμό, μὲ φωνὴ ὑπὸ κωφῇ, ἐκάλεσα τὴν γρηὰ καμαριέρα:

—Κυρὰ Μάρθα!

Ἡ κυρὰ Μάρθα ἤρθε τρέχοντας.

—Ἀνάστανε γρήγορα σὰν νὰ εἶνε κάμει δοῶν δρόμο.

—Τὶ τρέχει; τὴ ρώτησα, μὲ φωνὴ σθημένη.

Θῆλως νὰ μοῖ ἀπὸ τὴν πύλη, μὰ δὲν τὸ κατάφερε κι' ἔπεσε ἐξαιπνιμένη σὲ μιὰ καρέκλα.

Ἔτοξα καὶ τῆς ἔδωσα ἕνα ποτήρι νερό.

Ἐπὶ δὺ-τρὲς γουλιὲς καὶ κατόπιν μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πὺς τρεμει:

—Ὁ κ. Λέανδρος δὲν εἶνε στὴν κάμαρή του.

—Λὲν εἶνε στὴν κάμαρή του!

—Ὀχι, κύριε.

—Πὺς εἶνε;

—Δὲν ξέρω, κύριε...

—Ἐνῆκε ἔξω μετὰ τὸ φαγητό;

—Ὀχι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΕ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΙ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ",

(Ἐνα πολὺκροτο ἄρθρο τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανκς υἱοῦ, πρὸ κινηματογράφου «Κλάσικ Μέθι»)

ἸΑ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ σὰς πῶ, ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε προληπτικοί. Ὅλοι τους πιστεύουν τυφλὰ στὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες, στοὺς μάγους, στοὺς ἀστρολόγους καὶ στὶς χαρτορίχτρες. Οἱ περισσότεροι δὲς κρύβουν ὅσο μπορούν αὐτὴν τὴν ἀδυναμία τους καὶ γελοῦν μ' ἐκείνους πού ὁμολογοῦν καθαρά, μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι πιστεύουν στὶς προφητείες καὶ στὸν πνευματισμό.

Μὰ γιὰ ποῖο λόγο κρύβονται; Σήμερον ὁ κόσμος εἶνε προληπτικός. Ἐγὼ μάλιστα τὴ γνώμη πρὸς νὰ κρύβονται μόνον ἐκείνοι πού δὲν εἶνε προληπτικοί.

Μιὰ μέρα, ρώτησα τὴν πρῶν γυναικα μου, τὴν Τζόαν Κράουφορντ, γιατί πιστεύει στὶς μάγισσες. Καὶ μ' ἀπάντησε:

—Γιατὶ μιὰ χαρτορίχτρα στὴ Νέα Ὠρκὴ, ὅταν ἦμουν ἀκόμη μιὰ μικρὴ καὶ ἀγνοοῦσα χορεύτρια, μοῦ εἶπε πῇ ὅτι θὰ κάνω τὴν ἡμέρα μου, ὅταν θ' ἀλλάξω τ' ὄνομά μου! Ἐ, λοιπόν, ὅσο καιρὸ ἔμειναν λοιπὸν Λὲ Σιέρ, δὲν κατάφερα νὰ γίνω γνωστὴ καὶ κατακτήσω τὴν ὀδὸν. Ἀπὸ τὴ μέρα ὅμως πού ἀλλάξα τὸ ὄνομά μου κι' ἔγινα Τζόαν Κράουφορντ, ἡ τύχη ἄρχισε νὰ μοῦ χαμογελάει κι' ἔγινα μέσα σ' ἕνα χρόνιο διάστημα!...

Ἀπὸ τότε λοιπόν πιστεύω σὲ κάθε μάγισσα καὶ σὲ κάθε προφητεία...

Πρὶν ὅμως σὰς μιλήσω καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους «ἀστέρες», θὰ σὰς διηγηθῶ τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ τοῦ πρὸ προληπτικοῦ ἀνθρώπου τοῦ Χόλλυγουντ, τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ σκηνοθέτη φὸν Στρογγάιμ.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς σκηνοθέτης χάνει ἀμέσως τὸ κέφι του καὶ πηγαίνει χαμένη ὅλη ἡ μέρα του ἂν τύχει νὰ δῇ καμμιὰ ἀρχὴ τὸ πρῶτὸ ἢ ἂν τύχει καὶ τοῦ κόψῃ τὸ δρόμο καμμιὰ γάτα.

Ὁ φίλοι του καὶ οἱ θεοὶ του προσπαθοῦν πάντα νὰ κρύβουν ἀπὸ τὰ μάτια του ἕνα σωρὸ «σημαδιακὰ» πράγματα. Ἐνα ἔρα-δὺ ὥσπου συνέθη μιὰ ἀξέχαστη τραγωδία.

Ὁ φὸν Στρογγάιμ «γύριζε» μὲ τὸν θεοῦ τοῦ Χάρρυ Κάρ μιὰ ταμὰ πού κόστιζε ἑκατομμύρια δολάρια στὴν κινηματογραφικὴ ἱστία. Σ' ἕνα διήμερο λοιπόν, ὁ Χάρρυ Κάρ τραβῆξε τὸν φὸν Στρογγάιμ ὡς τὸ παρά-θρο πρὸς τὸ στυντιό γιὰ ν' ἀνα-πνεύσουν λίγο καθαρὸ ἀέρα.

Ἐπῆλσε ὅμως νάχη ὁ φὸν Στρογγάιμ ἀπὸ τὸ δελτὶ τοῦ χέρι τοῦ πα-ράθρου, γιατί μπορούσε νὰ κυτ-τάξῃ ἄξαφνα τὸ νέο φεγγάρι πού ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ κι' ἂν τὸ κύτταξε ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ με-ριά, ὁ Στρογγάιμ θὰ τὸ θεωροῦ-σε ὡς γρουσουζιά καὶ θὰ σταμα-τοῦσε τὸ «γύρισμα».

Ἐκεῖ λοι-πὸν πού μιλοῦσαν, ὁ Γερμανὸς σκηνοθέτης γύρισε ἀπτόπια καὶ κύτταξε τὸ φεγγάρι. Τὸ εἶδε δὲ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά. Περι-τὸ εἶνε νὰ σὰς πῶ, ὅτι λίγο ἔλει-πε νὰ λιποθυμήσῃ. Γιὰ νὰ ἐξουδε-περῇ τὴ γρουσουζιά αὐτὴ, ἔ-πρεπε—κατὰ τὴ γνώμη του—νὰ πῶσιν ἕνα ἀσημένιο νόμισμα. Ἐ-γὼ γὰς λοιπόν τὸ γέρι στὴν τσέπη μου, μὰ δὲν ἔρριξε τίποτα. Ὁ Χάρρυ Κάρ τότε τοῦ ἔδωσε αὐτὸς ἕνα δικὸ ἀσημένιο «νέμισμα».

Ὁ φὸν Στρογγάιμ ὅμως δὲν τὸ δέχτηκε, γιατί δὲν μπορούσε νὰ ἐξουδετερῇ τὴ γρουσουζιά, ἀ-πὸ τὸ νόμισμα δὲν ἦταν δικὸ του.

—Κάνε κάτι γιὰ νὰ κερδίσῃς τὸ νόμισμα, τοῦ ὑπέδειξε τότε ὁ Χάρρυ Κάρ.

Ὁ φὸν Στρογγάιμ συλλογι-στικὴ μιὰ στιγμή κ' ὕστερα τοῦ φώναξε ὀλόχαρος:

—Νά, σοῦ πούλω τὸ κρὺπτά-λμα μονόκλ μου!

Κι' ἔδωσε τὸν περίφημο μονό-κλ του στὸν Χάρρυ Κάρ. Τὸ ἀση-μένιο νόμισμα ἔγινε ἔτσι εὐκό-λου. Ἡ γρουσουζιά εἶχε ἐξουδε-τερῇ. Μὰ ὁ φὸν Στρογγάιμ δὲν

δυσχευόθηκε ἐσχάτως στὸ μεγάλο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ τοῦ γιὰ τὶς προλήψεις τῶν «ἀστέρων».)

μποροῦσε πειὰ νὰ δουλέψῃ χωρὶς μονόκλ, γιατί εἶνε τρομερὰ μύωψ κι' ἔτσι ἐκεῖνη τὴ νύχτα σταμάτησε τὸ «γύρισμα» κι' αὐτό... γιατί ὁ Γερμανὸς σκηνοθέτης εἶχε δὴ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά του τὸ καινούργιο φεγγάρι! Μπορεῖτε τώρα νὰ καταλάθετε πόσο ὑποφέρει ἀπὸ τὶς προλήψεις του ὁ φὸν Στρογγάιμ.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες τοῦ Βορρά δὲν ἦ-ταν διόλου προληπτικὴ, πρὶν ἔρθῃ στὸ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὴ μέ-ρα ὅμως πού λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ θῆμα ἑνὸς ἀεροπορικοῦ δυ-στυχήματος, πιστεύει μὲ φανατισμὸ στὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς εἶνε μάλιστα καὶ κάπως περίεργη.

Μιὰ μέρα τὴν πλησίασε στὸ στυντιό μιὰ γρηὰ Ἰταλίδα κο-μπάρσα καὶ κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια, τῆς εἶπε:

—Μις Γκάρμπο, νὰ προσέξετε αὐτὲς τὶς μέρες, γιατί θὰ σὰς συμβῇ κάποιο δυστύχημα. Σὰς εἶδα σ' ὄνειρό μου νὰ πέφτετε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Εἴχατε δὺ μεγάλες ἀσπρὲς φτεροῦγες στὴν πλάτη σας. Αὐτὲς σὰς ἔσωσαν...

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο χαμογέλασε, ἔδωσε ἕνα μικρὸ δαχτυλίδι τῆς στὴ γρηὰ Ἰταλίδα κομπάρσα, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ κι' ὕστερα οὐτε ἐναυδομήθηκε πειὰ αὐτὴ τὴν προφητεία...

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες εἶχε διακοπὲς καὶ πῆρε τὸ ἀεροπλάνο γιὰ νὰ πάῃ στὸ Μάϊαμι. Τὴν ὥρα ὅμως πού περιούσαν πάνω ἀπὸ τὴ Σάντα Μόνικα, ὁ κινητήρας τοῦ ἀεροπλάνου ἔπαθε μιὰ θλάση κ' ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, μαζί μὲ τὸν πιλότο, πῆδηξε στὸ κεῖν γιὰ νὰ σωθῇ μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο.

Κι' ἀλήθεια, δὲν ἔπαθε τίποτα, μὰ ὅταν ἔπεσε μαλακὰ πάνω στὴν ἀμμουδιά τῆς Σάντα Μόνικα, θυμήθηκε ἄξαφνα τὰ προφη-τικὰ λόγια τῆς γρηῆς Ἰταλίδας.

Ἡ Μαῖν Γουέστ πάλι κανονίζει τὴ ζωὴ τῆς σύμφωνα μὲ τὰ ὄνειρά της. Τὸ ὄνειρό πού θὰ δῇ κάθε νύχτα κανονίζει τὴν ἄλλη μέρα τῆς. Σ' ὅλους ἄλλωστε στὸ Χόλλυγουντ εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ τρίτη αὐτὴ μεγάλη «μοιραία» γυναῖκα τοῦ κινηματογράφου (ἡ ὅλες δὺ εἶνε ἡ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ἡ Μάρλεν Ντήτριχ) εἶνε ἕως ζωντανὸς ὄνειροκρίτης.

Μιὰ μέρα, μοῦ διηγήθηκε ἡ Γουέστ, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, «γύ-ριζα» ἕνα κινεζικὸ φιλμ στὴ Σανγκάη. Ἐπαῖξα τὸ ρόλο μιᾶς Εὐ-ρωπαικῆς τυχοδιωκτριάς πού εἶχε

σχηματίζει ἐκεῖ κάτω μιὰ συμμο-ρία ἀπὸ Κινέζους λησματοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων πού ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμπα λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος μὰς μετε-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία ἰσπανοειρατὰς κι' αἰχμαλώτιζε τὰ κότερα τῶν Εὐ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΧΑΜΕΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΕΚΕΙΝΗ. (σαράντα χρόνων, με μία δρα-
σερή ακόμη ωμορφιά. Μόλις έχει γυρίσει από
τον σταθμό, ως τον οποίο είχε συνοδεύσει μια
φίλη της που έφυγε για το Παρίσι.—Στο δρόμο
έλασε την τσάντα της με μερικά κλειδιά, καμ-
ιά εκατοστή φράγκα και τη φωτογραφία της
με τα δύο παιδιά της και τον άνδρα της).
ΕΚΕΙΝΟΣ. (σαράνταπέντε χρόνων, καλά δια-
τηρημένος, γεροντοπαλλήκαρο. Βρήκε
την τσάντα που είχε χάσει. Έκείνη, την άνοιξε,
λά, έδω κι' είκοσι χρόνια. Κι' όλο, ποτέ, δεν είχε όρεξη το θάρος να της
την ξαναδω. Μά θέλει πρώτα να της τηλεφωνήσει. Σωληνίζεται πώς θα
την άρνησθε το τηλέφωνό της... Μια στιγμή διατάζει πάλι, όπως πρώτα. Μά
δωστε, μ' ένα μικρό χαμόγελο, παίρνει το ακουστικό).— Έμπρός;

ΕΚΕΙΝΗ.— Έμπρός, ναι! (αδιάφορη, λίγο στενοχωρημένη).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Η κυρία Λίνα Βενιέρι;

ΕΚΕΙΝΗ.— Μάλιστα. Έγώ είμαι: η Λίνα Βενιέρι. Κι' εσείς Ποιός

είσαστε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν με καταλάβατε από τη φωνή;

ΕΚΕΙΝΗ.— Όχι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Η φωνή μου λοιπόν δεν σας θυμίζει τίποτα;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν μου θυμίζει τίποτα, κύριε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πριν σας πω τ' όνομά μου, επιτρέψτε μου να απο-
δομήσω τη μνήμη σας...

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν έχω καιρό γά χάσιμο, κύριε. Προτιμώ ν' αφήσω
ήσυχες τις αναμνήσεις μου. Έπειτα, έχω μία τόσο αδύνατη μνήμη...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Για συλλογισθείτε δώ κι' είκοσι χρόνια.

ΕΚΕΙΝΗ.— Έδώ και είκοσι χρόνια;... Α, μάλιστα! Τότε ακριβώς
παντρεύτηκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίγο πριν από το γάμο σας... Για θυμηθείτε τους φί-
λους σας...

ΕΚΕΙΝΗ.— Είχα πολλούς φίλους τότε. Πώς μπορώ να θυμηθώ μο-
νάχα έναν;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν θυμάστε ούτε τον πό δειλό απ' όλους;

ΕΚΕΙΝΗ.— Τον πό δειλό... Τον πό δειλό... τον Μπενέλι... ή μή-
πως τον Ροζάτι... Ναι... τον Ροζάτι... Αλήθεια τώρα βλέπω, ότι ή φω-
νή σας μου θυμίζει τον Ροζάτι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— (τρεμόντας από τη συγκίνηση).— Έγώ εί-
μαι... Ο Ροζάτι!

ΕΚΕΙΝΗ. (ταραγμένη).— Ω... μ' πώς μπορούσατε να με
ξαναβρείτε, να με ξαναθυμηθείτε... Έγώ νόμιζα πάντα, ότι
θα σκοτώσατε στην Αυστραλία... Δεν είχατε φύγει για την
Αυστραλία; Τουλάχιστον έτσι μου είπαν, όταν γύρισα από το
ταξίδι του γάμου μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Γύρισα από την Αυστραλία έδω κι' ένα χρό-
νο... Είμαι περαστικός από δω πέρα. Αύριο θα φύγω για τη
Βουδαπέστη. Μά θα ξαναγυρίσω και θα μείνω πειά έδω για
πάντα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Αλήθεια, τώρα θυμάμαι καλά τη φωνή σας...
Πρό όλιγου σας φέρθηκα με αγένεια... Σας ζητώ συγγνώ-
μη... Είχα νευρώσει, γιατί έχασα την τσάντα μου, στο
σταθμό, δίχως άλλο... Είχα συνοδεύσει μία φίλη μου και...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά δεν καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι εγώ βρήκα
την τσάντα σας; Γι' αυτό σας τηλεφώνησα. Όταν διάβασα
τ' όνομά σας στο επισκεπτήριο, ένοιωσα μία απερίγραπτη
χαρά: συλλογισθείτε ότι σας ξαναβρήκα ύστερ' από τόσα
χρόνια!.. Η σύμπτωσης είναι τόσο παράξενη, ώστε είμαι θέ-
λωσας πώς έτσι το θέλησε ή μοίρα. Από τότε που σας έχασα,
δεν έμαθα τίποτα για σας κι' ούτε ρώτησα τίποτα για σας
από κανένα. Δεν ήθελα να μάθω τίποτα, γιατί φοβόμουν...
Έπειτα είχα τόσες σκοτούρες, τόσες δουλειές! Και τώρα
που λυτρώθηκα πειά, τώρα που έφτιαξα πειά τη ζωή μου,
τώρα ακριβώς ή μοίρα σας φέρνει πάλι στο δρόμο μου με
μια χαμένη τσάντα, με την τσάντα σας που την χάσατε στον
σταθμό... Α! Πόσο θα ήθελα να σας ξαναδώ!..

ΕΚΕΙΝΗ.— Έγώ όμως δεν θα ήθελα. Έχουν περάσει
είκοσι χρόνια. Κι' έπειτα, πέρασαν πειά και τα νεύρα. Έχω
τώρα δύο παιδιά... Έχω γεράσει...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έλάτε! Είσατε πάντα υπερβολική!

ΕΚΕΙΝΗ.— Όχι, φίλε μου. Απλή είναι ή αλήθεια!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έγώ είμαι δέκατος πώς δεν θ' αλλάζατε
διόλου... Είσατε ευνουχισμένη;

ΕΚΕΙΝΗ.— Μπορεί... Δεν ζητώ πολλά πράγματα απ' τη
ζωή. Κι' εσείς; Παντρεύτηκα;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι. Όλον αυτό τον καιρό δεν συλλογι-
στηκα διόλου το γάμο. Δεν είχα καιρό... Δούλεψα σκληρό
είκοσι χρόνια, για να ξεχάσω έναν άτιγο έρωτα. Μά δεν
μπορούσα να τον ξεχάσω, κι' ούτε θα τον ξεχάσω ποτέ!..

ΕΚΕΙΝΗ.— Πόσο είσατε κι' εσείς υπερβολικός! Μπορεί-
τε θαυμάσια να ξεχάσετε ή τουλάχιστον να παρηγορηθείτε
κοντά σε μια καλή και τρυφερή γυναίκα, — σε μια σύζυγο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ό γάμος κάνει θαύματα, φίλε μου. Έπειτα ή στοργή της γυ-

ναίκας σας, θα σας κάνει να φαντάζεστε τα
περασμένα σαν ένα θαμπό όνειρο. Τα παι-
διά τέλος, θα σας κάνουν ν' αλλάξετε ζωή,
δίχως να το καταλαβαίνετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν μπορούσα να παντρευτώ...

ΕΚΕΙΝΗ.— Είπε όμως πάντα καιρός...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έγώ είμαι μεγαλειότερος. Κι' ήμουν τόσο τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ. (με σθημένη φωνή).— Μαζύ μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ω, Λίνα!.. Ήμουν τόσο τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ. (με σθημένη φωνή).— Μαζύ μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ήμουν τόσο παράξενος... Θάλεγε κανείς πώς θα
σκόσουν μαζί μου είχατε μία μονάχα επιθυμία: να φύγεις, να γί-
ναις τρελή!

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

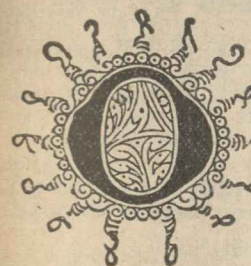
ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο "ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΕΝΗΝΤΑ ΨΥΧΕΣ",!..

Πώς συνελήφθη ένας νέος Λανδρὺ στis Ήνωμένες Πολιτείες. Ή τραγική περιπέτεια του Τζέις Ούνσογορ. Τὸ ἐγκλήμα της 35ης Λεωφόρου. Ἡ ἀναστάτωση τῶν ἀστυνομικῶν. Ὁ μυστηριώδης ἐννεός τῶν διαφόρων ξενοδοχείων. Ἡ διπλή ζωή ἐνός ἀμερικανοῦ ἐμπόρου. Ἡ θεωρία ἐνός παρὰ φρονεῖ. Ὁ Τζιμ Σλάνγκ διψᾷ γιὰ αἷμα.

Ἡ Ἀμερικανὸι ἀστυνομικοί, ὅστερ' ἀπὸ
τρεῖς μῆνες προσεχτικῶν ἐρευνῶν, κα-
τάρθωσαν τέλος νὰ συλλάβουν ἕναν ἀ-
πὸ τοὺς πῶ ἀπαισίους ἐγκληματίες τῆς
ἐποχῆς μας: τὸν Τζιμ Σλάνγκ, τὸν
ἀνθρώπου με τὰ σιδερένια χέρια. Αὐ-
τὸς ὁ τρομερὸς δολοφόνος εἶχεν ἀνα-
στατώσει τῆς Ήνωμένες Πολιτεῖες με
τὰ στυγερά κακούργημά του.

Ἀπλομένος μ' ἕνα σιδερένιο σφυρί,
γύριζε τὴ νύχτα στοὺς ἔρημους δρό-
μους τοῦ τρομεροῦ ἐγκληματίου.

Ἡ κτύπημα στὸ μέτωπο. Μά τὸ παράδοξο ἦταν ὅτι δὲν τοὺς
λίθοι. Παρακολούθησε μόνον με ἐξουρηστικὴ εὐχαρίστησι τὸν
ἐπιθαντικὸν πόνο τοῦς κι' ἔπειτα συνέχισε ἀδιάφορος τὸ δρόμο
του. Πάνω ἀπὸ πενήντα ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶχαν πέσει θύμα-
τα αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ ἐγκληματίου.

Ὁ κακοποιὸς ὅμως καθὼς ἀπεδείχθη, εἶχε μιά μεγάλη προ-
τίμησι στὸ ὄρεϊν φύλο. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἀδιάφορος τὸ δρόμο
αὐτοῦ καὶ τὰ δόνητα τοῦ χτυποῦσαν ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

Ἄλλ' ἂς σὰς διηγηθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ αὐτὴ τὴν συνταρα-
κτικὴ ὑπόθεσι.

Μιά νύχτα τοῦ περασμένου Ἰουλίου, στὸ XV ἀστυνομικὸ τμή-
μα κατὰ τὴς δυὸ ἡ ὥρα μὴκερ τρέχοντας ἕνας καλοντυμένος
ἄνθρωπος. Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχαν ἀλλοιωθῇ ἀπὸ τὸν
τρόμο καὶ τὰ δόνητα τοῦ χτυποῦσαν ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

—Σώστε με! Σώστε με! φώναξε ἀπελπισμένως στὸν ἀστυν-
μὸ τῆς ὑπηρεσίας. Μὲ κυνηγᾷ
καὶ μένα! Θέλει νὰ με σκοτώ-
σῃ!..

—Ἦσυχάστε, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυ-
νομικός. Ἐδὼ δὲν ἔχετε κανένα
φύλο. Διηγήθητε μας με τὴν ἡ-
συχία σας τί συμβαίνει.

Ὁ ἀγνωστὸς ἔπρεπε σὲ μιά κα-
ρέκλα κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζει ἀ-
πὸ τὴ λύπη του. Οἱ ἀστυνομικοὶ
παρακολούθησαν αὐτὴ τὴ σκηνή
περίεργοι καὶ κύτταζαν ὁ ἕνας
τὸν ἄλλον ἐρωτηματικά. Ὁ πα-
ράξενος ἐπισκέπτης τοὺς τέλος;
ὅστερ' ἀπὸ κλίνο, ὅταν ἀνέκτη-
σε τὴν ψυχραιμία του, διηγήθη-
κε τὴν ἀκόλουθη ἱστορία.

—Ὀνομάζομαι Τζέις Ούνσογορ
κι' εἶμαι ὑπάλληλος τῆς Τραπε-
ζῆς τῆς Ἀμερικῆς. Σήμερα
τὸ βράδυ εἶχα πάει με τὴν γυναίκα
μου στὸ θέατρο. Ἐπειδὴ τὸ σπé-
τι μας βρίσκεται στὴν 35η Λεω-
φόρο, πήραμε ἐν' αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ὡς ἐκεῖ πέρα.

Ὅταν φτάσαμε στὴν κατοικία μας, πληρώσαν τὸν σάφερ
καὶ κατόπιν προχώρησα γιὰ ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα. Ἡ γυναίκα
μου εἶχε μείνει ἕνα βήμα ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ μένα. Ἐκεῖνη τῇ
στιγμῇ, μέσ' ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ ἐνός σπιτιοῦ, βγήκε ἕνα παράδο-
ξο ἄτομο. Ἦταν ἐξαιρετικὰ καλοντυμένο καὶ φοροῦσε πέτινα
γάμπια. Ἐκεῖνο ποῦ μοῦ κίνησε ἀμέσως τὴν περιέργεια, ἦταν
ὅτι ὁ ἀγνωστὸς περπατοῦσε με προφυλάξι τὸ χό-τοχο καὶ φαί-
νταν ὅτι δὲν μᾶς εἶχε δῆ. Ἀνίσχυρος γύρισα με δυνάμη τὸ κλει-
δί γιὰ ν' ἀνοίξω γρηγορώτερα. Αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή μας.

Τὸ κλειδί ἔγινε δυὸ κομμάτια. Εἰμαστε τώρα ὑποχρεωμένοι νὰ
ἐξηγήσουμε τὸ θύραρ. Στὴν ἀπελπισία μου, ἔξελξα τὸ ὑποπο-
τιούμενο κι' ἄρχισα νὰ πιέζω δυνατὰ τὸ κουδούνι τοῦ θυρα-
ρῆου. Τὴν ἴδια στιγμῇ εἶδα τὸν ἀγνωστὸ νὰ βρίσκεται δίπλα μας
καὶ μ' ἀσπραπία ταχύνει νὰ κυτῆται τ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

Κατά την τελευταία σύσκεψη των κ. κ. υπουργών Έσωτερικών, Έθνικης Οικονομίας και Οικονομικών και του Υφυπουργού κ. Σαγιά, ελήφθησαν διάφορα μέτρα για την καταπολέμηση της ακρίβειας.

Απεφασίσθη πρώτον, όπως απέναντι των 17 εκατομμυρίων λεθίων που μας οφείλει η Βουλγαρία από τις επανορθώσεις, εισαχθούν από αυτήν είδη πρώτης ανάγκης, άξιας ίσης με το ποσό της οφείλης. Απεφασίσθη επίσης να εισαχθούν από την ίδια

ασφυρί και κατάρθωσε να διασπάσει τη ζώνη τους. Και θα τους ξέφευγε, αν ένας πόλις, παραβαίνοντας την αυστηρή διαταγή που είχαν λάβει να μη πυροβολήσουν τον τρομερό εγκληματία, αλλά να τον συλλάβουν ζωντανό, δεν του άδειαζε το περιστροφικό στα πόδια του. Η σφαίρες των τρομοκρατών και των έγκληματων να κυλιόταν κατάγης. Μά δεν πρόλαβε να ξανασηκωθεί. Οί αστυνομικοί τον είχαν φτάσει και του είχαν περάσει κιάλια τις χειροπέδες. Δεν υπήρχε καμιά αμφισβόλια ότι ήταν ο άνθρωπος που είχε τρομοκρατήσει τις Ηνωμένες Πολιτείες με τα φρικιαστικά εγκλήματά του. Τόν ωδήγησαν λοιπόν στα γραφεία της Γενικής Ασφαλείας, ενώ όλες η εφημερίδες κυκλοφορούσαν παραρτήματα με τις δραματικές λεπτομέρειες της συλλήψεώς του και τα τελευταία εγκλήματά του, που είχε κάνει στο ξενοδοχείο «Μεξικό».

Ο Λαοδρό των Ηνωμένων Πολιτειών ήταν ένας από τους πιο πλούσιους εμπόρους της Νέας Υόρκης. Το πιο παράδοξο μάλιστα ήταν ότι όλη τη μέρα ησχολείτο με τις εμπορικές υποθέσεις του. Κανείς βέβαια δεν μπορούσε να τον υποπτευθεί. Καθόταν σε μια πολυκατοικία της 35ης Λεωφόρου, εκεί δηλαδή που τον είχε συναντήσει ο Τζόρτζ Ούινγκορ, ήταν παντρεμένος κι είχε και δύο παιδιά!

Οί αστυνομικοί μιά δολοκλήρη εβδομάδα τον υπέβαλαν σ' αφάνταστα μαρτύρια για να ομολογήσει τα εγκλήματά του και για ποιο λόγο είχε κάνει όλες αυτές τις δολοφονίες. Τέλος κατάρθρωσαν να του αποσπάσουν τις εξής καταπληκτικές ομολογίες:

—Είμαι, τους είπε, ο «άνθρωπος με τα σιδερένια χέρια». Σκότωνα πρό πάντων γυναίκες, γιατί έχουν τυφλή καρδιά! Μά δολοφονούσα ακόμη και για έναν άλλο λόγο. Μ' άρεσε να βλέπω τους ανθρώπους να σπαρταρούν και να πεθαίνουν. Η τελευταία ομιγμένη του ανθρώπου είναι υπέροχη! Μόλις καταλάθαινα ότι έπρόκειτο να βγί η ψυχή του, κολλούσα τα χείλη μου στα χείλη του και τη ρουφούσα! Έχω μέσα μου πενήνια ανθρώπινες ψυχές! Είμαι αθάνατος! Τίποτε δεν με φοβίζει, ούτε κι αυτή ακόμη η ηλεκτρική καρέκλα!

Αυτές η καταπληκτικές δηλώσεις του απότροπαίου εγκληματίου, έχουν άναστατώσει σήμερα τους κατοίκους των Ηνωμένων Πολιτειών. Όλοι ζητούν την είς θάνατον καταδίκη του. Κι αυτοί ακόμη οι επιστήμονες, που θεωρούν τον Τζιμ Σλάνγκ ως έναν παράφρονα, δεν διατάζουν να δηλώσουν ότι πρέπει να σκοτωθεί, γιατί είν' ένας άνθρωπος με διπλή ζωή, που άλλοτε είναι ήσυχος κι' ειρηνικός κι' άλλοτε ο πιο τρομερός εγκληματίας, σαν τον δόκτορα Τζέκυλ ακριβώς.

Έτσι ο Τζιμ Σλάνγκ, ο «άνθρωπος με τα σιδερένια χέρια και τις πενήνια ψυχές», δεν θα γλυτώσει την ηλεκτρική καρέκλα. Προς το παρόν, βρίσκεται κλεισμένος στις φυλάκες. Μά το παράδοξο είναι ότι ενώ όλη τη μέρα κλαίει και μετανοεί για τα εγκλήματά του, κάθε νύχτα εξαγριώνεται, προσπαθεί να σπάσει τα σιδερένια χέρια και να δραπέτευση. Αυτές τις ώρες ο Τζιμ Σλάνγκ είναι σωστό άγριο θηρίο, που διψάει για αίμα και για ψυχές νέων θυμάτων του! Ο Σλάνγκ είναι ο πιο παράφρονας κι' ο πιο στυγερός εγκληματίας απ' όλους παρουσιάσθηκαν την τελευταία δεκαετία.

ΤΩΝ ΧΑΡΙΣΣΩΝ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΠΟΡΤΑΖΕΙ ΤΗΝ 12ΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ
ΚΑΙ Η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΤΑ ΔΥΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΘΑ ΕΚΔΟΘΟΥΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΑ, ΠΟΛΥΣΕΛΙΔΑ, ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ, ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΤΙΚΗΝ ΨΗΝ. ΜΕ ΔΕΚΑ ΝΕΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ, ΘΑΥΜΑ ΙΔΕΣΘΑΙ. ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΙΑΜΒΟΣ. ΧΙΛΙΕΣ ΔΥΟ ΕΚΠΛΗΣΕΙΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΙΣ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ. ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

αν χώραν 10 εκατομμύρια οκάδες κάρθουνα, διά της εισαγωγής των οποίων υπολογίζεται ότι θα ελαττωθή κατά μίαν δραχμήν κατ' οκάν η τιμή τους, και από την Τουρκίαν, Γιουγκοσλαβίαν και Ρουμανίαν μεγάλες ποσότητες όστριας, λίπους και άλλων ειδών πρώτης ανάγκης.

Έξ άλλου, κατά την ίδια σύσκεψη, οι κ. κ. Υπουργοί ανέκριναν την εισήγηση του κ. Σαγιά, για την μείωση των κομισμάτων και τών διαφόρων φόρων των ειδών πρώτης ανάγκης.

—Ο ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Κατά την Στατιστικήν Υπηρεσίαν της Τραπεζής της Ελλάδος, ο γενικός τιμαριθμός του κόστους της ζωής των Αθηνών σημείωσε νέαν αύξησιν: 16,9 μονάδων. Από 2.130,9 που ήταν τον Αύγουστο έ. έ., ανήλθε εις 2.147,8 τον Σεπτέμβριο έ. έ.

Η αύξησις του τιμαριθμού οφείλεται αποκλειστικώς στην αύξησιν της τιμής των καρβούνων και των ειδών διατροφής.

—ΤΕΛΩΝΕΙΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

Τελωνείον Αθηνών: 11—20 Νοεμβρίου 1933 δρ. 683.310
11—20 Νοεμβρίου 1934 » 568.977

Έλατον 11—20 Νοεμβρίου 1934 δρ. 114.333

Τελωνείον Πειραιώς: 11—20 Νοεμβρίου 1933 δρ. 41.952.031
11—20 Νοεμβρίου 1934 » 50.766.315

Πλέον 11—20 Νοεμβρίου 1934 δρ. 3.277.418

Τελωνείον Θεσσαλονίκης: 11—20 Νοεμβρίου 1934 δρ. 17.725.261
11—20 Νοεμβρίου 1933 » 14.447.843

Πλέον 11—20 Νοεμβρίου 1934 δρ. 3.277.418

—ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ανεκουνώθη, ότι η Υπηρεσία του Ανωτάτου Οικονομικού Συμβουλίου συνεπλήρωσε την προμελέτην επί του ζητήματος της ανεργίας στη χώρα μας, με την οποία εξετάζεται η έκτασις της ανεργίας και προτείνονται ώριμμένα μέτρα προς αντιμετώπισιν της. Ανεκουνώθη επίσης, ότι κατά την προσεχή συνεδρίαν της αρμοδίας επιτροπής προς διατύπωσιν της δριστην εισηγήσεως του όλου ζητήματος, θα παρασθί και ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως, ο οποίος μάλιστα θα εκθέσει τις προτάσεις του σκέψεις πάνω σ' αυτό.

—ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΕΜΠΟΡΙΟΝ

Ο ακόλουθος στατιστικός πίνακας δείχνει την πορεία που διέγραψε και τις διακυμάνσεις που υπέστη το Έλληνοαμερικανικόν εμπόριον στα κυριώτερα διαμερίσματα της Αμερικής κατά την τελευταία τριετία, δηλ. κατά τα 1931, 1932, 1933:

Α' ΕΙΣΑΓΩΓΗ	(Σε χιλιάδες δραχμών)	1931	1932	1933
Αργεντινή	196.760	28.418	267.999	
Βραζιλία	80.729	9.796	17.776	
Ην. Πολιτεία	842.135	655.866	210.051	
Καναδάς	377.095	63.508	104.116	
Β' ΕΞΑΓΩΓΗ	(Σε χιλιάδες δραχμών)	1931	1932	1933
Αργεντινή	8.939	5.806	5.174	
Βραζιλία	2.886	974	3.629	
Ην. Πολιτεία	729.300	306.379	274.255	
Καναδάς	3.680	1.256	522	

—Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Σύμφωνα με το τελευταίον Δελτίον Κινήσεως Στατιστικού Κάρπου του Α.Σ.Ο., η εξαγωγή σταφίδας από της Σεπτεμβρίου μέχρι 20 Νοεμβρίου ανήλθε εις 112.497.446 λίτρες ένετικές, ενώ κατά το 1933—34 είχε φθάσει τις 96.960.056 λίτρ. ένετ. και το 1932—33 εις 99.689.053 λίτρ. ένετικές.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΡΕΓΑΤΕΣ ΩΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ

Η «ΠΛΩΤΕΣ ΠΟΛΕΙΣ»

Τα καράβια του παλαιού καιρού. Η «Μεγάλη Ναύς» του Φραγκίσκου Ιου. Ο «Ωκεανός» του Λουδοβίκου Ιβου. Πώς ταξίδευαν άλλοτε. Το πρώτο υπερωκεάνειο. Η σημερινή «πλωτή πόλις». Η αφάνταστη πολυτέλεια του γαλλικού κολοσσού «Ιλ ντε Φράνς». Πώς είναι το μεγαλύτερο υπερωκεάνειο του κόσμου, κλπ.

PIN ακόμη κάνουμε λόγο για τα σημερινά και μελλοντικά υπερωκεάνεια, καλό θα ήταν να ρίξουμε μιά ματιά στο παρελθόν, για να μπορέσουμε να εκτιμήσουμε με μιά άλλη συγκρίσι τα εκπληκτικά θαύματα της ναυπηγικής της εποχής μας.

Ας αρχίσουμε λοιπόν από ένα διασκεδαστικό ανέκδοτο.

Στις αρχές του περασμένου αιώνου, ένας Γάλλος εμπορικός πλοίαρχος δεν είχε ταξιδέψει ποτέ του στη θάλασσα, διάβασε μιά μέρα, ότι τα καράβια της εποχής του και κατάλαβε ότι τον είχαν ξεγελάσει!

—Είπε μιά πλωτή πόλις αυτός ο σκυλοπληνής! φώναξε κατακόκκινος από την αγανάκτηση. «Ας γελάσω! Μά δεν είναι ταξιδιάρης, αλλά πλοίαρχος!»

—Είπε μιά πλωτή πόλις αυτός ο σκυλοπληνής! φώναξε κατακόκκινος από την αγανάκτηση, με το περιεργό είναι, ότι αν ζούσε στην εποχή μας, θα καταλάβαινε καθαρά και ξεάστερα, ότι ένας σημερινός υπερωκεάνειος κολοσσός μπορεί θαυμάσια να συγκριθί με μιά πραγματική πόλη.

Κι' αλήθεια, η ναυπηγική, από τα παλιά χρόνια μέχρι σήμερα, έχει σημειώσει άπιστευτες και καταπληκτικές προόδους.

Κατά τον μεσαίωνα, παράδειγματός χάριν, τα εμπορικά πλοία δεν ξεπερνούσαν τους 1500 τόνους. Πρώτος απ' όλους τους βασιλείς της Γαλλίας, ο Φραγκίσκος ο 1ος, φιλοδόξησε ν' αποκτήσει μεγάλα καράβια.

Λέγετε λοιπόν και ναυπηγήσαν ένα «κολοσσόν» για κείνη την εποχή, που ξεπερνούσε τους 2.000 τόνους. Μά η «Μεγάλη Ναύς», όπως λεγόταν αυτό το καράβι του, ήταν τόσο βαρειά και τόσο δυσκολοκαίντη, ότι δεν μπόρεσε ποτέ να βγί από το λιμάνι της Χάρδης.

Και το καράβι αυτό διαλύθηκε και που θρυσάταν και μαζί μ' αυτό κι' όλα τα κούρσες άνωτα του βασιλέως Φραγκίσκου Ιου.

Περί τα τέλη του 18ου αιώνου, η ναυπηγική άρχισε να κάνει μεγάλες προόδους. Ο «Ωκεανός», το πιο μεγάλο πολεμικό καράβι στην εποχή του βασιλέως Λουδοβίκου Ιβου, έφθανε τους 4.400 τόνους.

Μά τα επιβατικά πλοία, καθώς και τα φορτηγά, δεν ήταν τόσο μεγάλα. Όσο τώρα για τα ναυπηγικά των ταξιδιωτών, μπορεί κανείς να σχηματίσει μιά ιδέα, ξεφυλλίζοντας τον «Οδηγό των ταξιδιωτών», που είχε εκδόσει τότε στη Βασιλεία ο σύμβουλος Ράιγχαρτ.

Τις περισσότερες φορές, τράπεζα ο συντάκτης του «Οδηγού» ο πιο μικρός ναύτης και συνήθως ο μούτσος του καραβιού φράγκει τόφραγγο τους επιβάτες: Καταλάθαινε λοιπόν κανείς ότι αυτός ο μικρός δεν ξέριε να καθάριση ούτε ένα κομμάτι και το σπουδαιότερο δεν είχε ούτε καθάρος...

Τι αυτό, ο Γερμανός Ράιγχαρτ, συμβουλεύει τους ταξιδιώτες του να μαγειρεύουν μονάχοι τους, παίρνοντας μαζί τους μιά τεταμένη φουφού και μιά χύτρα, καθώς επίσης και μιά μεγάλη προμήθεια από τρόφιμα για όλο το ταξίδι:

«Είς ξεγινάτε ποτέ να παίρνετε μαζί σας, άρκετο νερό και ψωμί, τους λέει στον οδηγό του, καθώς και άρκετα αβγά. Έπίσης, μικρά άρντα και γουρουνάκια, αν και τα πρώτα τα πιάει η θάλασσα από την πρώτη μέρα κι' άγανιάνουν πολύ γρήγορα».

Τις περισσότερες φορές, τράπεζα ο συντάκτης του «Οδηγού» ο πιο μικρός ναύτης και συνήθως ο μούτσος του καραβιού φράγκει τόφραγγο τους επιβάτες: Καταλάθαινε λοιπόν κανείς ότι αυτός ο μικρός δεν ξέριε να καθάριση ούτε ένα κομμάτι και το σπουδαιότερο δεν είχε ούτε καθάρος...

Τι αυτό, ο Γερμανός Ράιγχαρτ, συμβουλεύει τους ταξιδιώτες του να μαγειρεύουν μονάχοι τους, παίρνοντας μαζί τους μιά τεταμένη φουφού και μιά χύτρα, καθώς επίσης και μιά μεγάλη προμήθεια από τρόφιμα για όλο το ταξίδι:

«Είς ξεγινάτε ποτέ να παίρνετε μαζί σας, άρκετο νερό και ψωμί, τους λέει στον οδηγό του, καθώς και άρκετα αβγά. Έπίσης, μικρά άρντα και γουρουνάκια, αν και τα πρώτα τα πιάει η θάλασσα από την πρώτη μέρα κι' άγανιάνουν πολύ γρήγορα».

Τις περισσότερες φορές, τράπεζα ο συντάκτης του «Οδηγού» ο πιο μικρός ναύτης και συνήθως ο μούτσος του καραβιού φράγκει τόφραγγο τους επιβάτες: Καταλάθαινε λοιπόν κανείς ότι αυτός ο μικρός δεν ξέριε να καθάριση ούτε ένα κομμάτι και το σπουδαιότερο δεν είχε ούτε καθάρος...

Τι αυτό, ο Γερμανός Ράιγχαρτ, συμβουλεύει τους ταξιδιώτες του να μαγειρεύουν μονάχοι τους, παίρνοντας μαζί τους μιά τεταμένη φουφού και μιά χύτρα, καθώς επίσης και μιά μεγάλη προμήθεια από τρόφιμα για όλο το ταξίδι:

«Είς ξεγινάτε ποτέ να παίρνετε μαζί σας, άρκετο νερό και ψωμί, τους λέει στον οδηγό του, καθώς και άρκετα αβγά. Έπίσης, μικρά άρντα και γουρουνάκια, αν και τα πρώτα τα πιάει η θάλασσα από την πρώτη μέρα κι' άγανιάνουν πολύ γρήγορα».

Τις περισσότερες φορές, τράπεζα ο συντάκτης του «Οδηγού» ο πιο μικρός ναύτης και συνήθως ο μούτσος του καραβιού φράγκει τόφραγγο τους επιβάτες: Καταλάθαινε λοιπόν κανείς ότι αυτός ο μικρός δεν ξέριε να καθάριση ούτε ένα κομμάτι και το σπουδαιότερο δεν είχε ούτε καθάρος...

Τι αυτό, ο Γερμανός Ράιγχαρτ, συμβουλεύει τους ταξιδιώτες του να μαγειρεύουν μονάχοι τους, παίρνοντας μαζί τους μιά τεταμένη φουφού και μιά χύτρα, καθώς επίσης και μιά μεγάλη προμήθεια από τρόφιμα για όλο το ταξίδι:

«Είς ξεγινάτε ποτέ να παίρνετε μαζί σας, άρκετο νερό και ψωμί, τους λέει στον οδηγό του, καθώς και άρκετα αβγά. Έπίσης, μικρά άρντα και γουρουνάκια, αν και τα πρώτα τα πιάει η θάλασσα από την πρώτη μέρα κι' άγανιάνουν πολύ γρήγορα».

γορα. Τα γουρουνάκια όμως άντέχουν στους κόπους του ταξιδιού και σπαζώνουν μάλιστα πολύ γρήγορα όταν τα τρέφει κανείς και τα ποτίζει...

Φαντάζεστε τώρα τί ταξείδια άναμνηχής γινόντουσαν εκείνη την εποχή!

Το πρώτο ατμόπλοιο που ομφανδύνετο να περάσει τον Άτλαντικό Ωκεανό, ήταν το ιστορικό «Σαβάννα», που ξεκίνησε το 1819 από τη Νέα Υόρκη κι' έφθασε ύστερ' από 22 μέρες στο Λίβερπουλ. Σήμερα το πέρασμα του Άτλαντικού γίνεται μέσα σε 4 μέρες. Το «Σαβάννα» τότε έκινε με 500 μηχανικούς έπλους. Το «Μπρέμν» που κάνει ταξίδια το ταξίδι Άμβούργου—Νέας Υόρκης σε 4 1/2 μέρες, διαθέτει δύναμιν 20.000 μηχανικών έπλους.

Έπειτα από το «Σαβάννα», έκανε το ταξίδι του Άτλαντικού και το «Ουάσιγκτον», που είχε μήκος 105 μέτρων και πλάτος 13 μ. 40. Η μηχανή που έκινε με 1200 έπλους, γύριζε δυο μεγάλες ρόδες που έδιναν στο καράβι ταχύτητα 11 κόμβων την ώρα. Το «Ουάσιγκτον» έφτασε στην Άγγλία από την Αμερική μέσα σε 21 μέρες.

Αυτός ο πρόγονος των σημερινών υπερωκεανείων, έπαιρνε το πολύ 250 έπιβάτες. Όσο για το πλήρωμά του, άπετελέτο από καμιά πενήνταριά άνδρες. Τα έξοδα της διαδρομής έφταναν στις 90 χιλιάδες χρυσά φράγκα.

Έπειτα, χρόνο με το χρόνο, τα καράβια μεγάλωναν και περνούσαν άφουκα πειά και τον Ειρηνικό Ωκεανό.

Πριν από τον παγκόσμιο πόλεμο, η διαστάσεις τους φανόντουσαν τεράστιες. Τον Απρίλη του 1912, το υπερωκεάνειο «Γαλλία», πήρε το βάπτισμα του Ωκεανού. Είχε μήκος 220 μέτρα και μπόρεσε να μεταφέρει άνετα 1925 έπιβάτες. Το πλήρωμά του άπετελέτο από 560 άνδρες. Όσο δέ για τα έξοδα της κατασκευής του, είχε κοστίσει 27 εκατομμύρια χρυσά φράγκα.

Υστερ' από ένενά χρόνια, το 1921, βγήκε από τα γαλλικά ναυπηγεία το υπερωκεάνειο «Παρίσι». Είχε μήκος περισσότερο από 234 μέτρα και πλάτος 26. Έκτόπριζε 37.000 τόνους και χωρούσε 2.000 έπιβάτες και 657 άνδρες του πληρώματος.

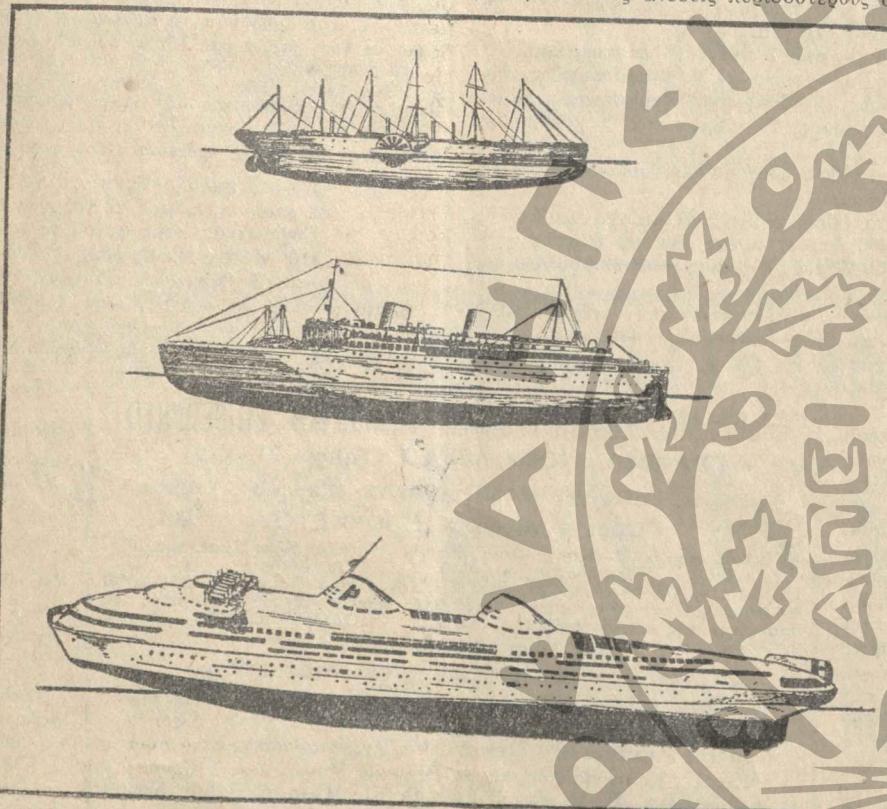
Το 1927 τέλος, έκανε το πρώτο του ταξίδι στον Ωκεανό, το περίφημο «Ιλ-ντε-Φράνς», που έθεωρεται ότι είναι το πολυτέλεστο και το πιο καλοτάξεδο καράβι από όλους τους υπερωκεανείους κολοσσούς της εποχής μας. Το «Ιλ-ντε-Φράνς» έκτόπριζε 48.500 τόνους, έχει μήκος 241 μέτρα, πλάτος 28 και κινείται με μηχανική δύναμιν 52.000 έπλους. Το πλήρωμά του άποτελείται από 800 άνδρες και μπορεί να μεταφέρει μ' άφάνταστες άνέσεις περισσότερους από 2.200 έπιβάτες. Το «Ιλ-ντε-Φράνς» κόστισε 150 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

Η πολυτέλεια αυτού του υπερωκεανείου είχε άπερρίγγραπτη. Το μεγάλο σιλόσι του έχει μήκος 28 μέτρα, το σιλόσι για το τσίρι 24 και η μεγάλη τραπεζαρία του έχει μήκος 27 μέτρα και πλάτος 23. Ώέλετε τώρα να ξανόμιση μερικές πρόχειρες συγκρίσεις; Η σκηνή της γαλλικής Όπερας έχει μήκος μόνο 15 μέτρα. Έπίσης η παρισινή εκκλησία της Μαντλάν έχει πλάτος μόνο 21 μέτρα, δηλαδή 8η μέτρα λιγώτερο από την τραπεζαρία του «Ιλ-ντε-Φράνς».

Σ' αυτήν την τερασσία τραπεζαρία μπορούν να σερβιρισθούν συγχρόνως 100 άτομα, ρεζάρ που δεν μπορεί να το φτύσει κανένα εστιατόριο.

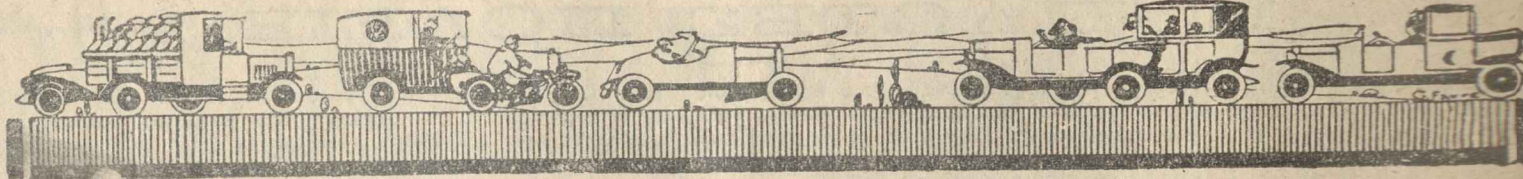
Έπίσης, τίποτα δεν λείπει από αυτόν τον υπερωκεάνειο κολοσσό, για να όνομαστή κλωστή πόλις. Έχει ακόμη και μιά όμορφη εκκλησία, όπου μπορούν να παρακολουθήσουν τη λειτουργία 80 πρόσωπα.

Πα τέλει όμως θα ήνα το υπερωκεάνειο «Νορμανν» διασ που πρόκειται αυτές τις μέρες ν' άρχισή να ταξιδεύει.

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΩΝ: Α' ν' α: Η «Σαβάννα», το υπερωκεάνειο του 1819. Μ' α' ο ν: Ένα προπολεμικό υπερωκεάνειο. Κ' α' τ' α: Το υπερωκεάνειο του 2.000.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η απόστολη υπερπληρωμένη των παρὰ τὴν ὑπογραφήν ἀποστέλλεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστέλλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδεδεμένη ὑπὸ δικαίωματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπὸ ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὰ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκοινοῦνται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, ὡς ἀσφάλτου τιμῆς.

Ἡ Κ. Τ. Σ. Ο. Ἐνταῦθα:— Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,
Χρόνια πολλὰ σὲ διαβάζω ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐπιχείρησα νὰ σὲ πιάξω... ὅπως τόσοι ἄλλοι, μὲ τὰς ἐμπνεύσεις τους, τὴν ὥρην νομίζω ὅτι θὰ ἠμπορέσω. Νὰ μου πῆς τὴν ἰδέαν σου, διὰ τὴν ἰδικήν μου ἐμπνευσίν, νὰ λάβῃς ὑπὸ ὄψιν σου ὅτι εἰμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ταπεινοὺς σου Ἀναγνώστας ἂν δὲν τὸ πιστεύεις ρώτησε τὸν περιπεριωρῶν... τῆς γητορίας μου, πὺρ σὲ ἀγοράζω...»

Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ γιὰ τὴν διαβόητη φαντασίαν τὸ «Μπουκέτο». Ἀλλὰ, δυστυχῶς, τὸ ποιῆμά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Σὰ μερικὰ σημεῖα μάλιστα εἶνε ἀσυντάκτο, κακῶς διατυπωμένο. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐπὶ ἐξέλιξις:

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΣΟΥ...

Σὰν τὰ μεσὰ τὸ στάχια πὺρ ξανθίζον
ὅταν ὁ ἥλιος χρυσοντύνει τὴν δύση,
μοιάζουν μὲ τὰ μαλλιά σου πὺρ χρυσιζόν
τὴν ἰδίαν ὥρην πὺρ ὁ ἥλιος πᾶν νὰ σβύσῃ
Σὰν μίαν πηγούλιαν χρυσάλλινον νεράκι
μέσα στὸ βάθος ἀκούοντας φλογέρα

Ξεῖδρα του στὸ Νέον Κόσμο καὶ πὺρ θεωρεῖται ὡς ἕνα θαῦμα τῆς νανοποιίας.

Τὸ μήκος τῆς «Νορμανδίας» εἶνε 313 μέτρα καὶ τὸ πλάτος τῆς 35. ἔχει δώδεκα πατώματα καὶ μπορεῖ νὰ περιλάβῃ 2.500 ἐπιβάτες.

Γιὰ ἕνα ταξεῖδι στὴ Νέα Ὑόρκη μετ' ἐπιστροφῆς, τὰ ἔξοδά του θὰ φθάσουν σὲ 7 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα.

Μὰ ἡ εισπράξις του ὑπολογίζονται ἀπὸ 8 μέχρι 16 ἑκατομμύρια. ὁ δὲ ἥσυχος ἀπὸ 16 μοναχοῦς, 600 ἑκατὼτ' ἐμπόρων, γκαρσόνια, καμαριέραι, κλπ. Ἐπίσης ἔχει 114 μαγειροὺς, 73 μαριχτόνια, 9 χασάπηδες καὶ 10 ψωμάδες.

Οἱ ἐπιβάτες μποροῦν νὰ κάνουν κάθε εἶδος σπόρ. Ἀπὸ τὸ τένις ὡς τὸ κολύμπι στὴ μεγάλη ἐπιπλάνου του.

Τέλος, γιὰ κάθε ταξεῖδι τῆς, ἡ «Νορμανδία», θὰ παίρνῃ μαζὺ τῆς 70.000 ἀνὰ, 7.000 ὄρνιθες, 16.000 ὀκάδες κρέας, 80.000 ὀκάδες πίτου, 2.000 ὀκάδες ζαμπόν, 25.000 ὀκάδες πατάτες καὶ 20.000 ὀκάδες περίπου διάφορα λαχανικά.

Οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ προσωπικὸν θὰ ξοδεύουν σὲ κάθε ταξεῖδι 3.500 κίλὰ ἄχαρι, 1500 κίλὰ καφέ καὶ 600 κίλὰ σοκολάτας. Ὅσο δὲ γιὰ τὸ κρασί θ' ἀδείαζουν πάνω ἀπὸ 25.000 μπουτλίαις... Ἀς ἀναφέρουμε ὅμως ἀκόμη καὶ μερικὰς ἄλλους περιγραφὰς ἀριθμῶν. Ἡ «Νορμανδία» ἔχει 57.000 πιάτα, 58.000 ποτήρια, 28.000 φλυτζάνια, 13.000 μαχαίρια, 14.000 κουτάλια, 3.000 πατελιέρες, 1000 ἀνθοδοχεῖα γιὰ τὰ τραπέζια τοῦ φαγητοῦ, 15.000 τραπέζοι-μαζύγια, 130.000 πετσέτες τοῦ τραπέζιου, 48.000 μικρὲς πετσέτες γιὰ τὸ πρόσωπον, 39.000 σεντόνια, 20.000 μαξιλαροθήκες, 30.000 πετσέτες τοῦ προσώπου καὶ 70.000 πετσέτες τῆς κοιλίας!

Ἀπὸ αὐτὸν τοὺς ἡλιγνώδεις ἀριθμοὺς βλέπει κανεὶς ὅτι πολὺ σωστὰ λέγονται ἐπιπλοὶ πόλεις τῆς αἰωνιότητος κολοσσὸι! ΖΑΝ ΛΕΚΟΚ

μοιάζῃ μὲ τὸ μικρὸ σου στοματάκι, καὶ ἡ λαλιά σου σὺν τὸ ἀηδόνι πᾶρα πέρα.

Σὰν δύο κρυστάλλινα πολύτιμα κομμάτια πὺρ παχυνδάρικα σκορποῦν ἀναλαμπῆς μοιάζουν τὰ δύο σου στεῖρα γραμμάτια σκοτεινισμένο... οὐρανὸν φωτίζουν μ' ἀστραπές...

Ἡ Κ. Τ. Σ. Ο. Ἐνταῦθα:— Μᾶς γράφετε στὸ πολὺ πολὺ ὀγκωστὸν γράμμα σας:

«Ἐξέτιμε κ. Διευθυντὰ, Σκοπὸς νὰ θέλω νὰ σὰς κολακεύσω — ὁμολογῶ — εἰλικρινῶς διὰ τὸν πάρο ἡμῶν ἐκδιδόμενα περιοδικὰ (Μπουκέτο καὶ Οικογένεια) εἶνε ἡ μόνον ποῦ—ὑπερέχον—διωγτῶν ἄλλων, γι' αὐτὰ τὰ ἀγοράζω σὺν τῇ ἑμῇ ὥρᾳ μὲ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς πῶ τὴν γνώμην μου—(σχετικῶς μὲ τὴν ποιήσιν) ἕνα τραγουδάκι ἢ ποιηματάκι καλῶς στοιχοῦν γινόμενο μὲ καλὴ ἐμπνευσίν πολὺ δικαίως θὰ κατεῖχε τὸν χρόνον μέσα στὴν ἑλπίδα—ἢ τὸν περιοδικὸν σας. Διότι εἰμαι τῆς γνώμης (ἂν δὲν φαίνεται ἀδιάκριτος) ὅτι ἡ ποιήσις μέσα σὲ ἕνα περιοδικὸν—εἶνε ὅτι τὸ ἀλλοτινὸν σὲ ἕνα καλὸ—γιουδέτσι κ. τ. λ. κ. τ. λ.»

Δυστυχῶς, φίλτατε, τὸ ποιῆμά σας δὲν εἶνε ὅσα ἐμπνευσμένο, ὅσα καλὸν στοιχοῦν γινόμενο. Τὸ λείπει τὸ ἀκρίβες τῆς ποιήσεως. Εἶνε λαϊκὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἰδοὺ:

ΦΩΤΟΧΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ὅταν στὴ μαύρην σκηνήν μου,

Στάς λεικοντιμένῃ,

Στὰ νεκρωμένα στήθη μου,

ὁ λόγος ζωντανεύει,

Καὶ γύρω μου κάθε χαρὰ

κάθε γλῶσσά τραγουδοῦ.

Εἶν' μοιρολόδι πένθιμο,

γιὰ σὲ φτωχὸ λουλούδι,

Ποὺ μᾶθησες στὸ φῶς μου

κ' ἀκούει τρελοῦ βορεῖα.

Ὅλα σηγοῦν, τριγύρω. Τὰ πουλιά.

Τὰ ἀνέμια λουλούδια,

ἔχασαν πᾶν τὴν ἐλπίδα Παρθέναν μου νεκρή—

ἦσαν ἐπὶ πὺρ χάριτες σ' αἰδῶνιαν τὸν τραγουδοῦ.

στὰ λουλούδια τὸ ἄρωμα — τὸ χρώμα τὴν πνοήν.

Γιὰ τὰ τόσα θερμά σας λόγια, σὰς εὐχαριστοῦμεν,

Καὶ τώρα ἀκούετε τὴν μουσικὴν μου:— Διὰ τὴν ἐξέλιξιν τὸ «Μπουκέτο» καὶ δ. π. λ.

λο διέδωκε. Ἐπὶ θὰ μορφοῦνται ἀρκετὰ, θὰ ἴσῃ στὸ νόημα τῆς ποιήσεως καὶ θὰ κατορθώσῃ νὰ γράψῃτε ἀνεμπόδιστος στίχους.

Σ. Α. Ν. Ι. Ν. — Τὸ ποιῆμά σας «Καί ποὺ παλὸν σὰς νοσταλγῶ», δὲν καὶ λαμβανόμενον καὶ κάπως πρόχειρον. Ἰδοὺ π. χ. τὸ δεύτερον πεντάστιχο:

Καί ποὺ παλὸν σὰς νοσταλγῶ γλῶσσά

σὲ κάθε πόνο μου καινούργιον,

Γυρνώντας τῆς μοναξιάς τοὺς κόλπους νὰ ριχτῶ

γιὰ ν' ἀναστῶ, κάθε παλὸν πὺρ λαχταρῶ

μισοδισμένον ἀπ' τὸ χρόνο τὸν πανούργον.

Ἐκτενὲς τὸ ἐπ' ἀνοδύγισον ὁμοιοκαταληκτικὸν διέβια μὲ τὸ «καὶ ποὺ παλὸν σὰς νοσταλγῶ», ἀλλὰ ὡς λέξις εἶνε φτιαστικὴ καὶ κακόηχος καὶ ἀκαταλόγητος.

Ἐπίσης ἰδοὺ καὶ τὸ τελευταῖον σας πεντάστιχο:

Κάποιος παλιὰς ἀγάπης, ὁ καίμης

ἀπ' τῶν παλιῶν τῶν χρόνων τὰ

(περάσματα

στὴν μοναξιά μου μέσα ξαναζόντα—

(νεύει)

Κι' ὅτῃ μὲ κἀνὴν τώρα τοὺς παλιούς

καίρους νὰ νοσταλγῶ γλῶσσά

Εἶναι αἰτία τῶν παλιῶν τῶν χρόνων

(μπαίνει)

Στὸ πεντάστιχο αὐτὸ καὶ τὸ μέτρο χαλάει καὶ τὸ ἐγερὰ μᾶλλον δὲν ὁμοιοκαταληκτικὸν μὲ τὸ ἐπ' ἀνοδύγισον. Ἐκτός αὐτοῦ τὸ ποιῆμά σας τελειώνει ἐπὶ ἐντελὲς ἀντιστοίχως, πεζότατα. Διαβάστε δοκίμιον Ἑλληνικῆς ποιητικῆς.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κατοικία: Χαλάνδρι)

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἑσπερικὸν δι' ἕν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἑσπερικὸν Δολλάρια 6

καὶ δι' ἑξ ἔτην Ἀφρικανὸν καὶ Βελγικὸν Κονγὸ ἑξαμηνιαῖον σελίνια 30

Ἀἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Οικογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency

General P.O. Box 497 New York City, ἑξαμηνιαῖον ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῇ Κονγὸ ὁ κ. Γεώργιος

Ἀντωνιάδης, Β. Ρ. 445, Elisabethville, Congo Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΟΟΝΕΙΡΟ
ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

aro
ΟΝΔΡΑ
ΜΟΡΦΙΑΣ
ΓΕΙΑΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

τὸ σκέπτεσθε, ἐφόσον ὁπάρ-
τει ἰδεώδεις Γερμανικαὶ Βα-
ΑΡΤΙ, μὲ τὰς ὁποίας δύνα-
ται βᾶψετε μόνον σας τὰ κα-
ταφορέματα καὶ νὰ τὰ κά-
νωρία καὶ μοντέρνα. Πω-
τὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπο-
ἀντιπροσωπεῖα: Ἀθῆναι: Ἐ-
21Α, Θεσσαλονίκη: Ἐρμού

Πόσον εἶνε
ΑΠΟΗΤΟΣ

Χανεὶ ὁλόκληρον ὥραν
διὰ νὰ φτιάχνῃ τὰ μαλλιά
της, καὶ ὅμως ἡ μύτη της
μένει γιαιλυστερή!

Ἐπιμελεῖται τόσο πολὺ τὸν ἑ-
αυτὸν της ὥστε περνᾷ μία ὁλόκλη-
ρη ὥρα διὰ νὰ φτιάχνῃ τὰ μαλλιά
της κατὰ τὴν βρεξίν της, ἀγορά-
ζει τις πιδ ἀκριβὲς πούδρας, ἀλλ'
ἡ μύτη της παραμένει πάντα γυα-
λιστερή. Μὲ τὴν παραμικρὰ ἐπι-
δρωσὴν ἡ ὄψις της γίνεται ἀξιοθα-
λήτης. Ἡ πούδρα δὲν κρατᾷ καὶ ἡ
ἐπιδερμὶς της φαίνεται λιπαρά. Ἀν-
τολόχιστον ἐνθαρρύνει ὅτι πολὺ ὀ-
λίγη MOUSSE DE CREME ἀναμειγμέ-
νη μὲ τὴν πούδρα θὰ ἔκαμε μεγάλην
διαφοράν! Εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν
ἀναμειγνύεται ἐπιστημονικῶς ἡ MOUS-
SE DE CREME μὲ τὴν πλέων λεπτήν
πούδρα (κατατεθειμένη μέθοδος).

Τοῦτο καθιστᾷ δυνατόν νὰ κρα-
τᾷ ἡ πούδρα καλῶς καὶ νὰ μὴ φεύ-
γῃ παρ' ὅσον τὸν ἀέρα ἢ τὴν β. ο.
χὴ ἢ καὶ μὲ τὴν ἐφίδρωσιν ἢ ὅποια
ἐπέρχεται κατὰ τὸν χορὸν εἰς αἰ-
θοῦσας ὑπερθερμασμένας. Ἐξαλεί-
φει τὴν γυαλαὰ ἀπὸ τὰς λιπαρὰς
ἐπιδερμίδας, δὲν στεγνώνει τὸ δερ-
μα ὅπως συμβαίνει μὲ τὰς κοινὰς
πούδρας.

Ἡ πούδρα Τοκαλὸν προσδίδει ὁ-
μέσως εἰς τὴν ὄψιν σας μίαν βελου-
δίνην ἐμφάνισιν καὶ φρεσκάδα καὶ
κρατᾷ κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς
ἡμέρας.

Σὰς ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτε-
λέσματα ἄλλως τὸ χρῆμα σας ἐπι-
στρέφεται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμ-
πουτζάκος Πραξιτέλους 42. Ἀθῆναι.

Βάψετε τὰ φορέματά σας
μόνον μὲ τὰς γνησίας Γερ-
μανικὰς βαρὰς Arti

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Γ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18 ΔΟΘΝΑΙ

ΤΖΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ - ΦΕ'ΙΤ - ΖΩΝΗ ΒΑΛΙΣΤΑΙ

Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

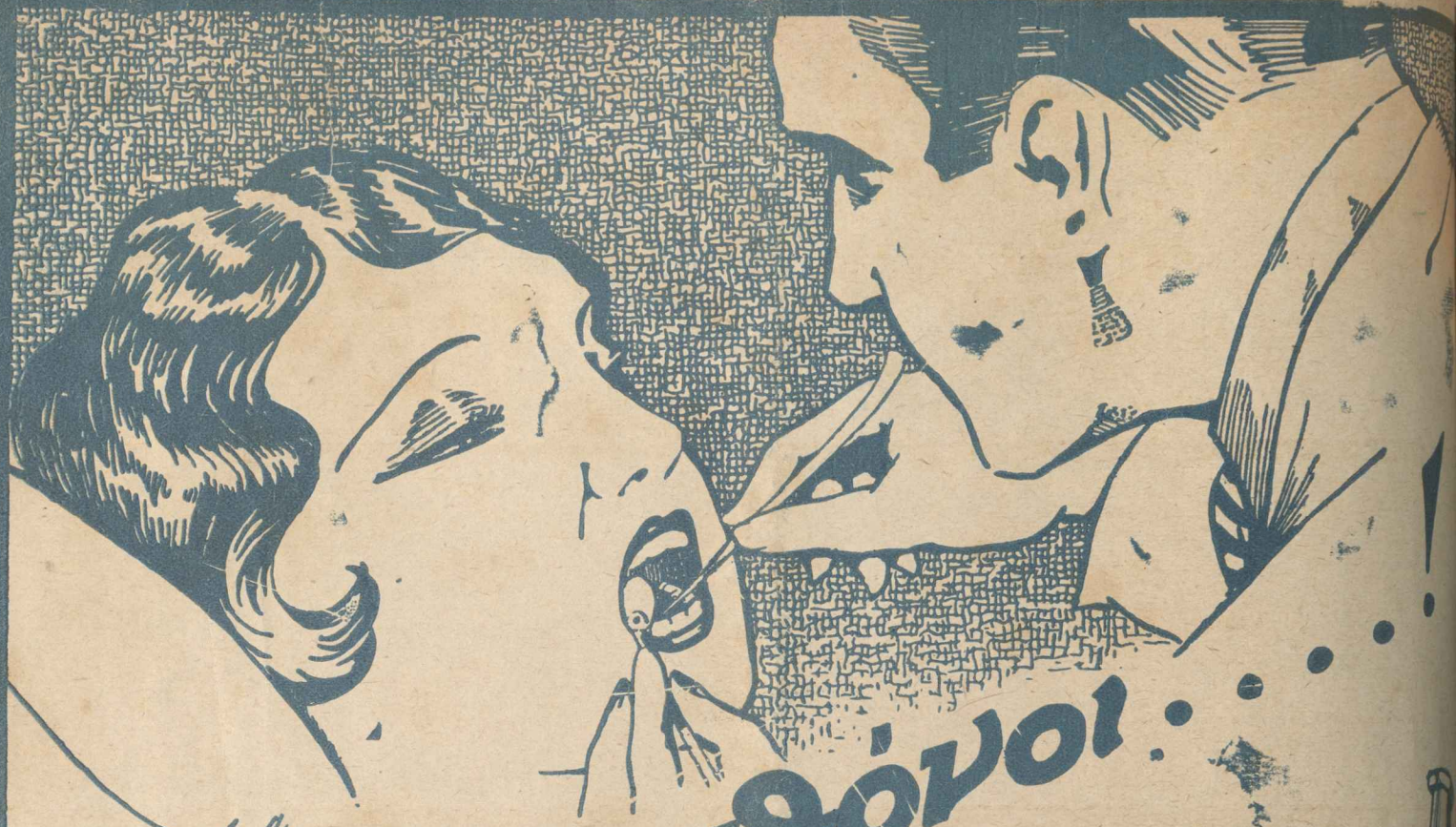
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
ΥΠὸ τὴν Διευθύνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΕΝΤΑ ΕΚΑΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΥΠὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

Πό οι ωόγοι:

τούς όποιους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, δά άποφεύ-

γατε έάν άκολουθούσατε τήν συμβου-
λήν μου. Διά νά έξασφαλίσhte τήν ύ-
γείαν καί τήν ώραιότητα τών όδόντων
σας, χρησιμοποιήτε καθημερινώς τήν

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΛΤΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

